

Liahona

Hvordan oversættes skrifterne? Side 20

Lær at kende vores nye apostel, ældste Ronald A. Rasband, side 12

Seniormissionærer: Kaldet til at tjene, side 26

Pornografi rammer begge ægtefæller hårdt, side 34

Lær at spille en salme på 10 minutter, side 54

»For se, så siger Herren: Jeg vil sammenligne dig, o Israels hus, med et forædlet oliventræ, som en mand tog og passede i sin vingård ... Og velsignede er I; for eftersom I har været flittige til at arbejde sammen med mig i min vingård og har holdt mine befalinger og har bragt mig den naturlige frugt igen, så min vingård ikke længere er fordærvet, og den dårlige er kastet bort, se, så skal I glæde jer sammen med mig på grund af min vingårds frugt.«

Jakob 5:3, 75

Oliven, der primært dyrkes i lande omkring Middelhavet, spiller en gennemgående rolle i skrifterne, lige fra duen, der vender tilbage til Noa med et olivenblad, til Frelserens prædiken på Oliebjerget og til Jakobs lignelse med oliventræerne.

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Profeti og personlig åbenbaring**
Præsident Henry B. Eyring
- 7 Besøgsbudskabet: Døtre af vor evige Fader**

ARTIKLER

- 12 Ældste Ronald A. Rasband: Begavet leder, hengiven far**
Ældste M. Russell Ballard
Ældste Rasband har som kærlig ægtefælle og far udviklet lederevner gennem mange år med vejledning fra fremragende erhvervsledere og præstedømmeledere.
- 18 Er han biskop?**
Patrick J. Cronin III
Jeg forstod godt, hvorfor hun havde så svært ved at tro på, at jeg nu tjente som biskop. For tredive år siden var jeg en ganske anden person.

- 20 Oversættelse af skriften: Til vores hjertes sprog**
R. Val Johnson
At læse skriften på vores modersmål er rent åndeligt ligesom at komme hjem.

- 26 Seniormissionærstunder**
Præsident Russell M. Nelson
Bed om denne mulighed for at skabe storslåede seniormissionærstunder sammen.

- 28 Seniormissionærer: Tiltrængte, velsignede og elskede**
Richard M. Romney
Ægtepar, der tjener på mission, opdager, at det er mere fleksibelt, billigt og fornøjeligt, end de havde troet.

- 34 Når pornografi hærger hjemmet – har begge ægtefæller brug for heling**
Navnet er tilbageholdt
En biskop fortæller om, at han ikke blot hjælper de mænd, der kæmper med pornografi, men også deres hustru, som står i lige så stort behov for Frelserens helende kraft.

- 38 Vægtere i tårnet**
Lær mere om, hvordan profeterne kan sammenlignes med vægtere i tårnet.

FASTE ARTIKLER

- 8 Overvejelser: Giver instruktionerne mening?**
Ruth Silver
- 9 Tjeneste i Kirken: Tak for din tjeneste**
Navnet er tilbageholdt
- 10 Evangeliske klassikere: Præstedømmet: Et sikkert anker**
Ældste L. Tom Perry
- 40 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Søg åndelige gaver**
Præsident George Q. Cannon

PÅ OMSLAGET

Forsiden og indersiden af bagsiden: Fotografier: Les Nilsson. Indersiden af forsiden: Fotografi © RayTango/Thinkstock.

- 44 Gennemsku Satans falsknerier**
Dennis C. Gaunt
Ved at se efter forskellene på Satans løgne og Kristi lære i stedet for lighederne bliver vi i stand til at gennemskue Satans falsknerier.
- 48 Unge voksne profiler:
Man tæller sine gaver på Madagaskar**
Mindy Anne Selu
Til trods for, at Solofo Raveloajona bor i et land med mange problemer, så føler han sig meget velsignet.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Følg profeten.

- 50 Åndelig stabilitet: Byg et skib, der ikke kan synke**
Ældste Dale G. Renlund
Ligesom et skib må bygges omhyggeligt for at være stabilt, kan vi opnå stabilitet i vores liv med disse fire principper.
- 54 Lær at spille en salme på 10 minutter!**
Daniel Carter
Hvis du aldrig har spillet på klaver før, men altid har ønsket at lære det, så har du chancen nu.
- 57 Opsat på at opgive**
Gretchen Blackburn
Jeg var villig til hvad som helst for at slippe for klavertimerne, så da mine forældre sagde, at jeg måtte stoppe, hvis jeg lærte 50 salmer, gik jeg straks i gang.
- 58 Chok, sorg og Guds plan**
Paola Çajupi
Når jeg ser tilbage på den mest fortvivlende oplevelse i mit liv, kan jeg se, at vor himmelske Fader var med mig hele vejen.
- 60 Selvom du er genert**
Ældste José A. Teixeira
Stol på Herren, og han vil velsigne jer i jeres bestræbelser for at forkynde evangeliet.
- 62 Kun for unge**
- 63 Plakat: Ser det godt ud?**
- 64 Spørgsmål & svar**
Jeg bliver drillet i skolen, fordi jeg er sidste dages hellig. Jeg ved, at jeg er nødt til at stå fast ved det, jeg tror på, men det er så svært! Hvordan bliver jeg modig nok?

- 66 Svar fra en apostel: Hvad laver apostlene?**
Ældste David A. Bednar
- 67 Fred i hjertet**
Carol F. McConkie
Da jeg så profeten og hørte ham tale, følte jeg fred.
- 68 Ethans vidnesbyrd**
Larry Hiller
Det virkede som om, at alle andre end Ethan havde et vidnesbyrd.
- 70 Pesos til vor himmelske Fader**
Angela Peña Dahle
Der var ingen penge, så Ana bekymrede sig om, hvad de skulle spise i morgen.
- 72 Følg profeter og apostle**
Jenna Koford
Hvordan kan du følge Nefis eksempel i denne måned?
- 74 Helte i Mormons Bog: Alma omvendte sig**
- 75 Jeg kan læse Mormons Bog**
- 76 Historier fra Mormons Bog: Alma døber mange mennesker**
- 79 Malebogsside: Sabbatten er en særlig dag**

APRIL 2016, ÅRGANG 165, NR. 4
LIAHONA 13284 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: James B. Martino, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon,
Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes,
Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Megan VerHof

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Sally
Johnson Odekkir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy,
Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge,

Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,

Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS,

Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til
liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambojdansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribat, koreansk, kroatisk, lettisk,
litausk, malagassisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.

Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke
kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner.

Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

April 2016 Vol. 165 No. 4. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone or at store.lds.org.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her er et eksempel.*

»Selvom du er genert«, side 60: I kan bruge jeres familieaften til at fortælle om evangeliet! Drøft, hvad det er, som I er bange for, som gør det svært at fortælle andre om evangeliet. I kan måske som familie bede om, at Herren vil hjælpe jer til at føle jer trygge ved at fortælle andre om evangeliet og derpå bede om, hvem I kan invitere til familieaften. Overvej at lade de enkelte familiemedlemmer bære vidnesbyrd under den lektion. I kan også vælge at undervise om genoprettelsen eller frelsesplanen. Skriv eventuelt om jeres oplevelse og følelser i jeres dagbog.

MERE PÅ NETTET

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org. Besøg [Facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (tilgængelig på engelsk, portugisisk og spansk) og find inspirerende budskaber, forslag til familieaften og indhold, som du kan dele med venner og familie.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver første side for artiklen.

Aktivering, 18

Befalinger, 8, 72

Besøgsundervisning, 9

Bøn, 41, 64

Dåb, 75, 76

Efterfølgelse, 12, 26

Falsknerier, 44, 63

Forsoning, 34

Fred, 50, 67

Guddommelighed, 7

Helligånden, 44, 50

Jesus Kristus, 20, 34,

43, 58

Kaldelser, 18

Konvertering, 43, 58,
75, 76

Kærlighed, 40

Lydighed, 8, 34, 62, 72

Missionering, 26, 28, 60

Mod, 48, 64

Mormons Bog, 43, 44

Musik, 54, 57

Omvendelse, 18, 74

Pornografi, 34

Profeter og apostle, 10,
12, 66, 67, 72

Sabbatsdag, 79

Skrifter, 20

Sorg, 58

Talenter, 40, 54

Tiende, 62, 70

Tilgivelse, 34

Tjeneste, 9, 26, 28, 41

Tro, 34, 48, 58, 60

Undervisning, 75

Vidnesbyrd, 64, 68

Ærlighed, 62

Åbenbaring, 4, 10, 20, 41,
42, 50, 70, 72

Åndelige gaver, 80

**Præsident
Henry B. Eyring**

Førsterådgiver
i Det Første
Præsidentskab

Profeti OG PERSONLIG ÅBENBARING

Jesu Kristi sande Kirke er blevet genoprettet og findes på jorden i dag. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er altid blevet ledet ved levende profeter og apostle, som konstant modtager vejledning fra himlen.

Denne guddommelige orden gjorde sig også gældende i tidligere tider. I Bibelen læser vi: »Nej, Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne« (Amos 3:7).

Gud har atter talt i vor tid gennem profeten Joseph Smith. Gennem profeten Joseph åbenbarede han evangeliet i dets fylde. Han gengav sit hellige præstedømme med alle dets nøgler, rettigheder, funktioner og al det hellige præstedømmes kraft.

I vor tid er levende profeter og apostle bemyndigede til at tale, undervise og lede med myndighed fra Gud Faderen og Herren Jesus Kristus. Frelseren sagde til profeten: »Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og skønt himlene og jorden forgår, skal mit ord ikke forgå, men de skal alle blive opfyldt, hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Ved generalkonferencer to gange om året bliver vi velsignet med mulighed for at høre Herrens ord til os fra hans tjenere. Det er et uvurderligt privilegium. Men værdien

af det afhænger af, hvorvidt vi tager imod ordene under vejledning af den samme Ånd, ved hvilken de blev givet til disse tjenere (se L&P 50:19-22). Ligesom de modtager vejledning fra himlen, må vi også. Og det kræver den sammen åndelige indsats.

»Lav dit hjemmearbejde«

For nogle år siden bad et af medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum mig om at læse en tale igennem, som han forberedte til en generalkonference. Jeg var juniormedlem af kvorummet. Jeg blev beæret over hans tillid til, at jeg måske kunne hjælpe ham med at finde de ord, som Herren ønskede, at han skulle sige. Han smilede og sagde: »Ja, det er det 22. udkast til talen.«

Jeg kom i tanke om et råd, jeg tidligere havde fået af en kærlig og venlig præsident Harold B. Lee (1899-1973), som tydeligt understregede: »Hal, hvis du ønsker åbenbaring, så må du lave dit hjemmearbejde.«

Jeg læste, grundede og bad om det 22. udkast. Jeg studerede af bedste evne under indflydelse af Helligånden. Da det kvorumsmedlem gav mig sin tale, havde jeg lavet mit hjemmearbejde. Jeg er ikke sikker på, at det hjalp, men jeg ved, at jeg havde ændret mig, da jeg hørte talen. Der kom budskaber til mig, som lå langt ud over de ord, som jeg

havde læst, og som han udtalte. De ord gav mere mening end dem, jeg havde læst i udkastet. Og det budskab syntes møntet på mig, det passede lige til mine behov.

Guds tjenere faster og beder for at modtage det budskab, han har til dem, der står i behov for åbenbaring og inspiration. Det, jeg har lært af denne erfaring og mange andre som den, er, at for at få det bedste udbytte af at lytte til levende profeter og apostle er vi nødt til

selv at betale prisen for at modtage åbenbaring.

Herren elsker enhver, som måtte høre hans budskab, og han kender hver enkelts hjerte og vilkår. Han ved, hvilken irttesættelse, hvilken opmuntring og hvilken evangelisk sandhed der vil være til størst hjælp for, at den enkelte vælger vejen mod evigt liv.

Vi, som lytter til og ser budskaberne fra generalkonferencen, kan sommetider bagefter tænke over, hvad vi egentligt husker bedst. Herrens

håb for hver enkel af os er, at svaret vil være: »Jeg vil aldrig glemme de øjeblikke, hvor jeg i mit hjerte og sind følte, at Ånden fortalte mig, hvad jeg skulle gøre for at behage min himmelske Fader og Frelseren.«

Vi kan modtage den personlige åbenbaring, når vi lytter til profeterne og apostlene og arbejder i tro på at modtage det, akkurat som præsident Lee sagde, at vi skulle. Gennem egen erfaring og Åndens vidne ved jeg, at det er sandt. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Overvej at læse højt af præsident Eyrings beretning om at læse sin kvorumsbrors udkast til en tale igennem. I kan måske spørge: »Hvad koster det at modtage åbenbaring?« Når I har drøftet det, kan I

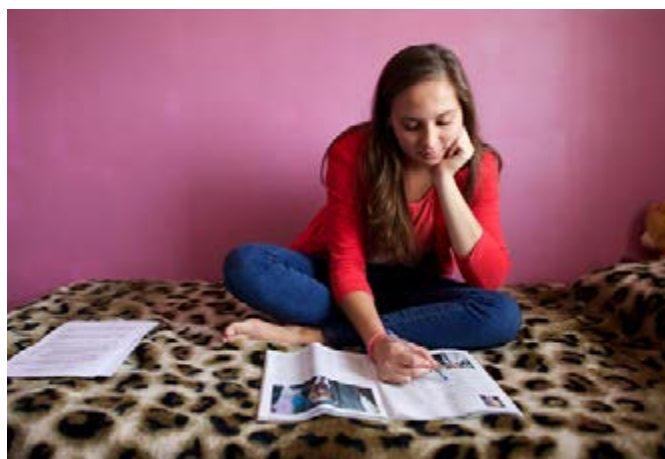
bede dem, I besøger om at overveje og lægge en plan for at modtage budskaberne under den kommende generalkonference under indflydelse af »den samme Ånd, ved hvilken de blev givet til disse tjenere«.

Vor himmelske Fader talte til mig gennem en konferencetale

Anne Laleska Alves de Souza

Jeg var i tvivl om, hvad jeg skulle studere på universitetet. Der var mange, der talte dårligt om det kursus, som jeg gerne ville vælge, så jeg bad til Herren for at se, om han var enig i min beslutning.

Jeg fik svar den følgende dag, mens jeg læste en general-konferencetale i *Liahona*. Det føltes, som om vor himmelske Fader fortalte mig, at han ikke kunne vælge for mig – dette var en beslutning, som jeg selv måtte træffe. Jeg vidste, at uanset hvad jeg valgte, ville jeg være nødt til at arbejde hårdt for at opnå succes.

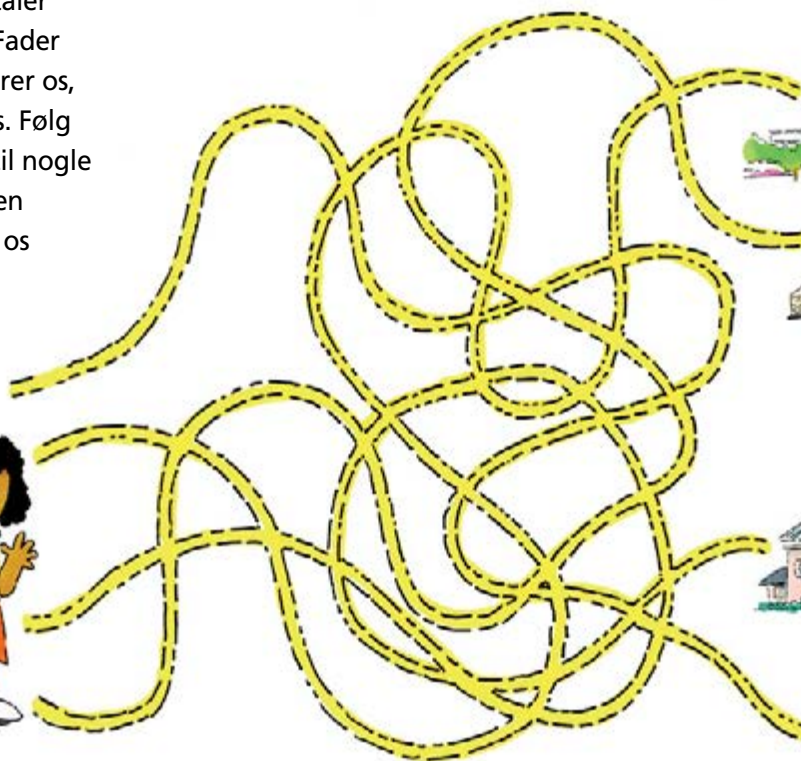
MODELFOTO

Jeg ved, at min bøn blev besvaret. Helligåndens bekræftelse hjalp mig til at træffe en beslutning. Jeg har lært, at jeg skal gøre mit bedste, og jeg ved, at vor himmelske Fader vil hjælpe mig.

Forfatteren bor i Sergipe i Brasilien.

Følg profeten

Profeter og apostle taler for vor himmelske Fader og Jesus Kristus. De lærer os, hvordan vi følger Jesus. Følg stjerne for at komme til nogle af de ting, som profeten og apostlene har bedt os om at gøre.

Studér bønsumt dette materiale for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af »Familien: En proklamation til verden« øge jeres tro på Gud og velsigne dem, I våger over som besøgs lærere? Få yderligere oplysninger ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Døtre af vor evige Fader

Skripten lærer os, at »vi ... er af Guds slægt« (ApG 17:29). Gud omtalte Emma Smith, profeten Joseph Smiths hustru, som »min datter« (L&P 25:1). Familieproklamationen lærer os, at vi hver især er »en elsket ... datter af himmelske forældre.«¹

I det førjordske rige »lærte vi om vores evige identitet som kvinder,« sagde Carole M. Stephens, første rådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab.

»Vores rejse til jorden ændrede ikke disse sandheder.«²

»Jeres Fader i himlen kender jer ved navn og kender til jeres omstændigheder,« har ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum sagt. »Han hører jeres bønner. Han kender jeres håb og drømme og jeres frygt og frustrationer.«³

»Vi tilhører alle Guds familie, og der er brug for os der,« sagde søster

Stephens. »Jordiske familier er alle forskellige. Og selvom vi gør det bedste, vi kan, for at skabe stærke, traditionelle familier, er vores medlemsskab af Guds familie ikke betinget af nogen form for status – ægteskabelig status, status som forældre, finansiel status, social status ej heller den slags status, vi lægger op på de sociale medier.«⁴

Yderligere skriftsteder

Jer 1:5; Rom 8:16; L&P 76:23-24

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. Carole M. Stephens, »Familien kommer fra Gud«, *Liahona*, maj 2015, s. 11.
3. Se Jeffrey R. Holland, »Til Unge Piger«, *Liahona*, nov. 2005, s. 28.
4. Carole M. Stephens, »Familien kommer fra Gud«, s. 11.
5. Se Gospel Topics, »First Vision Accounts,« topics.lds.org.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra vores historie

I sin beretning om det første syn⁵ slår profeten Joseph Smith mange sandheder fast – deriblandt, at vor himmelske Fader kender os ved navn.

Den unge Joseph kæmpede for at finde ud af, hvilken kirke han skulle slutte sig til og fandt vejledning i Jakobsbrevet 1:5. Joseph nåede frem til den slutning, at han måtte spørge Gud.

En forårmorgen i 1820 gik han ud mellem nogle træer for at bede, men han blev straks overmandet af en mørk kraft. Om dette skrev han:

»Netop i dette forfærdelige øjeblik så jeg en lys søjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig.

Ikke så snart var den kommet til syne, førend jeg følte mig udfriet fra den fjende, som holdt mig bundet. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: *Det er min elskede Søn. Hør ham!*« (JS-H 1:16-17).

Til overvejelse

Hvordan påvirker din viden om, at du er Guds datter dine beslutninger?

GIVER INSTRUKTIONERNE MENING?

Ruth Silver

En cykeltur overbeviste mig om behovet for konstant at tjekke Herrens rutevejledning for livet.

For adskillige år siden tog jeg på cykeltur i Frankrig med min søster, min svigerinde og hendes datter. Hver morgen fik vi tre siders detaljerede instruktioner, som, hvis de blev fulgt præcist, ville føre os til dagens mål. Mens vi cyklede gennem vingårde, kunne instruktionen måske sige noget i retning af »kør 50 meter mod nord, drej så til venstre og kør 100 meter«. Men det var mere almindeligt, at vi fik oplysninger om tegn og gadenavne.

En morgen cyklede vi ned ad en smuk gade, men vi indså snart, at instruktionen ikke passede på området. Vi for hurtigt vild, så vi besluttede os for at vende tilbage til det sted, hvor vi sidst havde vidst, hvor vi var, så vi kunne finde ud af, hvor vi skulle hen.

Og ganske rigtigt, da vi kom derhen, fik vi øje på et lille vejskilt, der blev nævnt i vores instruktion, som vi havde overset. Snart var vi på vej igen,

og ruten matchede instruktionen, hvilket gav mening.

Den oplevelse blev et symbolsk svar på et spørgsmål, der havde naget mig: Hvorfor falder nogen, der har et vidnesbyrd om evangeliet, fra? Det blev tydeligt for mig, at når vi tager et forkert sving (synder) eller ikke får fulgt Guds bud, så giver instruktionen (Guds ord) ikke mening mere. Det kort, vi har, passer ikke længere med det sted, hvor vi befinder os. Hvis vi ikke er kommet for langt ud, kan vi se, at vi har taget fejl og har brug for at vende om (omvende os) eller gå tilbage til at leve, som Gud har budt det, og hvor vi ved, at vi har fulgt ruten korrekt.

Når instruktionerne ikke længere passer til det sted, hvor vi er, begynder vi alt for ofte at betvivle instruktionerne. I stedet for at vende om klager vi over instruktionerne og ignorerer dem helt. Når vi til sidst har mistet

målet af syne, farer vi vild og vandrer ad stier, som måske nok for en tid kan synes meget smukke, men de fører os ikke derhen, hvor vi har brug for at være.

Vi har mulighed for at studere skrifterne hver dag. Og hvert halve år forkæles vi med Kirkens generalkonference. Er det ikke oplagte tidspunkter til at tjekke vores rutevejledning og sikre, at vi er, hvor det er meningen, at vi skal være? Da jeg lyttede til en konference engang, følte jeg, at vi i al vores ufuldkommenhed kan vide, om vi er på rette vej, hvis instruktionen giver mening for os.

Akkurat som det at følge instruktionen korrekt vil føre os til målet i dette liv, så gør studium af skrifterne og det at give agt på de levende profeters råd os i stand til at tjekke vores kurs og rette den ind, hvis det er nødvendigt, så vi i sidste ende kan nå hjem til vores celestiale hjem. ■

Forfatteren boede i Colorado i USA, men gik bort sidste år.

TAK FOR DIN TJENESTE

Navnet er tilbageholdt

Du repræsenterer de kvinder, som siden tiden i Nauvoo har tjent hinanden gennem kærlig og inspireret besøgsundervisning.

Jeg kender ikke dit navn, jeg ved ikke, hvor gammel du er eller noget andet om dig. Alt, hvad jeg ved, er, at du er Joanns besøgs lærer, og jeg påskønner din samvittighedsfulde tjeneste af hele mit hjerte.

Jeg ved, at det ikke er let at besøge en mindre aktiv søster som Joann (navnet er ændret), min svigerdatter, især fordi hun sikkert ikke har budt jer hjerteligt velkommen. Jeg tvivler på, at hun overhovedet ønskede, at I skulle komme til at begynde med. Men Joann har fortalt mig, at du har været en rigtig ven for hende, og at du er kommet forbi for at se, hvordan hun har det, og accepteret hende for den, hun er.

I de 19 år, som Joann har været gift med min søn, er det første gang, hun nævner sine besøgs lærere. For nylig fortalte hun om, hvor regelmæssigt du besøger hende, og hvor betænksom og venlig du altid er. Hun siger, at du har hjulpet hende adskillige gange, da hun var syg, og at du oven i købet tilbød at køre mit barnebarn til Unge Piger.

I de sidste 10 år har hun, min søn og deres familie boet mange hundrede kilometer væk fra os. Jeg har bedt om, at andre ville elske og tage sig af dem, som jeg gør, og jeg har med tårevædede øjne tryglet vor himmelske Fader om, at andre ville række ud mod dem, som jeg kunne, hvis de boede tæt på. Ud fra det Joann siger, er du svaret på mine bønner.

Selvom Joann og min søn ikke overholder visdomsordet og ikke kommer i Kirken, er de stadig gode mennesker, og de elsker deres børn. På en eller anden måde lod du ikke

Joanns cigaretrøg sløre dit syn på hende. Du har ikke defineret hende ud fra, hvorvidt hun kommer i kirke. Du har lært hende at kende og fundet ud af, at hun er en kærlig mor, som gerne vil have, at hendes datter kommer i kirke og får et vidnesbyrd. Og da Joann måtte gennemgå en operation, kom du med mad til hende i stedet for at spekulere på, at hun måske selv var skyld i sine helbredsmæssige udfordringer.

Hvor er jeg dog taknemlig for det eksempel, du er for mit barnebarn. Hun kan se op til en som dig, der bryder sig om andre og gør sig en anstrengelse for at vise sin kærlige omsorg. Hun fortalte mig, at du en dag, hvor du ikke havde en bil, gik to kilometer med dine små børn for at komme med småkager.

»Jeg tænkt på dig og din mor og ville bare gerne gøre noget dejligt for jer,« sagde du til hende.

Jeg ville ønske, at jeg kunne fortælle dig, hvor meget jeg påskønner din hengivenhed for din kaldelse som besøgs lærer. Du repræsenterer de kvinder, som siden tiden i Nauvoo har tjent hinanden gennem kærlig og inspireret besøgsundervisning. Du har vist den tjeneste og kærlighed gennem den måde, som du hengivent har besøgt min mindre aktive svigerdatter på.

Tak. ■

Eldste L. Tom Perry (1922-2015)

De Tolv Apostles
Kvorum

PRÆSTEDØMMET: ET SIKKERT ANKER

Denne artikel blev skrevet af ældste L. Tom Perry til unge præstedømmebærere og blev færdig den 28. maj 2015, to dage før hans bortgang.

Den største styrke i mit liv har været Guds præstedømme. Jeg tror også på, at det vil blive et sikkert anker for jer unge mænd. Men for at det får den kraft i jeres liv, er I nødt til at forstå og bruge det.

Tidlig erfaring med præstedømmet

Jeg voksede op i et trygt område i Logan i Utah. Jeg havde ingen bekymringer om mad, husly eller uddannelse, da jeg var barn. Men jeg havde brug for noget at holde fast i, måske netop fordi livet var let.

For mig var det faste holdepunkt Guds præstedømme. Jeg var i en usædvanlig situation, da jeg voksede op. Min far var blevet kaldet som biskop, da jeg var et år gammel, og han var min biskop i nitten år. Hans faderlige og åndelige vejledning var en uvurderlig hjælp for mig.

Jeg tror, at det var den største årsag til, at jeg så frem til at modtage Det Aronske Præstedømme på min 12-års fødselsdag. Jeg mindes den specielle dag, hvor jeg kunne mærke min faders hænder på mit hoved, da han

ordinerede mig. Derefter gik jeg frem i de forskellige embeder i Det Aronske Præstedømme og modtog kaldelser, som jeg virkelig nød.

Det var noget særligt for mig at dele nadveren ud. Man kan se folk forpligte sig til at adlyde Herren og holde hans bud, når de tager imod symbolerne på hans legeme og blod.

Vækst i sin forståelse af præstedømmet

Som tiden gik fik jeg min high school-eksamen, og efter et år på college blev jeg kaldet til at tage på mission. Jeg nød hvert et øjeblik af den, og jeg elskede mine kammerater. Der var særligt en, som var en klippe for mig. Jeg lærte meget af ham, når vi udførte vore opgaver.

Eftersom landet lå i krig, da jeg vendte hjem fra min mission, lod jeg mig hverve til det amerikanske søværn. Da krigen var forbi, vendte jeg tilbage til college, blev gift og stiftede en familie. Forskellige karrieretræk førte mig vidt omkring i USA, hvor jeg lærte meget, da jeg tjente i mange forskellige præstedømmekaldelser. Til sidst endte jeg i Boston i Massachusetts, hvor jeg tjente som stavspræsident. Det var derfra, jeg blev kaldet som assistent til De

Tolv og efter 17 måneder til De Tolv Apostles Kvorum.

Lektier som apostel

Hvad har jeg så lært som medlem af De Tolv Apostles Kvorum?

Jeg har lært, at der ligger en vejledning, et anker og en beskyttelse i præstedømmet.

Præstedømmet har altid eksisteret. Inden Adam kom til jorden, havde han præstedømmet. Efterhånden som Adams efterkommere spredte sig over jorden med præstedømmet, blev det nødvendigt at organisere, hvordan det skulle administreres. Det gjorde Herren ved at kalde Abraham til at præsidere over sin familie af

præstedømmebærere. Den organisering fortsatte under Isak og Jakob, hvis navn senere blev Israel.

Århundreder senere befandt Israels børn sig i slaveri. Herren sendte Moses for at udfri dem, men da han gjorde det, viste de sig ikke at være rede til Det Melkisedekske Præstedømme som folk. Så de måtte nøjes med Det Aronske Præstedømme, indtil Frelseren kom.

Jeg synes, at det er interessant, hvad det første Frelseren gjorde, da han indledte sin mission. Han organiserede Det Melkisedekske Præstedømme. Han kaldte tolv apostle og underviste dem i loven og præstedømmets orden. Han kaldte Peter til at være den ledende apostel og

fastlagde en myndighedslinje i sin kirke. Dengang og nu er det Jesus Kristus, som udvælger sin ledende apostel til at præsidere over Kirken, og det er Frelseren, der leder ham i hans præstedømmepligter.

Så der løber en direkte og lige præstedømmelinje fra vor Herre og Frelser til den ledende apostel til de øvrige apostle og til øvrige præstedømmebærere i Kirken. Myndighedsnøgler gives til apostlene, og så længe disse nøgler befinder sig på jorden, vil vi blive ledt af Herren selv. Denne guddommelige vejledning beskytter og forsikrer os mod, at Kirken skulle vige fra sandheden. Den vil stå fast, for den ledes ikke af noget jordisk væsen. Den ledes af Herren.

Lær præstedømmets lære

Det bedste råd, jeg kan give jer unge mænd, er at studere præstedømmets lære, forstå den kraft, I har til at udøve jeres præstedømme, og lær, hvordan det kan velsigne jer og andre.

Jeg lover jer, at dersom I lærer præstedømmets lære og passer jeres pligter i præstedømmet, så vil præstedømmet være et sikkert anker, som vil holde jer i sikkerhed åndeligt og give jer stor glæde. Vær et rigtigt præstedømmekvorum. Ræk ud mod jeres venner og før dem ind i jeres kvorum. Dan et broderskab i jeres kvorum, som hele jeres liv kan være en fast grundvold. ■

Ældste Ronald A. Rasband

BEGAVET LEDER,
HENGIVEN FAR

Ældste M. Russell Ballard

De Tolv Apostles Kvorum

Ron Rasband var aldrig i tvivl om, at han ville på fuldtidsmission. Det eneste spørgsmål, den 19-årige havde, mens han åbnede sine missionspapirer, var, *hvor* han skulle tjene.

»Min far havde været på mission i Tyskland. Min storebror havde været på mission i Tyskland. Min kommende svoger tog på mission i Tyskland,« fortæller han. »Jeg troede, at jeg skulle til Tyskland.«

Men Herren havde andre planer. I stedet for blev Ron kaldet til den østamerikanske mission med hovedsæde i New York City i USA. Skuffet tog han sin kaldelse med ind på sit værelse og knælede ned ved sin seng, bad en bøn og slog tilfældigt op på et sted i skriften og begyndte at læse:

»Se, jeg har mange mennesker på dette sted, i egnene rundt omkring; og en dør til rige muligheder skal blive åbnet i egnene rundt omkring i dette *østlige land*.

Derfor har jeg, Herren, ladet jer komme til dette sted; for således anså jeg det for nødvendigt til frelse for sjæle« (L&P 100:3-4, fremhævelse tilføjet).

Helligånden bekræftede straks for Ron, at hans kald til Øststaterne ikke var en fejl.

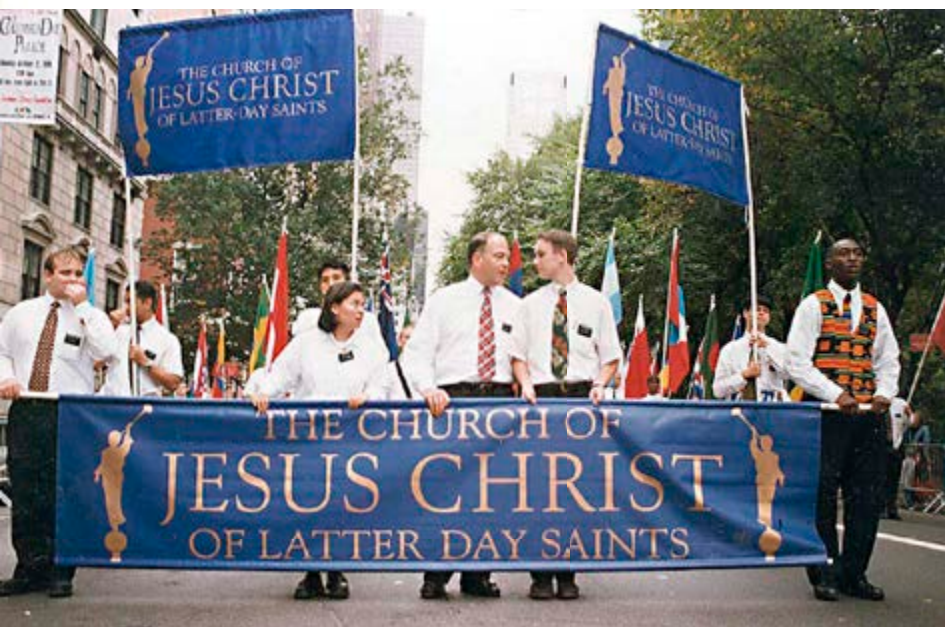
»Jeg gik fra at være skuffet til at få den første af mange bekræftelser fra skriften om, at

det var her, at Herren ønskede, at jeg skulle være,« har han fortalt. »Det var en afgørende åndelig oplevelse for mig.«

Hans mission til Øststaterne blev den første af adskillige kirkekaldelser, som førte ham til steder, han aldrig havde forestillet sig. Og i hver kaldelse – som lærer, biskop, højrådsmedlem, missionspræsident, medlem af De Halvfjerds, seniorpræsident for De Halvfjerds og som vor Herre Jesu Kristi apostel – har ældste Ronald A. Rasband accepteret Herrens vilje og sat sin lid til ham, når han har tjent hans børn.

Foroven til højre: Ældste Ronald A. Rasband som missionspræsident i New York City i 1998. Yderst til højre: Ældste Rasband med sin søster, Nancy Schindler; sin mor; og sine brødre Russell og Neil. Til højre: Med sine forældre som syvårig.

Ron var almindeligvis en god dreng, men han indrømmer, at han var noget drillesyg.

»Mine lærere i Primary var nødt til at tale med min mor, som var stavens primarypræsident, mere end én gang og klagede over, at jeg var noget uartig,« fortæller han. »Men de opgav aldrig. De viste mig stor kærlighed og

inviterede mig altid tilbage i klassen.«²

Rons opvækst var centreret om Kirken – møder, fester og middage i menigheden og på dens forskellige sportshold. Men han havde ikke kun travlt i Cottonwood Første Menigheds bygning, han havde også forskellige småjobs, han gik til spejder og var sammen med sine venner. I hjemmet blev familiens tid brugt på skrifterne, spil og huslige pligter.

»Min far lærte mig, hvad arbejde er, gennem sit eksempel,« fortæller han. »Min mor lærte mig, hvad arbejde er, ved at sætte mig i sving.«

Rons far levede af at køre brød ud. Så han stod op kl. 4 hver morgen og var hjemme igen sent om aftenen. Hans mor gik hjemme for at tage sig af børnene og supplerede familiens indkomst ved at lave porcelænsdukker, som hun solgte.

Rons medfødte evne til at lede, uddelegere og få tingene gjort – som skulle blive en stor hjælp i hans professionelle og kirkelige ansvar – viste sig tidligt.

Født af agtværdige forældre

I sin første tale som Jesu Kristi apostel gav ældste Rasband udtryk for sin dybe taknemlighed for sine forfædre. »Jeg er barn af evangelisk agtværdige forældre,« sagde han, »og de er børn af agtværdige forældre i seks generationer.«¹

Moderen, Verda Anderson Rasband, var en kærlig leder, der indgød den unge Ron en kærlighed til skrifterne. Faderen, Rulon Hawkins Rasband, var en trofast præstedømmebærer, der med eksemplets magt viste værdien af flid.

Ronald A. (Anderson) Rasband, der var sine forældres eneste fælles barn, blev født den 6. februar 1951, i Salt Lake City i Utah i USA. Begge havde været gift før, og Ron voksede op med to ældre brødreres og en ældre søsters omsorg.

»Han var et miks af vore forældre, så vi elskede ham allesammen,« siger søsteren Nancy Schindler. »Ron lod aldrig mor og far stå eller sidde ved siden af hinanden, han skulle lige være i midten.«

»Ron fik til opgave at slå græsplænen,« mindes hans søster. Men Ron havde ligesom Mark Twains figur Tom Sawyer en evne til at overtale sine venner til at hjælpe.

»Jeg så ud af vinduet, og uden for var hans bedste ven i færd med at slå plænen for ham,« siger Nancy. »Ugen efter var det en anden ven, der slog græsset. Han sad bare på verandaen og grinede og pjattede med dem, mens de gjorde hans arbejde.«

Rons forældre sad hårdt i det økonomisk, men familien havde evangeliet. »Vi havde aldrig en masse penge,« mindes Ron, »men det påvirkede aldrig min glæde.«

Betroede venner og ledere

Ron var velsignet med gode venner og betroede præstedømmeledere under sin opvækst, fx var James E. Faust (1920-2007) hans stavspræsident i 14 år, inden han blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum og Det Første Præsidentskab. Rons familie var nært knyttet til præsident Faust og hans familie. »Han omtalte mig altid som en af sine Cottonwood-drenge, for han havde været med til at opdrage mig,« fortæller han.

Ron havde ikke tid til at gå til sport, da han kom på high school, for han havde altid et job, men han sørgede for at have tid til sine venskaber, som har vist sig livslange.

»Jeg har altid beundret Ron, men han var ikke fuldkommen,« siger hans barndomsven Kraig McCleary. Han tilføjer smilende: »Jeg har sagt til ham, at hvis han kommer i himlen, så gør jeg også, for vi lavede de samme ting, da vi voksede op.«

Ron tog på mission i begyndelsen af 1970, men Kraig tænkte på at udskyde sin mission til jagsæsonen var forbi hen på efteråret. Så var det, at Ron ringede til ham fra sin mission.

»Jeg aner ikke, hvordan han fik tilladelse til at ringe, men han irettesatte mig for ikke at være mere opsat på at komme af sted på mission,« fortæller bror McCleary. »Og selvfølgelig udskød jeg det ikke.«

Ron mindes sin mission som en »fantastisk« oplevelse. »Herren velsignede mig med mange mirakuløse, trosfremmende oplevelser,« siger han.

»Min mission var helt afgørende for mit åndelige liv.«

Ron tilbragte en del af sin mission på Bermuda-øerne. Missionspræsidenten, Harold Nephi Wilkinson sendte kun »de mest retlinede missionærer« dertil, for han kunne kun besøge dem lejlighedsvist.

Helt fra begyndelsen af deres ægteskab har ældste og søster Rasband sat Herren først. De blev gift den 4. september 1973 (forneden) og blev med tiden velsignet med fire døtre og en søn (foroven). På modsatte side: Jon Huntsman sen., ældste Rasbands tidligere chef og mentor, betegner ældste Rasband som »en begavet og meget loyal leder«.

»Vi var helt på egen hånd, men præsidenten havde ingen grund til at bekymre sig om os,« mindes Ron. »Vi fik gjort det, vi skulle.«

»Drømmepigen« fra Delta Phi

Da Ron var færdig med sin mission i 1972, fandt han sig et job og begyndte at studere på University of Utah samme efterår, hvor han tilsluttede sig Delta Phi Kappa, et broderskab af hjemvendte missionærer. Ved broderskabets sociale aktiviteter kunne han ikke undgå at bemærke en køn ung kvinde ved navn Melanie Twitchell. Melanie var blevet valgt som »drømmepige« af Delta Phi, og skulle hjælpe til ved deres tjenesteprojekter.

Ligesom Ron kom Melanie fra en aktiv sidste dages hellig familie. Hendes far havde gjort karriere som officer i militæret, og hendes mor lod aldrig familiens hyppige flytninger være en undskyldning for ikke at komme i kirke.

Melanie blev imponeret af Rons venlighed, høflighed og viden om evangeliet. »Jeg sagde til mig selv: »Han er sådan en imponerende mand, at det ikke gør noget, hvis jeg aldrig kommer til at gå ud med ham. Jeg vil bare være hans bedste ven.«

Efterhånden som deres forhold udviklede sig, bekræftede Ånden hendes indtryk af ham og hans hengivenhed for Herren. Snart sprang deres venskab ud i fuldt flor som det, Melanie betegner som en »eventyrlig romance«.

Ældste Rasband siger, at hun var et perfekt match. »Melanie var på enhver måde min ligemand med hensyn til hengivenhed for evangeliet og arven i den forbindelse. Vi blev bedste venner, og så bad jeg hende om at gifte sig med mig.«

De blev gift den 4. september 1973 i templet i Salt Lake City. Og siden da har hans »uselviske evige partner ... formet mig som ler i pottemagerens hænder til en bedre Jesu Kristi discipel,« som han siger. »Hendes kærlighed og støtte og den støtte, som vores fem børn, deres ægtefæller og vores 24 børnebørn giver mig, holder mig oppe.«³

»Lad os komme af sted«

Da Ron tjente som ældsternes kvorumspræsident som ung gift studerende, mødte han Jon Huntsman sen., som

var stavens tilsynsførende fra hørrådet. Jon blev straks imponeret af den måde, som Ron kørte kvorummet på.

»Han besad nogle helt utrolige leder- og organiserings-evner,« fortæller ældste Huntsman, der tjente som område-halvfjerdser fra 1996 til 2011. »Jeg tænkte, at det var noget udover det almindelige, at en ung mand, der stadig gik på college, kunne lede et kvorum på den måde.«

I adskillige måneder så Jon, hvordan Ron gjorde tanker og ideer til virkelighed, mens han passede sine præstedømspligter. Da der blev en ledende marketingstilling ledig i Jons firma – som senere blev Huntsman Chemical Corporation – tilbød han Ron jobbet, fordi Ron besad de egenskaber, han søgte. Jobbet betød, at Ron skulle begynde den følgende uge i Ohio.

»Jeg sagde til Melanie, at jeg ikke havde tænkt mig at droppe skolen og flytte,« fortæller Ron. »Jeg har arbejdet hele mit liv for at få den universitetsek-samen, og jeg er endelig tæt på at nå målet.«

Melanie mindede Ron om, at han gik i skole for at få et godt job.

»Hvad bekymrer du dig for?« spurgte hun. »Jeg ved, hvordan man pakker og flytter. Det har jeg gjort hele mit liv. Jeg vil lade dig ringe til din mor hver aften. Lad os komme af sted.«

Jons tillid til Ron viste sig at være berettiget. Under Jons vejledning avancerede Ron hurtigt i det voksende firma, hvor han blev administrerende direktør i 1986. Han rejste meget for firmaet – både i USA og i resten af verden. Selvom Ron havde travlt, forsøgte han at være hjemme i weekenden. Og han tog lejlighedsvist familiemedlemmer med på sine rejser.

»Når han var hjemme, fik han virkelig børnene til at føle, at de var noget særligt og elskede,« siger Melanie. Han deltog i deres aktiviteter, når han kunne. Jenessa MacPherson, en af parrets fire døtre, fortæller, at hendes fars pligter i

Kirken om søndagen ofte gjorde, at han ikke kunne sidde sammen med familien i kirken.

»Vi sloges om at sidde ved siden af ham i kirken, for det var så sjældent, at vi kunne,« siger hun. »Jeg kan huske, at jeg tog ham i hånden og tænkte, »hvis jeg kunne blive mere som ham, så var jeg på rette vej til at blive mere som Frelseren.« Han har altid været min helt.«

Parrets søn, Christian, har gode minder om »far og søn-øjeblikke«. Venner kom og gik, fordi familien flyttede så ofte, fortæller han, »men min far var altid min bedste ven« – selvom han var noget konkurrencelysten.

Uanset om Ron spillede basketball med Christian, brætspil med sine døtre eller fiskede med familie og venner, så elskede han at vinde.

»Under vores opvækst *lod* han aldrig nogen vinde,« fortæller Christian. »Vi måtte gøre os umage, men det gjorde os bedre. Og således fortsætter han også med sine kære børnebørn.«

I årenes løb har Rons familie ikke kunnet undgå at bemærke, hvordan hans kaldelser som leder i Kirken har øget hans evne til at vise kærlighed og omsorg, udtrykke følelser ved hjælp af Ånden og inspirere andre til at gøre sit bedste. Da Ron og Melanies barnebarn, Paxton, blev født, havde familien virkelig brug for Rons åndelige styrke og støtte.

Paxton blev født med en sjælden arvelig sygdom, og han havde mange helbredsmæssige udfordringer, som satte familien på prøve både fysisk, følelsesmæssigt og åndeligt. Ældste Rasband har kaldt den tid, der fulgte efter Paxtons fødsel for afgørende på grund af de særlige lektier, der lå i den om evigheden.⁴

I de tre år, der blev den korte tid, som Paxton fik på jorden – og der var langt flere spørgsmål end svar – stod ældste Rasband som en åndelig støtte og viste sin familie vejen til at trække på kraften i Jesu Kristi forsoning.

Da hans nye kaldelse blev bekendtgjort var der mange blandt hans familie og venner, der ikke blev overrasket. »De af os, som kender ham bedst, havde hånden højt løftet, da han blev opretholdt som apostel,« siger Christian.

»Så vil jeg tjene«

I 1996 var Ron i en alder af 45 år midt i succesrig karriere, da kaldet kom til at tjene som missionspræsident for New York New York North-missionen. Som apostlene på Jesu tid »lod [han] straks garnene være« (Matt 4:20).

Øverst til venstre: Ældste og søster Rasband med medlemmer af Kirken i New Delhi i Indien i november 2015. Ovenfor: Ældste og søster Rasband, da han tjente som missionspræsident i New York City 1996-1999, med deres barnebarn Paxton, som hjalp familien til at lære »særlige lektier, der knytter sig til evigheden«, og ved hjørnestensceremonien for templet i Sacramento i Californien.

»Det tog kun et mikrosekund at tage imod det kald,« siger ældste Rasband. Han sagde til Herren: »Hvis du ønsker, at jeg tjener, så vil jeg tjene.«

Ron havde lært noget fra sin tid i erhvervslivet, som han tog med sig: »Mennesker er vigtigere end noget som helst andet.«⁵ Med den viden og sine finpudsede lederevner var han klar til at tjene på fuldtid i Herrens rige.

Ron og Melanie fandt det både udfordrende og livsbekræftende at missionere i New York City. Ron var hurtig til at uddelegere ansvar til missionærene – idet han samtidigt inspirerede dem til trofasthed og underviste og opbyggede dem i den proces.

I år 2000 otte måneder efter, at Ron og Melanie havde afsluttet deres mission, blev Ron kaldet til De Halvfjerds, hvor hans forberedelse, erfaring og mange talenter har været en velsignelse for Kirken. Som medlem af De Halvfjerds tjente han som rådgiver i det centraleuropæiske områdepræsidentskab og var med til at føre tilsyn med 39 lande. Selvom han forlod universitetet for mere end 40 år siden, er han stadig ivrig efter at lære og tog gladeligt imod vejledning fra seniorbrødrene, da han førte tilsyn med Nordvestamerika, Nordvest og tre andre områder i Utah, tjente som leder i Tempelafdelingen og i De Halvfjerds' Præsidium og arbejdede tæt sammen med De Tolv.

For nylig sagde ældste Rasband: »Det er en stor ære og et privilegium for mig at være den mindste blandt De Tolv og lære af dem på enhver måde og ved enhver lejlighed.«⁶

»Hvad de vidste, ved jeg«

To malerier pryder væggene på ældste Rasbands kontor. Det ene forestiller en mormonmissionær, der forkynder for en familie i Danmark i 1850'erne. Det andet forestiller den tidligere missionær, Dan Jones, som forkyndte på toppen af en brønd på De Britiske Øer. Billederne (til højre foroven) minder ældste Rasband om sine forfædre.

»Disse tidlige pionerer ofrede alt for Jesu Kristi evangelium og efterlod en arv, som deres efterkommere kunne følge,« har han sagt.⁷ Det, der drev ældste Rasbands forfædre frem trods modgang og forfølgelse, er det samme, der kvalificerer ham til hans nye kaldelse: En viden og et sikkert vidnesbyrd om Herren og hans værk.

»Jeg har så meget at lære i min nye kaldelse,« har han sagt. »Jeg er meget ydmyg omkring det. Men der er en del af min kaldelse, som jeg kan. Jeg kan bære vidnesbyrd om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23). Han lever!⁸

Som oldebarn af pionerer tilføjer han: »Som de følte, føler jeg. Hvad de vidste, ved jeg.«⁹

Og det, de håbede på for deres efterkommere, er indlejret og udøvet i ældste Ronald A. Rasbands liv, belæringer og tjeneste, for han følger deres eksempel og ærer arven fra dem i sit virke som et af Herrens særlige vidner. ■

NOTER

1. Ronald A. Rasband, se »O se hvilken kærlighed«, *Liahona*, nov. 2015, s. 89.
2. Ronald A. Rasband, »Friend to Friend: Golden Nuggets«, *Friend*, okt. 2002, s. 8.
3. Ældste Ronald A. Rasband, se »O, se hvilken kærlighed«, s. 89.
4. Ronald A. Rasband, se »Særlige lektier«, *Liahona*, maj 2012, s. 80.
5. Ronald A. Rasband, på en pressekonference, 3. okt. 2015.
6. Ronald A. Rasbands vidnesbyrd på et møde i Priesthood and Family Department, 1. dec. 2015.
7. Ældste Ronald A. Rasband, se »O, se hvilken kærlighed«, s. 89.
8. Ronald A. Rasbands vidnesbyrd.
9. Ronald A. Rasband, fra en tale på Pioneer Day ved Tabernaklet i Salt Lake City, 24. juli 2007.

Fordi jeg havde været mindre aktiv for nogle år siden, var der et medlem, der havde kendt mig dengang, som ikke kunne fatte, at jeg var blevet kaldet som biskop.

Patrick J. Cronin III

Under et møde i præstedømmets udøvende komité fortalte vore fuldtidsmissionærer om et møde med et medlem, der ikke stod på menighedens lister.

Jeg genkendte straks navnet og nævnte, at hun og jeg havde tilhørt samme menighed for mange år siden.

En af missionærerne sagde: »Ja, biskop, det nævnte hun og var ret overrasket over, at du var biskop.«

»Hvad sagde hun?« spurgte jeg.

De fortalte, at hun havde set meget overrasket ud og sagt: »*Er han* biskop?«

Jeg kunne ikke lade være med at grine og forklarede, at denne søster havde kendt mig som en ganske anden person for 30 år siden.

Da jeg senere tænkte over denne hændelse, tænkte jeg på, hvor meget mit liv havde ændret sig i løbet af de mere end 30 år, som min familie og jeg havde været medlemmer. Jeg havde lært mange medlemmer i vores menighed at kende igennem 20 år og havde tjent som grenspræsident og biskop, men ingen af disse medlemmer havde kendt mig for 30 år siden. Selvom jeg lejlighedsvist fortalte om ting fra min fortid for at undervise om omvendelse og Jesu Kristi forsoning, så kendte de fleste af menighedens medlemmer ikke til den utrolige rejse, som mit liv i Kirken havde været.

Min familie og jeg var blevet introduceret for Kirken i maj 1979, og jeg vidste straks, at det var der, vi hørte til. Vi blev døbt i juni, og til at begynde med var vi alle aktive, men det varede ikke længe, før jeg holdt op med at komme og vendte tilbage til mine gamle vaner. Jeg nærede aldrig tvivl om, at evangeliet var sandt eller om genoprettelsen, men jeg syntes ikke, at jeg havde det, det krævede, for at være et godt medlem af Kirken.

I 1982 søgte min hustru, som aldrig havde vaklet i sin tro, om skilsmisse på grund af mit vedvarende alkoholmisbrug. På det tidspunkt boede min familie i Oklahoma i USA, men jeg var vendt tilbage til Illinois, hvor jeg var vokset op. Jeg havde nået det punkt, hvor jeg var ved at miste det eneste, der virkelig betød noget for mig: Min familie.

Jeg begyndte at bede knælende hver morgen og aften til en Gud, som jeg ikke længere var sikker på eksisterede, og hvis han gjorde, havde han nok glemt mig for længst. Men jeg bad alligevel trofast i tre måneder. Tidligt en morgen, hvor jeg var fordybet i bøn, kom der en stor følelse af lettelse over mig, og jeg vidste, at Gud levede, at han kendte mig og elskede mig. Jeg vidste også, at jeg aldrig mere ville røre en dråbe alkohol.

Den selvsamme aften modtog jeg et opkald fra min hustru, der bare ville lade mig vide, at hun ville sende skilsmissepapirerne til underskrift. Under den samtale sagde

Er han BISKOP?

hun pludselig: »Der er noget meget anderledes ved dig. Jeg tror, at du er færdig med at drikke, og jeg river papirerne i stykker.« Vi blev genforenet, og to år senere fødte hun vores tredje søn.

Nu kunne man jo tro, at jeg ville være vendt tilbage til fuld aktivitet i Kirken, men jeg er en stædig mand. Jeg vendte tilbage for en tid og modtog endog en kaldelse som lærer i ældsternes kvorum. Men snart følte jeg mig for utilstrækkelig til at undervise og blev inaktiv igen.

I 1991 flyttede vi til en lille gren. Adskillige måneder inden vores yngste søn blev otte, havde primarypræsidenten, min hustru, spurgt ham, hvem der skulle udføre dåben. Han ville jo naturligvis gerne have sin far til at gøre det. Min hustru fortalte, at det nok ikke kom til at ske. Han ville ikke godtage svaret og satte sig for at aktivere sin far. Han var ganske ubøjelig, og kort fortalt tjente jeg pludselig som spejderleder, og senere døbte og bekræftede jeg min søn.

De otte måneder, der fulgte efter, jeg var blevet aktiv, var fuld af begivenheder.

Vi blev beseglet som familie i templet i Chicago i Illinois, og jeg blev igen kaldet som lærer i ældsternes kvorum, denne gang sprang jeg blot ikke fra. Så blev jeg kaldet som rådgiver i grenspræsidentskabet, og fem måneder senere blev jeg kaldet til at tjene som grenspræsident. En måned eller deromkring, kan jeg huske, at jeg tænkte: »Er jeg grenspræsidenten?«

Jeg har i årenes løb fortalt mange kæmpende hellige, at hvis jeg kan gå frem i evangeliet, så kan alle. Det er blot et spørgsmål om forståelse af den kraft, som Frelseren og hans forsoning har og at tage de skridt, der fører til ham.

Jeg vil altid være taknemlig for min hustru og mine børn og alle de trofaste hjemmelærere, kvorumsledere, biskopper og andre trofaste hellige, der har været så stort et eksempel for mig. Det har været et privilegium at tjene Herren og de hellige i de sidste 20 år. Jeg er blevet velsignet i en udstrækning, der overgår alt, jeg havde forestillet mig. ■

Forfatteren bor i Illinois i USA.

OVERSÆTTELSE AF SKRIFTEN:

TIL VORES **hjertes sprog**

De, der har været involveret i oversættelse af skrifterne fra engelsk til andre sprog, har selv erfaret det. Det sker igen og igen.

En ung armenier holder en Mormons Bog, som kun for nyligt er blevet oversat til hans modersmål, og siger henvendt til en fra det hold, der bidrog til oversættelsen: »Tak. Jeg har læst Mormons Bog på engelsk. Jeg har læst Mormons Bog på russisk. Jeg har læst den på ukrainsk. Men det var først, da jeg læste den på armensk, at jeg rigtig forstod den. Da jeg læste den på armensk, gav den endelig mening for mig. Det var som at komme hjem.«

At komme hjem

Hvis Jesu Kristi evangelium er vores åndelige hjem, er det kun rigtigt, at den føles tryk og familier. Vi slapper af derhjemme. Vi tager hånd om os selv. Vi taler med dem, vi elsker, på det sprog, vore mødre lærte os, da vi var små. Det er vores hjertes sprog, og eftersom evangeliet må nå hjertet, er det afgørende at kunne læse skriften på vores hjertes sprog.

Det gives der udtryk for i Lære og Pagter. Deri åbenbarer Herren tanken om, at gennem præstedømmets nøgler, som bæres af Det Første Præsidentskab, skal »Herrens arm ... blive åbenbaret med kraft for at overbevise folkeslagene ... om evangeliet om deres frelse.

UTALLIGE ERFARINGER VISER HERRENS HÅND I ARBEJDET MED OVERSÆTTELSE AF HANS SKRIFTER.

R. Val Johnson
Kirkens tidsskrifter

*Skrifterne rører
hjertet med større
kraft, når de
læses på vores
modersmål – vores
hjertes sprog.*

Mormons Bog er blevet trykt på 89 sprog i sin helhed, og visse udvalgte dele er oversat til yderligere 21 sprog.

For det skal ske på den dag, at enhver skal høre evangeliets fylde på sit eget tungemål og på sit eget sprog gennem dem, som bliver ordineret til denne magt ved Talsmandens betjening, han som bliver udgydt over dem for at åbenbare Jesus Kristus« (L&P 90:10-11).

Jim Jewell, som har arbejdet på Kirkens hovedsæde i teamet for skriftoversættelse, fortæller en historie om, hvor vedrørende skrifterne kan blive, når de oversættes til hjertets sprog.

»Da vi oversatte Mormons Bog til sesotho, som er et sprog, der tales af Basotho-folket i Lesotho og Sydafrika, havde vi brug for en, der kunne hjælpe os med at evaluere det arbejde, som oversættelsesteamet havde lavet. Projektlederen, Larry Foley, fandt et medlem af Kirken fra Lesotho, der studerede på et kandidatstudium ved Utah State University. I Lesotho undervises der på engelsk i skolen, så denne dame og hendes børn havde haft engelsk i skolen fra første klasse, men derhjemme talte de stadig sammen på sesotho.

Hun indvilligede i at arbejde med os på oversættelsen. Hendes evaluering af de kapitler, vi sendte til hende, var en stor hjælp. Vi sendte rutinemæssigt spørgsmål vedrørende sprogbrug og sprogstruktur, som hun på dygtig vis kommenterede. Men vi bemærkede dog, at hun med gult havde understreget mange vers, som ikke havde noget med vore spørgsmål at gøre. Da vi spurgte hende om, hvad de understregede vers betød, svarede hun: »Åh ja,

det er de vers, som berørte mig dybt, og som jeg aldrig helt har forstået på engelsk. Jeg understregede dem for at kunne læse dem for mine børn.«

Et mønster for oversættelse af skriften

Der er en lang og fascinerende historie bag oversættelse af Bibelen, der går helt tilbage til oversættelsen af dele af Det Gamle Testamente fra

hebraisk til græsk. Senere blev Bibelen oversat fra græsk til latin og fra latin, hebraisk og græsk til et hav af andre sprog.¹ Derfor oversætter Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ikke Bibelen til flere forskellige sprog, men anvender de versioner, som anses for autoriserede oversættelser af kristne, der taler det givne sprog.²

Derfor handler det meste oversættelse af skriften i Kirken om Mormons

»FOR DET SKAL SKE PÅ DEN DAG, AT ENHVER SKAL HØRE EVANGELIETS FYLDE PÅ SIT EGET TUNGEMÅL OG PÅ SIT EGET SPROG GENNEM DEM, SOM BLIVER ORDINERET TIL DENNE MAGT« (L&P 90:11).

PROCESSEN FOR OVERSÆTTELSE AF SKRIFTEN

1

Godkendelse til at oversætte

- Oversættelse af skriften er noget, som områdepræsident-skabet beder om, når der er et voksende antal medlemmer af Kirken, der taler et givent sprog, og når visse dele af Kirkens grundlæggende materialer er blevet oversat til det sprog.
- Forespørgslen gennemgås så af adskillige komitéer ved Kirkens hovedsæde, deriblandt De Tolv Apostles Kvorum og Det Første Præsidentskab.

Oversættelsesfaser

Den indledende fase:

- En eksisterende Bibeloversættelse udvælges til brug i Kirken.
- Grundlæggende materialer oversættes først: *Gospel Fundamentals* (indeholder grundlæggende doktriner såvel som Kirkens navn, nadverbønner, dåbsbønnen og trosartiklerne), pamfletten *Profeten Joseph Smiths vidnesbyrd* og en internetside på LDS.org.
- Generalkonferencetaler kan også blive tolket på det sprog.

Fase 1:

- Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle (omkring 10 års arbejde)
- Grundlæggende tekster som: »Familien: En proklamation til verden«, »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, udvalgte salmer og *Forkynd mit evangelium*.

Bog (den første, der bliver oversat), Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. Det sprog, som disse bøger oversættes fra, er engelsk, som er det sprog, profeten Joseph Smith fik dem åbenbaret i, hans hjertesprog. Processen med oversættelse af skriften til ikke-engelske sprog er nok velkendt for dem, der har studeret Kirkens historie. Den minder meget om den proces, som profeten anvendte, da han oversatte Mormons Bog til engelsk.

Joseph Smith var en ydmyg og nærmest uuddannet bondedreng. Men han besad de kvaliteter og det potentiale, som Herren havde brug for i det arbejde, der skulle udføres. Joseph og hans familie blev rent faktisk forberedt og kørt i stilling til dette værk.³

Joseph fik også hjælp – af både guddommelig og menneskelig art – til at oversætte den nefitiske optegnelse. Englen Moroni besøgte Joseph fire år inden, han fik lov til at hente optegnelsen. Vi kender ikke til alt det, som Moroni underviste profeten om, men hans besøg forberedte ham tilsyneladende både åndeligt og mentalt til den forestående opgave.⁴

Herren forberedte også »oversættere« forud for den tid som et redskab til at oversætte uddøde sprog. De beskrives som to klare sten, der er indfattet i metalbuer, disse og lignende instrumenter kaldes en seersten og hjalp profeten til at oversætte den nefitiske optegnelse til engelsk. Profeten beskrev ikke processen i detaljer.

Han vidnede blot om, at han havde oversat Mormons Bog »ved Guds gave og kraft.«⁵

Udover den guddommelige bistand, som Joseph modtog, fik han også hjælp af mennesker i form af skrivere, som skrev den originale tekst, som senere blev sat i tryk, betalt for og udgivet til hele verden.

De, der i dag får til opgave at oversætte skrifterne, forberedes også af Herren og får hjælp med deres arbejde af både guddommelig og menneskelig art – ikke helt ulig den hjælp, som Joseph fik med sit oversættelsesarbejde.

Et afdækkende arbejde

At tilføre den rigide oversættelsesproces en del åndelig energi kan måske bedst beskrives om »åbenbaring i råd.« To eller tre personer udvælges som oversættelsesteam og skal samarbejde om oversættelsen. De har tilsynsførende fra Kirkens hovedsæde, lokale gennemlæsere, et referenceleksikon,⁶ oversættelsesvejledninger, computerprogrammer og støtte fra kirkeledere hele vejen op til Det Første Præsidentskab. (Se oversigten). Når Det Første Præsidentskab giver den endelige godkendelse af en oversættelse, skal den sættes, trykkes og distribueres. Når det er blevet klart i et digitalt format, lægges den også op på LDS.org og i app'en Evangelisk bibliotek.

Dette samarbejde er både intenst og inspirerende. Det indebærer en

dedikeret opmærksomhed på kvaliteten af indholdet og det fysiske format, som det leveres i. Oversættelser gennemgås på mange niveauer, særligt på kirkelederniveau, hvor man søger Herrens godkendelse. Først når den godkendelse er givet, fortsætter en oversættelse. Selvom det ikke præcist er samme åbenbarende måde, som profeten Joseph Smith oversatte Mormons Bog på, så er processen dog helt klart vejledt af Herren – ved hans gaver og kraft.

Det betyder ikke, at en oversættelse er perfekt, når den først er færdiggjort. Det sker ofte med tiden og ved yderligere gennemlæsninger af de, der studerer skrifterne, at der foreslås forbedringer, hvad angår grammatik og sprogbrug, eller at der fejl i opsætning og stavemåde. Det er mere sjældent, at der foretages ændringer for at tydeliggøre læren. Når det sker, sker det under vejledning af Det Første Præsidentskab.

Herren giver

Herren holder også sin hånd over oversættelsesarbejdet på andre måder. Det fortælles ofte af oversættelsesafdelingen ved Kirkens hovedsæde, at Herren hjælper, når der opstår et behov.

Et blandt mange eksempler er, at da man manglede en oversætter, da man skulle oversætte og optage kirkematerialer på mam, (som er et mayasprog, der tales i Guatemala). Blandt de første missionærer, der var blevet kaldet til Guatemala, var der en

ældste, hvis bedstefar havde talt mam. Denne missionær var vokset op i byen og talte kun spansk. Men hver aften kom hans bedstefar til ham i drømme og underviste ham i mam. Denne unge missionær blev den fremmeste oversætter af mam i Kirken.

Oversættelsesarbejdet sker ofte gennem store personlige omkostninger. Alt afhængigt af den økonomiske situation tilbyder nogle oversættere deres tjeneste, og andre bliver betalt, så de kan vie deres tid til oversættelsen.

Den mand, der blev en af oversætterne til urdu, blev omvendt til Kirken i Pakistan, hvor han arbejdede som lærer. Som følge af sin omvendelse mistede han sit arbejde, sit hjem, som skolen stillede til rådighed, og han mistede også gratis skolegang for sine børn. En supervisor fra Kirkens oversættelseskontor henvendte sig til ham og bad ham om at tjene som oversætter mod en beskeden kompensation. Efter han havde arbejdet nogle få måneder som oversætter, talte manden med supervisoren og spurgte ydmygt, om han kunne købe en ny kuglepen til ham. Den, han havde, var løbet tør for blæk. Først da opdagede og rettede supervisoren en administrativ fejl, der havde resulteret i, at oversætteren havde fået meget mindre end det, han burde have fået udbetalt.

Men akkurat ligesom Herren velsignede Joseph Smith på forskellige måder, der gjorde ham i stand til at færdiggøre arbejdet, velsigner han

Fase 2:

- Adskillige andre materialer kan udbedes, det gælder blandt andet *Liahona*, seminar- og institutmaterialer, søndagsskolemateriale, salmebøger, sange til børn, materialer til templet og slægtshistorie og tolkning af transmissioner fra staven og regionen.

Kernearbejdsgrupper

Oversættelsesteamet:

- To eller tre tempelværdige medlemmer af Kirken med tilpas moden i evangeliet.
- De støttes af en vers-for-vers oversættelsesvejledning, et leksikon og en supervisor fra Kirkens hovedsæde.

En komité af kirkeledere:

- Tre til fem mænd og kvinder, som er kirkeledere i området.
- De kaldes og indsættes for at hjælpe med at gennemse oversættelsen for at vurdere læsbarhed og læsesætningsmæssig akkuratitet.
- Der ændres ikke ord, før komitéen enstemmigt afgør det, og ændringen er i overensstemmelse med oversættelsesvejledningen.

Medlemsgennemlæsere:

- Lokale medlemmer af Kirken gennemlæser også oversættelsen.
- De kommer med en tilbagemelding omkring tydelighed, og hvorvidt sprogbruget er passende.
- Tydelighed i oversættelsen sikrer, at Helligånden kan vidne om sandfærdigheden i belæringerne.

Processen med oversættelse af skrifter involverer både hjerne og hjerte, intellektuelle færdigheder og åndelig indsigt.

også sine oversættere. Oversætteren af de lettiske skrifter var en advokat, der havde studeret jura i Rusland, hvor han var blevet omvendt til det gengivne evangelium. Da han vendte tilbage til Letland, gik han i gang med at bygge sin praksis op. Han tjente også som grenspræsident. Han kunne ikke have mere travlt, men Kirken havde brug for ham og hans evner til engelsk.

Han udbad sig tid til at bede om forespørgslen, for accepterede han den, ville det, som han fortalte Kirkens repræsentant, »tage maden ud af munden på hans børn.« Efter han havde bedt om det, besluttede han sig for at acceptere kaldet, men bad Herren om at velsigne ham med de nødvendige midler til at udføre et svært og åndeligt og tidskrævende arbejde.

Han begyndte at tage ind på sit kontor en time tidligere hver dag og brugte den time til at oversætte Mormons Bog. Han færdiggjorde det langt hurtigere end de fem år, som processen almindeligvis tager. Det var faktisk en af de hurtigste oversættelser, siden Joseph oversatte Mormons Bog på ca. 60 dage.

Der kunne fortælles langt flere beretninger, der viser Herrens hånd i arbejdet med oversættelsen af hans skrifter. De viser alle klart, at dette er hans værk, og han er dybt engageret i det. Han forbereder folk til at udføre sit værk. Han forbereder de fornødne redskaber til at fremskynde værket. Og han inspirerer og velsigner dem hele vejen.

Resultatet er en verden, der er beriget med Guds ord, som han har formidlet til sine børn på hjertets sprog. ■

**I ARBEJDET MED OVERSÆTTELSE AF HERRENS SKRIFTER STÅR
DET KLART, AT DETTE ER HANS VÆRK. HAN FORBEREDER FOLK MED
DE FORNØDNE REDSKABER TIL AT FREMSKYNDE VÆRKET,
OG HAN INSPIRERER OG VELSIGNER DEM LANGS VEJEN.**

NOTER

1. Se artikelserien, »How the Bible Came to Be«, af Lenet H. Read i *Ensign* mellem januar og september 1982.
2. Se fx »Church Edition of Spanish Bible Now Published«, mormonnewsroom.org.
3. Se Matthew S. Holland, »Vejen til Palmyra,« *Liahona*, juni 2015, s. 14-19.
4. Se Kent P. Jackson, »Moroni's Message to Joseph Smith«, *Ensign*, aug. 1990, s. 12-16.
5. Joseph Smith, i indledningen til Mormons Bog. En mere uddybende beskrivelse af Joseph Smiths oversættelse af Mormons Bog kan findes på Gospel Topics, »Book of Mormon Translation« topics.lds.org.
6. Leksikonet definerer ethvert ord i de engelske skrifter, så oversætterne bedre kan forstå ordenes betydning. Ord kan ofte have mere end én betydning, så oversætteren er nødt til at se på konteksten, forlade sig på inspiration og samarbejde for at nå frem til den rigtige løsning. Lejlighedsvis må spørgsmål om betydningen besvares af Det Første Præsidentskab.

**Præsident
Russell M. Nelson**

Præsident for
De Tolv Apostles
Kvorum

Seniormissionærstunder

*En af de bedste måder,
hvorpå seniorægtepar
kan skabe sig storslåede
minder, er ved at tage på
mission sammen.*

Når vore venner på 60 eller 70 år glemmer noget, omtaler vi ofte spøgefuldt den midlertidige, manglende hukommelse som et »seniorøjeblik«. Men jeg vil gerne tale om noget helt andet for seniorer, en tid så storslået, at mindet om den vil vare for evigt. Det er det øjeblik, hvor et seniormissionærægtepar forstår, at de gør lige nøjagtig det, Herren ønsker, de skal gøre. I sådanne mindeværdige stunder forstår de, at –

- de har et helt livs erfaring at give af foruden talenter, færdigheder og en forståelse af evangeliet, som de kan bruge til at velsigne andre med.
- deres eksempel er en velsignelse for deres børn og børnebørn.
- de skaber varige venskaber, mens de tjener.
- deres ægteskab vokser sig stærkere for hver dag.
- det er dejligt at tjene i hans navn.

Stunder undervejs

Mine kære seniorægtepar, sådanne stunder bør være undervejs for mange af jer. Tænk over beretningen fra ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum om det, et seniorægtepar, der tjente i Chile, var i stand til. En af de unge ældsters forælder døde. Missionspræsidenten var så langt væk, at han ikke kunne nå hurtigt frem til missionæren.

»Men der var et sødt [modent] ægtepar, der tjente i området,« fortæller ældste Holland. »De kom og satte sig ved missionæren og tog sig omsorgsfuldt af ham og trøstede ham, indtil missionspræsidenten kunne komme i personlig kontakt med ham. Vi havde fantastiske unge missionærer i vores mission, men ingen ugift missionær kunne have gjort det for den ældste, som det ægtepar var i stand til.«¹

Deres kompetence i denne situation var ganske enkelt at vise medfølelse i nødens stund. De bekymrede sig ikke om at tale et andet sprog end det sprog, der består af kristuslignende kærlighed. De tænkte ikke på, om de gik glip af et barnebarns fødselsdag eller et spædbarns velsignelse, uanset hvor vigtige disse begivenheder måtte være. De bekymrede sig om at være der, hvor Herren kunne bruge dem til at velsigne et af hans børn. Og fordi de var villige, var han i stand til at lade dem repræsentere sig.

Tjeneste er sjældent belejligt

Sandheden er, at ingen seniormissionær finder det belejligt at forlade sit hjem. Det gjorde Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor eller Wilford Woodruff heller ikke. De havde også børn og børnebørn, og de elskede deres familie, nøjagtig som vi gør. Men de elskede også Herren og ønskede at tjene ham. En dag vil vi måske møde disse stålsatte mennesker, som var med til at grundlægge

denne uddeling. Når vi gør det, vil vi fryde os over, at vi ikke søgte skygge, da vi burde have tjent.

Nogle foretrækker måske at tjene, mens de stadig bor hjemme. Da et slagtilfælde bandt Aase Schumacher Nelson (som jeg ikke er i familie med) til en kørestol, frygtede hun, at et livslangt ønske om at tage på mission med sin mand, Don, ikke kunne gå i opfyldelse. Så talte en nabo med dem om sin kirketjenestemission i biskoppens forråds-hus. Opmuntret af det talte de med en tilsynsførende for bygningen, udfyldte deres papirer og blev kaldet til at tjene to dage om ugen i et forrådshus nær deres hjem.

»Det er så nemt at læne sig tilbage og tænke: »Nå, nu er der ikke brug for mig mere,« siger Aase Nelson. »Men nu føler jeg, at der *er* brug for mig. Og det har været et vidnesbyrd for mig.«

Der er bestemt brug for jer

Hvis I fristes til at tænke, at der ikke er brug for jer, kan jeg forsikre jer om, at det er der. Der findes ikke den missionspræsident i Kirken, der ikke ville elske at få flere ægtepar til at tjene i sin mission. Seniorerne styrker de yngre ældster og søstre. De yder en støtte, der hjælper andre til at tjene bedre i deres egne opgaver. Og kan I forestille jer, hvad det betyder for en leder, der kun har været medlem i nogle få år, at have direkte adgang til erfarne kirkemedlemmer? Seniormissionærægtepar er ofte bogstaveligt talt et svar på en biskops eller grenspræsidents bønner.

Vi opfordrer missionspræsidenter til at søge om at få ægtepar i deres mission, der kan opfylde de behov, der er. En biskop bør opsøge ægtepar, der kan tjene. På LDS.org findes der side op og side ned med muligheder for seniorægtepar. Men frem for alt må et ægtepar gå på deres knæ og

Et ægtepar i Seoul i Korea glæder sig ved at tjene sammen.

spørge deres himmelske Fader, om det er det rette tidspunkt for dem at tage på mission sammen. Af alle kvalifikationer er *ønsket* om at tjene nok det vigtigste (se L&P 4:3).

Samtidig med at jeg priser det arbejde, som seniormissionærerne udfører, er jeg klar over, at der er mange, der gerne vil tjene, men som ikke er i stand til det. Begrænsninger i form af alder eller dårligt helbred kræver realistisk bedømmelse, såvel som familiens vigtige behov. Når ønsket brænder i jer og sådanne begrænsninger er til stede, kan andre være jeres arme og ben, og I kan tilvejebringe de nødvendige midler.

Seniorægtepar, uanset hvem I er, eller hvor I er, beder jeg jer om at bede om denne mulighed for sammen at skabe sådanne storslåede seniormissionærstunder. Vor himmelske Fader vil hjælpe jer til at vide, hvad I kan gøre. ■

NOTE

1. Jeffrey R. Holland i Joseph Walker, »Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries«, *Deseret News*, 14. sep. 2011, s. 3.

Øverst: Malmrose-parret mødes regelmæssigt med præsident Robison for at drøfte, hvordan de kan bruge deres talenter til at tjene andre. Herover: Unge missionærer på missionærskolen i Accra i Ghana siger, at det er ligesom at have et sæt reserveforældre, at de har ældste og søster Malmrose, som støtter dem og tjener side om side med dem.

HJEMMEFRA ELLER VÆK FRA HJEMMET

Idet seniormissionærerne både tjener hjemmefra og væk fra hjemmet kan de »komme og hjælpe« i menigheder, missionskontorer, besøgscentre, templer, indreby-missioner, lægelige opgaver, beskæftigelsescentre, i programmer for selvhjulpenhed, afvænnning, slægtshistorie, bevaring af optegnelser, Kirkens Uddannelses-system, PR, humanitær tjeneste og så videre. Der er stadig brug for flere par.

Seniormissionærer:

TILTRÆNGTE,
VELSIGNEDE
OG
ELSKEDE

Det kan være mere fleksibelt, billigere og mere fornøjeligt at tjene som seniormissionærpar, end I tror.

Richard M. Romney
Kirkens Tidsskrifter

»KAN I KOMME OG HJÆLPE?«

Det var et spørgsmål, som Gerald og Lorna Malmrose fra Washington i USA havde besvaret før. De sagde ja, da deres tidligere biskop, som nu var blevet missionspræsident, spurgte, om de ville tjene med ham i Vestindien. De sagde ja igen, da deres stavspræsident kaldte dem til en tjenestemission ved Kirkens hovedsæde i Salt Lake City i Utah i USA, hvor de arbejdede med computere og HR.

Da deres tidligere biskop og missionspræsident, Reid Robison, ringede igen, denne gang i egenskab af præsident for missionærskolen i Accra i Ghana, spurgte han Malmroseparret, om de kunne hjælpe igen.

»Vi vidste, at vi kunne stole på Herren,« fortæller ældste Malmrose. »Så det besluttede vi os for at gøre igen.« De sagde ja og udfyldte alle fornødne papirer, modtog deres kald, og snart var de i Ghana.

At tjene sammen som par

Ægteparret Malmroses erfaringer illustrerer nogle principper omkring seniorpar, som tjener på mission, der måske ikke er så stor forståelse af:

- *Der er to typer mission.* (1) Kirkens præsident kalder seniorpar til enten at tjene hjemmefra eller væk fra

hjemmet. (2) En stavspræsident kalder kirketjenestemissionærer til at hjælpe med lokale eller regionale opgaver på deltidsbasis, fra 8 til 32 timer om ugen. De bor og tjener almindeligvis lokalt, men sommetider kan de tjene væk fra hjemmet.

- *Missionspræsidenter opfordres til at finde par, som modsvarer de behov, der er i missionen, og parrene kan give udtryk for præferencer.* »Vi siger ikke, at parrene kan vælge og vrage blandt missionæropgaverne,« har ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklaret. »Et kald er stadig et kald. ... [Men] vi taler med vore seniormissionærer om deres præferencer, og vi viser ethvert hensyn for at lade dem tjene, hvor og hvordan de foretrækker det.«¹
- *Missionspræsidenter rådfører sig med parrene for at gøre bedst mulig brug af deres evner og færdigheder.* Præsident Robison siger: »Man er nødt til at give seniorparrene mulighed for at arbejde med noget, de er passionerede omkring, og hvor de har nogle særlige færdigheder, både for at give dem den mest meningsfulde oplevelse, og så de føler, at de har noget at tilbyde.«

For eksempel vidste præsident Robison, at ældste Malmrose taler fransk, hvilket er nyttigt, da mange

STIL JER TIL RÅDIGHED

»Vi har brug for mange, mange flere seniorpar. Stil jer til rådighed. Der er blot få gange i jeres liv, hvor I kan nyde den gode ånd og den tilfredsstillelse, der kommer af at [tjene] sammen i Mesterens værk.«

Præsident Thomas S. Monson, »Nu, hvor vi atter mødes«, *Liahona*, nov. 2010, s. 6.

afrikanere taler fransk. »Jeg havde forestillet mig, at han skulle rejse og arbejde med visa,« siger præsident Robison. »Men da han kom hertil, kunne jeg fornemme, at det ikke var det, hans hjerte bankede for. Så jeg opfordrede ham til at bruge sine færdigheder med computere. Han har sparet os for meget tid.« Ældste Malmrose hjælper også missionærerne, især de fransktalende missionærer med at forberede navne og udføre arbejde for deres slægt i templet. Søster Malmrose, der har en lægefaglig eksamen, blev sat til at arbejde med missionens læge og sygeplejerske.

Han baner vejen

Andre par sætter, ligesom parret Malmrose, deres lid til Herren, han baner vejen. Det var det, der skete for Alvin og Corazon Rieta af Kawit fra Cavite i Filippinerne.

»To år inden vores beslutning om at tjene begyndte vi at lægge planer for vores familievirksomhed,« forklarer ældste Rieta. »Vores søn og datter havde bestået college og kunne tage over efter os, men vi vidste ikke, hvem der kunne løse forretningsproblemerne, og hvordan vore klienter ville reagere på vore planer.«

Søster Rieta var også bekymret for at efterlade sin aldrende mor. »Jeg var bange for at miste hende, mens vi var væk,« siger hun. »Jeg følte mig også usikker på at undervise i evangeliet.«

De rådførte sig med deres biskop og et par, der havde tjent i Davao for nyligt. »De bar alle stærke vidnesbyrd om, at Herren ville vejlede parret til at vide, hvordan de skulle ordne forretningen derhjemme, deres familie og finde midlerne til deres mission,« siger søster Rieta.

»Når vi søgte vejledning,« siger ældste Rieta, »kom der fokus på det, vi bekymrede os om

– vores forretning gik godt trods udfordringer, vore klienter udtrykte glæde og støtte, og familien blev knyttet tættere sammen ved at drøfte plejen af vores syge mor. Vi begyndte at forstå, at Herren virkelig ville hjælpe os.«

Ældste og søster Rieta tjener nu med at støtte medlemmer og ledere i Cagayan de Oro-missionen i Filippinerne.

Der er meget, man *kan* gøre

Nogle par bekymrer sig over fysiske begrænsninger, men ikke Keith og Jennilyn Mauerman fra Utah i USA. For flere år siden, fire måneder efter de var blevet gift i templet i Los Angeles, blev Keith indkaldt til hæren og sendt i krig. Han var sektionsleder i en luftbåren enhed, hvor han gik foran de andre soldater, da en landmine eksploderede. Han mistede begge sine ben. Da han vendte hjem, stod Jennilyn ved hans side.

»Jeg vidste, at jeg ikke skulle bekymre mig,« siger Keith, »for vi har et evigt ægteskab. Min hustru har stået ved min side hele vejen. Hun holder mig oppe hver eneste dag.«

Da søster Mauerman gik på pension, besluttede de sig for at tjene på mission. Men ville det blive et problem, at ældste Mauerman havde fået amputeret begge ben? »Der vil altid være ting, jeg *ikke kan* gøre,« siger han, »men der er også mange ting, som jeg *kan* gøre, vi vidste, at der ville være et sted for os at tjene.«

Da han udfyldte sine papirer, satte han kryds i et felt, der viste, at han havde tjent i militæret. Snart modtog de et kald fra Kirkens Military Relations. »Jeg havde et ID-kort, der tillod mig at komme ind på militærbaser, så de spurgte om tilladelse til at anbefale os til en mission på en militærbase.«

Ældste og søster Mauerman blev kaldet til at tjene på en militærbase i North Carolina i

USA. Ældste Mauerman fortæller: »På skiltet ved porten står der: »Fort Bragg, hjem for faldskærmstropper.« Da vagten hilste med de luftbårnets motto »Hele vejen!«, var det første gang, jeg havde hørt det i årevis. Det føltes hjemligt, selvom jeg aldrig havde været på Fort Bragg før. Jeg vidste, at vores missionskald passede os perfekt, og at Herren var opmærksom på mig.«

»Vi underviste om at blive selvforsynende og modstandsdygtige og om styrkelse af ægteskabet,« siger søster Mauerman. »Til at begynde med havde vi ikke lyst til at fortælle vores historie, men vi fandt ud, at det gjorde en

ældste Romrell havde tjent i Brasilien som ung missionær, havde han ikke holdt det portugisiske ved lige. Og søster Romrell talte ikke portugisisk. Studium og en reel indsats hjalp dog på, at ældste Romrell igen kom i tanke om det portugisiske, og at søster Romrell begyndte at få styr på det. Og det gjorde en ukulele også.

»Jeg havde ikke tænkt mig at tage den med,« fortæller søster Romrell, »men ældste Romrell følte sig inspireret til, at den skulle, og det er forbløffende at se, hvad den har gjort. Når vi underviser undersøgere og arbejder med genaktivering og fællesskab, er det sjovt at få folk til at

Efter ældste og søster Rieta har overvundet deres bekymringer for økonomien, tjener de nu i deres eget land, Filippinerne.

Det passede Mauerman-parret perfekt, at de skulle tjene på en militærbase. »Det føles som at komme hjem,« siger de.

Parret Romrell følte sig inspireret til at tage deres ukulele med, og de bruger den til at dele musikkens universelle sprog, når de besøger folk og synger salmer.

verden til forskel at fortælle den. Soldaterne og deres ægtefæller så på os og sagde: »Hvis I kan, kan vi også.«

Ægteparret Mauerman havde så god en oplevelse i North Carolina, at de bad om at tjene igen. I dag tager de turen på 65 kilometer fra deres hjem i Orem til Salt Lake City, to gange om ugen, hvor de tjener på Kirkens kontor for militære forhold. De underviser også seniormissionærer på missionskolen i Provo, hvor de har opdaget, at der i næsten alle grupper er nogen, der har kæmpet mod noget for at kunne tjene.

Universelt sprog

Da de blev kaldet til Cuiabá-missionen i Brasilien, var Randy og Lou Ellen Romrell fra Utah bekymrede. Selvom

syngte salmer. Vi lærer sproget, og salmerne fører en stærk ånd med sig.«

Selvom hendes evner ud i det portugisiske stadig kan forbedres, så mestrer hun musikken flydende. »Musik fører mennesker sammen,« siger hun. »Selvom jeg ikke kan forstå alt, hvad de siger under et besøg, så knyttes vi sammen, når vi synger.« Når parret Romrell bliver inviteret hen på skoler for at tale om den amerikanske helligdag Thanksgiving, synger de salmer om taknemlighed og spiller på ukulele til. Søster Romrell bruger et mere konventionelt instrument, når hun spiller salmerne i kirken om søndagen – klaveret.

Og hvad med det portugisiske? »Selvom man ikke taler det flydende, hjælper det bare at lære nogle få ord,« siger hun. »Man kommer langt ved at kunne hilse på folk. Lade

»JEG GÅR, HVOR DU SENDER MIG HEN«

»Når jeg tænker på det store behov for senior-missionærer, tænker jeg altid på den elskede salme, »Jeg går, hvor du sender mig hen« (*Salmer og sange*, nr. 178) og dens budskab.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum

BEHOV FOR ÆGTEPAR

»Vores budskab til alle modne ægtepar er enkelt: Vi har virkelig brug for jer. Vi gør alt, vi kan, for at gøre det så bekvemt som muligt for jer at tage af sted ... I er en mangelvare i disse tider. Der er mennesker, der har brug for jer. Tag venligst af sted.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, *Deseret News*, 14. sep. 2011.

dem vide, at man prøver at lære det. Gør det enkelt og stol på Ånden.« Og Ånden er selvfølgelig et andet sprog, alle kan være fælles om.

Tjen hjemmefra

Paul og Mar Jean Lewis fra Utah havde allerede tjent på tre missioner sammen (templet i Palmyra i New York; templet i Hong Kong i Kina og i Kroatien, Serbien og Slovenien med seminar og institut). De

siger søster Lewis, »deriblandt nogle, der har været på afveje. At se dem komme tilbage, modtage ordinancerne og tage til templet, er en skøn velsignelse.«

»Mange ægtepar bekymrer sig om, hvad de skal stille op med deres hjem og deres bil, eller at de vil savne familien, når de overvejer at tage på mission,« siger ældste Lewis. »Vi har været i stand til at bo i vores eget hus og køre i vores egen bil. Vi opfordres til at deltage i familieaktiviteter, så længe de ikke kolliderer med

Lewis-parret, der tjener hjemmefra, nyder at lære fuldtidsmissionærerne og medlemmerne fra deres stav at kende.

Sorensen-parret giver skolebørnene på Cookøerne små sten for at minde dem om at »være stensikre på Kristus«.

forberedte sig på at tjene på endnu en, da deres stavspræsident spurgte: »Ville I være villige til at tjene her i vores egen stav og støtte den mission, vi bor i?«

»Vi er nye her, så det er en vidunderlig mulighed,« siger søster Lewis. »Vi tjener med de unge ældster og søstre, vi har tæt kontakt med missionspræsidenten, deltager i distrikts- og zonemøder og arbejder sammen med missionslederne.« De besøger også undersøgere og medlemmer, der er mindre aktive.

»Vi har mødt nogle vidunderlige mennesker, som vi ellers ikke ville have mødt,«

vores ansvar som missionærer. Og vi var her også, da vi fik et barnebarn.«

Familievelsignelser

På den anden side siger Jill og Kent Sorensen, der er fra samme stav, at en af de bedste måder at styrke deres familie på har været at tjene væk fra hjemmet. Søster Sorensen siger: »En af de hyppigste undskyldninger, parrene bruger, handler om børnebørnene, gifte børns problemer, gravide døtre og aldrende forældre. Familien er en prioritet, og man savner dem hver eneste dag. Men at tage på mission sender et stærkt signal om, at missionering også er vigtigt.«

Desuden bemærker ældste Sorensen: »Der er mange måder at holde kontakten på, nu hvor man hele tiden kan være på.«

Deres missionsrejse begyndte for tre år siden, da deres biskop bad dem om at lægge hus til månedlige foredrag for ægtepar, som overvejede at tage på mission. »Efter at have talt om det konstant var vi selv nødt til at tage af sted,« siger søster Sorensen. De blev kaldet til at tjene på Cookøerne, hvor Jills bedsteforældre havde tjent 50 år tidligere.

Blandt mange andre pligter er de blevet bedt om at undervise i bibelklasser i skolen.

Over alt i verden siger par samstemmende, at udover at hjælpe andre har det at tjene sammen styrket deres ægteskab og knyttet dem tættere til vor himmelske Fader.

»Vi taler om, at Kristus er klippen,« fortæller ældste Sorensen. »Vi har givet alle eleverne en lille sten og opmuntret dem til at være stensikre på Kristus. Hvor vi end går nu, bliver vi hilst med »stensikker!«, når folk ser os.«

Kom og hjælp

Hvis I overvejer at tjene på fuldtidsmission eller som kirketjenestemissionærer, vil alle disse par stille jer det samme spørgsmål, som præsident Robison stillede Gerald og Lorna Malmrose: »Kan I komme og hjælpe?« Og de vil fortælle jer, at uanset hvordan I deltager, kan I stole på dette: I er tiltrængte, I har noget at bidrage med, og I vil blive velsignet og elsket. ■

NOTE

1. »Ældste Jeffrey R. Holland LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries«, *Deseret News*, 14. sep. 2011, deseretnews.com.

MANGE MÅDER AT TJENE PÅ

Se de nuværende muligheder, hør fra nogle, der tjener nu, og find svar på spørgsmål på lds.org/callings/missionary.

LETTERE END NOGENSINDE

Fleksible ordninger gør det lettere for par at tjene.

- Kirketjenestemissionærer må bo hjemme og tjene lokalt.
- Ægtepar kan tjene i 6, 12, 18 eller 23 måneder. De kan tjene internationalt i mindre end 18 måneder, hvis de selv betaler for rejsen.
- Ægtepar kan, for egen regning, tage fri almindeligvis i 7 til 10 dage for at tage hjem til vigtige begivenheder i familien.
- Boligomkostninger bliver dækket. Parrene betaler ikke mere end et fast beløb for en møbleret bolig, inklusive forbrug.
- Boligerne er sikre og komfortable. De boliger, missioner eller områdekontorer stiller til rådighed, er rene, praktiske og moderat møbleret.
- Skemaet er mindre fastlagt. Det forventes ikke af seniorparrene, at de følger samme skema med arbejdstider og aktiviteter som de unge enlige missionærer.
- Hyppigere kontakt med familien. Seniorparrene taler oftere med deres familie end de unge enlige missionærer.

NÅR
pornografi
hænger hjemmet
– HAR BEGGE
ÆGTEFÆLLER
brug for heling

Jeg har med egne øjne set, hvordan Frelserens helende kraft kan hjælpe hustruer såvel som ægtemænd, når ægtemændene kæmper med pornografi.

Navnet er tilbageholdt

I løbet af mine første seks måneder som biskop kom der adskillige par til mig i fortrolighed for at fortælle om ægtemandens kamp mod pornografi. I nogle tilfælde kom hustruen vaklende ind i chok over at have opdaget den ødelæggende hemmelighed, andre havde været bevidste om det i måneder eller år.

Jeg har følt medlidenhed for hvert af disse par, og jeg har følt Frelserens forløsende kraft, når jeg har rådgivet hver af brødrene regelmæssigt og omhyggeligt for at hjælpe dem med at ryste de lænker, som binder dem fast, af sig (se 2 Ne 9:45).

Men måske er Åndens største tilkendegivelser dog kommet, når jeg har mødtes med deres hustruer. Jeg har fundet, at hvor nogle af disse søstres sår er friske, og andre har dannet ar på grund af årelang udsættelse og blottelse, så kæmper de alle med at overvinde en dyb følelsesmæssig smerte, der udspringer af, at de spørger sig selv: »Hvad har jeg gjort, siden han ikke er tiltrukket af mig?« eller »hvorfor vil han gerne forestille sig, at han var sammen med andre end mig?«

Fordi det er ægtemanden, der har overtrådt, er det let for biskoppen at føle, at det er ægtemanden, der står i størst behov for at få låst op for Frelserens helende kraft, men jeg har lært, at hustruens behov for at få lettet smerten og helet såret er lige så stort som ægtemandens behov for helbredelse for sin synd og tvangsmæssige trang.

I sin prædiken til nefitterne fordømmer profeten Jakob mændene for deres opførsel over for deres hustruer, »hvoraf manges følelser [var] overordentlig sarte og dydige og fintmærkende for Gud, hvilket er behageligt for Gud« (Jakob 2:7). Han fortsatte: »I har knust jeres sarte hustruers hjerte ... på grund af jeres dårlige eksempel over for dem, og deres hjertes hulken stiger op til Gud mod jer« (Jakob 2:35). Jeg har været vidne til denne hulken. Den udspringer ofte ikke kun af hustruens dybe oplevelse af svigt på grund af mandens brug af pornografi, men også fra de fornærende ord og den vrantne opførsel, der ofte er resultatet af hans indre kamp. Det er faktisk ikke ualmindeligt, at en mand, hvis vaner er kommet for dagens lys, bebrejder sin hustru sin adfærd og fremdrager forskellige ting, som hun har gjort eller ikke har gjort. Tragisk nok er det heller ikke ualmindeligt, at hustruen tager det til sig og begynder at tro på de beskyldninger.

Sådan et par indfandt sig på mit kontor nogle få dage efter, at ægtemanden havde afsløret en dårlig vane med pornografi, som havde plaget ham, siden han var ung. Da hustruen havde lyttet til en hjælpeforeningslektion, der var baseret på søster Linda S. Reeves' tale »Beskyttelse mod pornografi – et kristuscentreret hjem« fra aprilkonferencen i 2014, genkendte hun mange af de tendenser, som læreren nævnte, i sin mands kritiske opførsel over for hende. Efter lektionen konfronterede hun sin mand med spørgsmålet, og han tilstod den hemmelighed, som han så længe havde holdt skjult. Hendes i forvejen svækkede selvværdsfølelse fik nu flere slag, der var rettet mod brændende foragt. Da jeg mødtes med dem første gang, havde de svært ved at se, hvordan de kunne fortsætte som ægtefolk. Jeg forsikrede dem om, at der var håb, gav dem nogle grundlæggende

SÅDAN KAN PRÆSTEDØMMELEDERE HJÆLPE

Når lederne arbejder med ægtefællen til medlemmer, som kæmper med pornografi, kan deres bestræbelser for at sikre, at disse ægtefæller føler sig hørt og forstået, være lige så vigtige som noget råd, de er i stand til at give. Overvej følgende forslag fra Ministering Resources (ministering.lds.org):

- Sørg for at mødes ofte og sørg for støtte.
- Fremhæv Frelserens evne til at sørge for personlig heling til pornografibrugerens ægtefælle (se Alma 7:11 og Matt 11:28-30).
- Indbyd, når det er passende, den enkelte til at komme i en støttegruppe med et rehabiliteringsprogram eller i en støttegruppe for pårørende.
- Hjælp ægtefællen til at forstå, at han eller hun selv kan

modtage inspiration til at vide, hvordan man sætter tydelige grænser i forholdet og i hjemmet.

- Hjælp ægtefællen til at finde en betroet ven eller et medlem af familien, der kan være en vigtig og stabil støtte.
- Hjælp den person, der bruger pornografi, til at blive ansvarlig for hans eller hendes handlinger og støt ægtefællen.
- Overvej at henvise ægtefællen til en pårørende-gruppe til pornografibrugere for at få professionel hjælp og vejledning. Find lokale ressourcer, som tilbyder hjælp, der stemmer med evangeliets principper.

Herunder: Kerri blev fortvivlet, da hun opdagede sin mands udfordringer med pornografi, men hun fandt håb og heling gennem Jesus Kristus og hans forsoning.

råd og bad dem om at komme tilbage og mødes med mig individuelt.

Udover at bede inderligt, når jeg forberedte mig på de møder, gennemgik jeg også de forslag, der ligger på Ministering Resources på LDS.org, og i særlig grad de forslag, der er til, hvordan man støtter ægtefællerne til pornografimisbrugerne, hvor jeg læste følgende: »Udtryk din kærlighed og omsorg for hende personligt, så vel som for hendes ægtefælle. Gør det klart, at hun ikke er ansvarlig for sin ægtefælles brug af pornografi eller dårlige opførsel, og at det ikke forventes, at hun tolererer misbrugsadfærd.«

Da jeg mødtes med denne søster, gjorde jeg opmærksom på det råd og tilføjede en forsikring om, at hendes mands handlinger slet ikke handlede om hende, de handlede ikke om noget, hun havde gjort eller ikke havde gjort, men at de handlede om hans egen indre konflikt. Jeg så, hvordan lettelse og trøst bølgede ind over hende, da hun forstod de ord og følte Ånden bekræfte, at de var sande. Da vores samtale nærmede sig enden, spurgte hun, om jeg ville give hende en præstedømmevevsignelse. Jeg forstod, at jeg var den eneste, hun kunne bede om det, fordi hun ikke ønskede at gøre sin familie og sine venner bekendt med situationen.

For at hjælpe i helingsprocessen indbød jeg manden til at deltage i en støttegruppe for sidste dages hellige misbrugere, og jeg opfordrede hans hustru til at deltage i en gruppe for pårørende. Hun fortalte mig om den tryghed og trøst, hun følte, når hun

mødtes med andre søstre, som forstod, hvad hun gennemgik, og hvilket håb det gav hende at se par, som havde slæbt sig gennem samme prøve og var kommet igennem den sammen.

Nu er det adskillige måneder siden, jeg mødtes med dette par første gang, og min kærlighed og omsorg for dem er vokset som følge af vore mange møder. Selvom jeg anerkender, at deres rejse fremover ikke bliver uden tilbageslag, så er det en fornøjelse for mig at se hver måned, der går, hvor ægtemanden har holdt sig fra lir og pornografi, hvordan hans hustru selv værd og selvtillid tydeligvis er vokset.

Ved vores seneste interviews er den smerte og de tårer, der prægede vore første møder, blevet erstattet af hyppige smil og tilmed latter. Men det største udbytte har nok været håb – ikke blot håb om, at deres ægteskab holder, men også om, at det tilmed har potentiale til at blive noget smukt og ophøjende.

Jeg må desværre erkende, at ikke alle par oplever det samme resultat. Nogle ægteskaber går i opløsning, når pornografibrugeren nægter at forbedre sig. Uanset hvilken vej ægtemanden vælger at følge, har jeg dog lært, at rådet om at rådgive hustruerne er inspireret. Jeg håber ikke, at nogen kvinde, der befinder sig i denne situation, vil føle sig overset, fejlbedømt eller misforstået af sin biskop. Biskoppens håndtering er en vigtig kanal, hvorigennem Frelseren kan manifestere sin kraft til at hele hvert eneste hjerte helt – selv dem, der er blevet »gen-nemboret af dybe sår« (Jakob 2:35). ■

RÅD OG TRØST TIL ÆGTEFÆLLER

»Vi er som ledere også dybt bekymrede for ægtefæller og familier til dem, der lider af afhængighed af pornografi. Ældste Richard G. Scott har indtrængende sagt: »Hvis I selv er fri for alvorlig synd, så lid ikke unødigt under konsekvenserne af andres synd ... I kan have medfølelse ... Men I skal dog ikke påtage jer at føle et ansvar for disse handlinger.« Vid, at I ikke er alene. Der er hjælp at hente. Der findes støttegrupper for ægtefæller, herunder telefonmøder, hvor en ægtefælle kan ringe ind til et møde og deltage hjemmefra.«

Linda S. Reeves, andenrådgiver i Hjelpeforeningens hovedpræsidentskab, se »Beskyttelse mod pornografi – et kristuscenteret hjem«, *Liahona*, maj 2014, s. 15-16.

Vægtere I TÅRNET

»Jerusalem, på dine mure stiller jeg vægtere; aldrig skal de tie, hverken dag eller nat. I, der påkalder Herren, und jer ikke ro.«

Esajas 62:6

Vægtere

Vægtere var vagtposter, der blev stationerede på en mur eller i et tårn for at holde udkig og advare om truende fare. De blev ansat for at vogte byer, vingårde, marker eller dyreflokke.

Forskellige tårne

Tårne i bymure blev almindeligvis bygget ved porte eller i hjørner (se 2 Krøn 26:9). Både tårnene ved porten og i hjørnerne var steder, hvorfra man kunne se ud og holde øje med truende fare og tegn på fjendtlige angreb (se 2 Krøn 26:15).

Forter og citadeltårne

var almindeligvis fritstående bygningsanlæg på højtbeliggende eller strategiske steder. De var sommetider store nok til at være tilflugtssteder for en hel by i tilfælde af angreb (se Dom 9:46-52).

Vagttårne i vingårde, på marker eller græsgange var små bygninger, der var bygget for at beskytte afgrøder og hjerde mod tyve og vilde dyr (se 2 Krøn 26:10; Es 5:2; 27:3). Man opbevarede ofte redskaber i et rum på den nederste etage.

PLIGT TIL AT HOLDE UDKIG

»I gennem århundrederne har profeter udført deres pligt, når de har

advaret mennesker mod farene omkring dem. Det er apostlenes pligt at våge, advare og række ud for at hjælpe dem, der søger svar på livets spørgsmål.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Gud står ved roret«, *Liahona*, nov. 2015, s. 25-26.

FAKTA FRA BIBELEN

I Det Gamle Testamente sammenlignes Herren indimellem med en borg, et fæstningstårn eller et tilflugtssted (se SI 18:3; 61:4; Ordsp

18:10; 2 Sam 22:3), og profeter sammenlignes sommetider med vægtere (se Es 62:6; Jer 6:17; Ez 3:17; 33:7; Hos 9:8; Mika 7:4).

»Menneske, jeg stiller dig som vægter for Israels hus. Når du hører et ord fra min mund, skal du advare dem fra mig« (Ez 3:17; se også Ez 33:1-7).

Vægttere i tårnet:

Har et godt udsyn. Som Guds kaldede og bemyndigede tjenere skiller profeterne sig ud af fra verden og kommer tættere på ham, og de får lov til at se ting fra en mere ophøjet vinkel.

Ser ting andre ikke kan se. »En seer kan kende til det, der er forgangent, og også til det, der skal komme, og ved dem skal alt åbenbares, eller snarere skal det, der er hemmeligt, blive givet til kende, og det, der er skjult, skal komme frem i lyset, og det, der ikke er kendt, skal blive gjort kendt ved dem, og ved dem skal også dét blive gjort kendt, som ellers ikke kunne blive kendt« (Mosi 8:17).

De er årvågne. Profeterne har et højtideligt ansvar for at advare os mod truende farer, og det fortsætter de med at gøre, uanset hvad den offentlige mening og samfundstendenser er.

De advarer mod ting, der ligger noget ud i fremtiden. »En profet fordømmer synd og forudsiger konsekvenserne af den. Han forkynder retfærdighed. Lejlighedsvis inspireres profeterne til at forudsige fremtiden til gavn for menneskene« (Guide til Skrifterne, »Profet« lds.org/scriptures/gs).

De tilbyder sikkerhed og tryghed. Ved at give agt på profetens advarsler kan vi sikre os og undgå de ulykker, der kan falde over os både individuelt og kollektivt, dersom vi ikke adlyder. ■

EN CHANCE MERE

Første gang jeg så ham, bar jeg på min violin.

Han trippede af sted tæt på mig, da jeg var på vej til kantinen, og min violinkasse slog imod mit ben.

»Violin,« sagde han, da han kom nærmere.

»Ja,« sagde jeg.

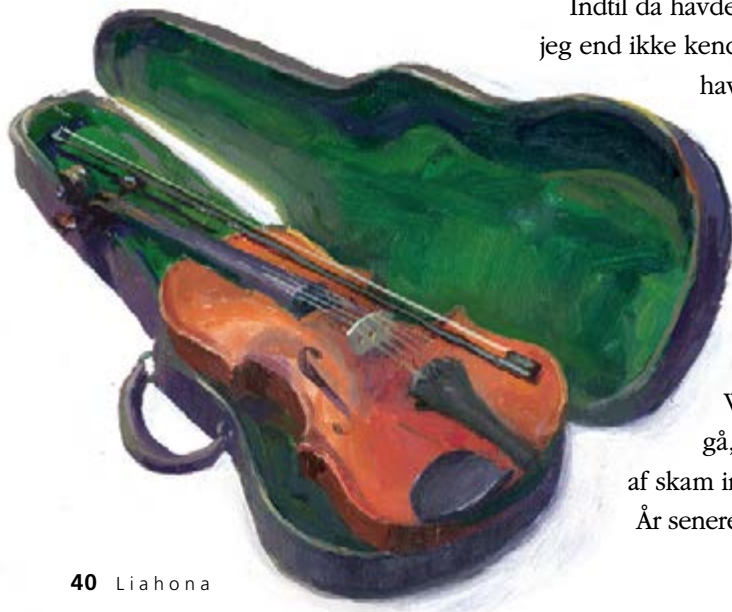
Jeg havde aldrig talt med en handiccappet før og vidste ikke, hvad jeg ellers skulle sige. Han fulgte med mig hen til bordet og satte sig ved siden af mig og pegede på min violinkasse.

»Violin,« sagde han igen.

Jeg åbnede kassen, og hans øjne lyste op. Han rørte alt for hårdhændet ved strengene. Mit hjerte dunkede af frygt for, at han fik en streng til at knække, og jeg lukkede kassen. Han gav mig et knus, inden han gik.

Jeg stødte ofte på ham efter dette.

Violin,« sagde William, da han kom nærmere.

Når han så mig, lagde han armene om mine skuldre og kyssede mig i håret.

Resten af min tid på high school forsøgte jeg at undgå ham, når jeg så ham. Når han fandt mig og omklamrede mig med sine kram og våde kys, tolerede jeg det i nogle sekunder med et anstrengt smil og gik væk så hurtigt som muligt uden at sige et ord.

»Åh nej,« mumlede jeg, da jeg så ham til min sidste orkesterkoncert på skolen. Efter koncerten bugtede han sig hen til mig, hvor jeg stod med mine venner uden for auditoriet.

Mine venner trådte lidt tilbage, da han kom hen til mig med et stort smil og åbne arme.

»William!«

Jeg vendte mig om og så en kvinde løbe hen mod os.

»Undskyld,« sagde hun og tog ham i armen. »William elsker violiner. Han tryglede mig om at tage ham til koncert i aften. Kom, skat.«

Indtil da havde jeg ikke indset, at jeg end ikke kendte hans navn. Jeg havde mødt William to år forinden, men havde brugt så meget tid på at undgå ham uden at gøre en indsats for at lære ham at kende. Da jeg så William og hans mor gå, skyllede en følelse af skam ind over mig.

År senere, efter jeg var blevet

gift, fik jeg en smuk lille dreng med Downs syndrom, som vi gav navnet Spencer. Jeg tænkte ofte på William, når jeg så på min søn, og spekulerede på, om Spencer vil få lignende oplevelser. Ville folk undgå ham, fordi han kyssede for meget eller krammede for hårdt? Ville hans venner føle sig utilpasse på grund af hans begrænsninger?

Da Spencer var fire måneder gammel, tog jeg ham med hen på det lokale sygehus. Da jeg var ved at tage ham ud af bilen, så jeg to mennesker komme ud fra sygehuset. Det var svært at tro, men det var William og hans mor.

»William!« kaldte jeg, da vi nærmere os hinanden, mit hjerte hamrede.

»Hej!« Han gik over parkeringspladsen med et stort smil. Han stak hånden frem og tog min med et entusiastisk håndtryk.

»Hvordan har du det?« spurgte jeg ham.

»Violin,« sagde han med begejstringen lysende ud af øjnene.

Violin. Han kunne også huske mig.

»Ja,« fik jeg frem med gråd og smil i stemmen, »jeg spillede violin.«

Mens vi snakkede, sendte mit hjerte en tak til vor himmelske Fader og hans inderlige barmhjertighed, han vidste, at jeg gerne ville møde William igen. Jeg er taknemlig for, at Gud så mig – en ung uerfaren mor, der var overvældet over min søns helbredsmæssige problemer og bekymret for hans fremtid – og gav mig en oplevelse, der mindede mig om, at han er opmærksom på os. ■

Kaylee Baldwin er fra Arizona i USA

Jeg hørte kvinden lægge et utal af småmønter på disken for at betale sin regning.

FOR AT HJÆLPE HENDE

Jeg stod i kø på en benzinstation. Foran mig bad en kvinde med to små børn om benzin for 3 dollars og to isvafler.

Man kunne straks se, at de ikke havde meget. Børnene var barfodede og klædt i laser.

Jeg hørte kvinden lægge et utal af småmønter på disken for at betale sin regning.

Da jeg havde betalt for min benzin, gik jeg ud og så på moderens bil. Det var en ældre model, der nok ikke kørte langt på literen.

Jeg følte et stik af sympati for denne mor til to, men jeg startede min motorcykel og kørte videre.

Mindre end et minut efter, da jeg kørte på motorvejen, kom en stemme

til mig: »Tag hen og hjælp hende.« Den kom to gange.

Jeg rystede på hovedet og tænkte, at hun sikkert allerede var væk. Og hvad skulle jeg sige til hende?

Stemmen kom meget klart en tredje gang: »Tag hen og hjælp hende!«

Jeg vendte tilbage til benzintanken og prøvede at finde ud, hvad jeg skulle sige, hvis hun stadig var der.

Da jeg nåede derhen, så jeg bilen med dørene åbne. Hun sad i førersædet, og hendes to børn nød deres is på bagsædet.

Jeg bad en lille bøn og spurgte vor himmelske Fader, hvad jeg skulle sige. Den samme stemme kom igen og sagde: »Præsenter dig, og spørg, om hun har brug for hjælp.« Jeg gik

hen til hendes bil og præsenterede mig. Jeg fortalte, at jeg havde fået indtryk af, at hun måske havde brug for hjælp.

Hun begyndte at græde og sagde: »Jeg er lige blevet færdig med at bede til Jesus. Jeg spurgte, om han ikke ville sende en, der kunne hjælpe mig.«

Vor himmelske Fader havde besvaret hendes bøn. Jeg betalte for, at hun fik tanket helt op og gav hende nummeret på en i ældsternes kворum, som på det tidspunkt ansatte folk. Jeg ved ikke, hvad der skete med den unge mor bagefter, men jeg er glad for, at jeg fulgte tilskyndelsen til at hjælpe hende. ■

Thomas Robbins er fra Californien i USA

SKYD IKKE!

Bob og jeg sad i vores politibil og ventede på et tegn på bevægelse længere nede ad gaden. Vi havde begyndt vores overvågning to timer tidligere, efter vi havde set en bil, der var blevet advaret om over radioen.

»Røveri i gang,« havde advarslen lydt. »To mænd. Begge bevæbnet. De

er set i en orange bil. Vidner siger, at mændene er brutale og villige til at skyde.«

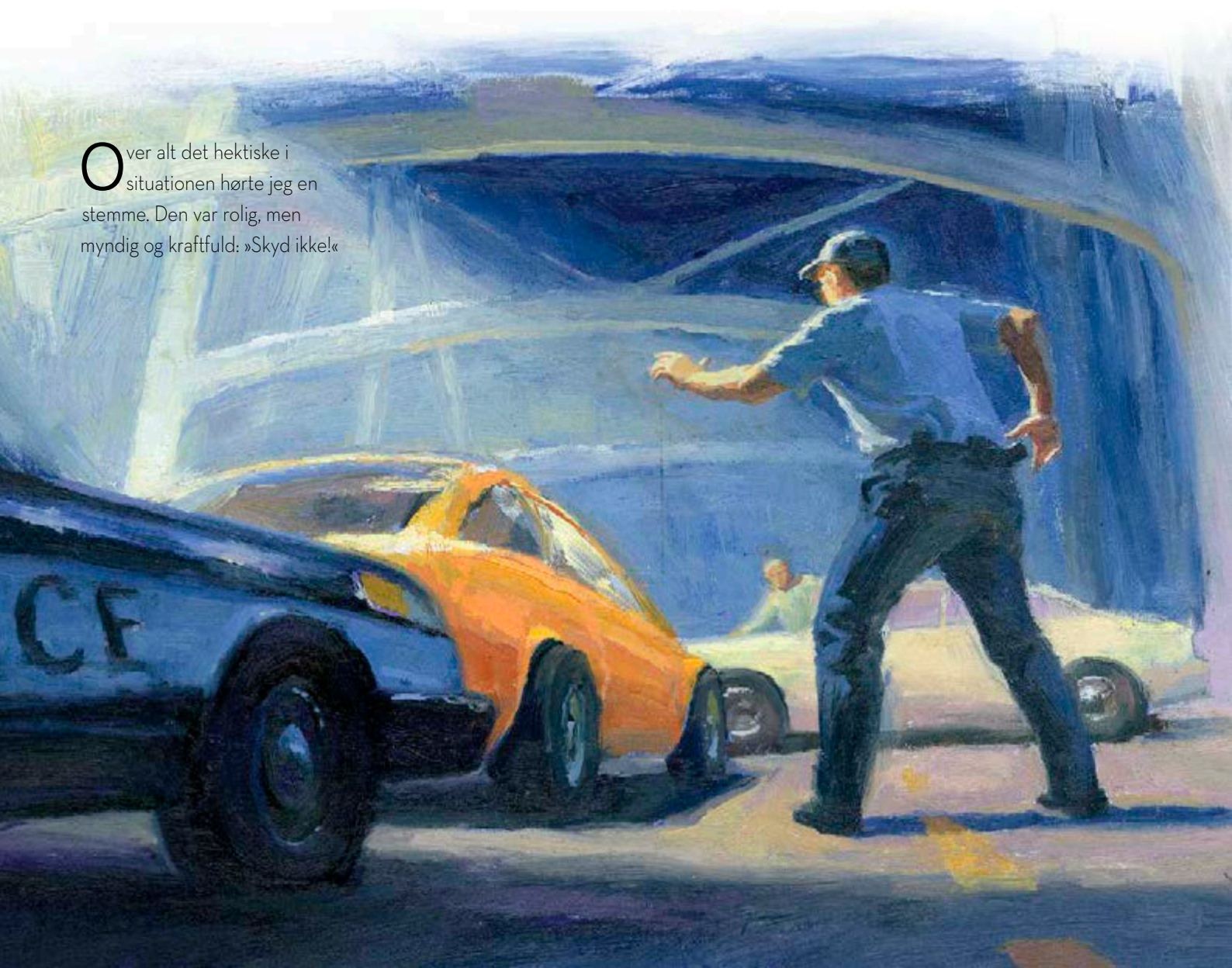
Der havde været en bølge af væbnede røverier i området på det sidste, og trods vores ihærdige indsats havde røverne undsluppet os. Disse tanker for gennem mit hoved, da jeg så to skikkelser komme ud af et hus

på den mørke gade og hoppe ind i en orange bil. De var på vej i retning af os.

»Assistance udbedes,« sagde jeg. »Mistænkte bevæger sig i nordlig retning fra vores position.«

Vores backup, to civilklædte kriminalbetjente i en anonym bil, var foran bilen, mens Bob og jeg fulgte

Over alt det hektiske i situationen hørte jeg en stemme. Den var rolig, men myndig og kraftfuld: »Skyd ikke!«

efter. Da vore tre køretøjer var kommet ud på en bro, stoppede vores backup-bil pludselig op på tværs af broen foran den orange bil, og vi parkerede bagved og spærrede af for vore mistænkte. Bilen stoppede næsten med det samme, og de to skikkelser dukkede sig, så de var ude af syne.

»Træd ud af bilen med hænderne på hovedet!« råbte jeg beordrende, mens jeg stod ud af min bil. Ingen reagerede.

Jeg trak mit våben og var klar til at skyde, mens jeg igen råbte: »Træd ud af bilen med hænderne på hovedet! Gør det nu!«

Pludselig rejste føreren af bilen sig og vendte sig mod mig. Jeg kunne se noget metal glimte i hans hænder.

Min erfaring som betjent og sunde fornuft sagde mig, at jeg skulle trykke på aftrækkeren og redde mit liv. Men over alt det hektiske i situationen hørte jeg en stemme. Den var rolig, men myndig og kraftfuld: »Skyd ikke!«

Jeg forventede at blive skudt hvert øjeblik, men jeg ventede på, at en i bilen åbnede ild først. I stedet for løftede føreren sine hænder over hovedet og det, der lignede en pistol, faldt ned i skødet.

»Helt stille!« råbte jeg, mens jeg for frem til bilen. »Rør jer ikke!«

Det følte som at være med i en TV-serie – indtil jeg indså, at de hærdede kriminelle i bilen rent faktisk var skræmte unge piger. Det, jeg havde

troet, var en pistol, var blot hængslet på sikkerhedsselen.

Vi fandt snart ud af, at pigerne havde lånt bilen ud til deres kærester. De anede ikke, hvilken slags mænd de var.

»Jeg troede, det var ude med dig, Call!« fortalte Bob mig senere. »Det var lige før, jeg begyndte at skyde. Jeg ved ikke hvorfor, jeg ikke gjorde det.«

De to kriminalbetjente i den anonyme bil sagde det samme, omend det kun var mig, der havde hørt stemmen. Jeg ved, at det kun var himlens kraft, der reddede disse to piger fra den visse død, og afholdt fire politibetjente fra at begå en tragisk fejl. Denne oplevelse har givet mig vished om, at vor himmelske Fader kan og vil gribe ind til vores gavn. ■

Navnet er tilbageholdt

LÆR DEM AT LÆSE MORMONS BOG

Da vi tjente på mission i Geneve i Schweiz, blev jeg kaldet og indsat som grenspræsident, og min hustru blev kaldet som hjælpeforeningspræsident. Sammen arbejdede vi af al vores styrke på at puste liv i en kriseramt gren. Selvom den var blevet stiftet i 1960'erne, havde der ingen dåb været

i mange år, og der var ikke sendt missionærer ud derfra i 15 år.

Det var tydeligt, at vi havde brug for Herrens hjælp for at finde løsninger på alle de vanskeligheder, grenen havde. Efter jeg havde bedt omkring de udfordringer, som grenen stod med, sagde Herrens Ånd til mig: »Lær medlemmerne at læse Mormons Bog, så vil I opleve fremgang.«

Vi lagde straks planer for at forpligte alle medlemmerne til at begynde at læse Mormons Bog.

De resultater, der fulgte, var ud over det sædvanlige. Fred og Ånden vendte tilbage til grenen. Nye familier tilsluttede sig Kirken. Motiveret af sit ønske om at tjene var der en ung mand, der tog på mission. Adskillige knirkende ægteskaber blev styrket, og familier blev knyttet tættere sammen. Denne gren oplever stadig fremgang i dag.

Vi og grenens medlemmer blev vidner til den mirakuløse kraft i Mormons Bog. Den er i sandhed hjørnестenen i vores religion og vore vidnesbyrd om evangeliet og Jesus Kristus. Vi elsker den af hele vores hjerte. Den er en kilde til uendelig og uforanderlig kundskab.

Denne oplevelse lærte os, at Mormons Bog er det sikreste middel til at hjælpe vore brødre og søstre ud af det åndelige mørkes skygger, der indhyller hele jorden. Denne bog giver fred, glæde, lykke og et stærkt ønske om at følge vor Frelser, Jesus Kristus. ■

Emilien Rioux er fra Quebec i Canada

Gennemsku Satans falskneri

Dennis C. Gaunt

Jeg lagde nogle dollarsedler i min tegnebog i supermarkedet, da mit øje faldt på en af sedlerne. Jeg syntes, at den grønne farve var lidt lysere end de andre, så jeg så nærmere på den. Så bemærkede jeg, at billedet af præsident George Washington ikke stod så skarpt. Selve papiret følte også anderledes. Det var en forfalskning! Ekspedienten byttede den til en ægte dollarseddel og gav så den forfalskede seddel til butiksbestyrelsen.

Jeg har tænkt meget på den forfalskede seddel siden. Jeg tænkte på, hvor længe den havde været i cirkulation, og hvor mange mennesker der var blevet bedraget i årenes løb. Havde jeg ikke været opmærksom, var jeg også blevet taget ved næsen. Men ved at sammenligne den med den ægte vare og fokusere på forskellene i stedet for lighederne kunne jeg se, at det var en forfalskning.

Mormons Bog er fyldt med eksempler på åndelige falsknere, som

fulgte Satans metoder med at lyve og bedrage andre for at opnå egen vinding. Ved at studere deres trick og taktik kan vi få øje på deres fejl og fejlgreb på samme måde som et trænet øje kan se forskellen på ægte og falske mønter og pengesedler. Jo mere vi øver vore øjne til at se forskellene, jo bedre kan vi afdække vor tids falsknere og modstå tidens løgne.

Saml oplysninger om Satans falskneri

Satan forsøger at lokke os på afveje gennem sine åndelige falsknerier, og er vi ikke forsigtige, kan vi blive bedraget. Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) advarede: »Satan er en dygtig imitator, og ligesom uforfalsket evangelisk sandhed gives til verden i stadig større overflod, spreder han eftergjorte, falske lærdomme. Tag jer i agt for hans falske værdier, det vil ikke berede jer andet end skuffelse, bedrøvelse og åndelig død.«¹

Når vi støder på åndelige forfalskninger, kan Mormons Bog være en hjælp til at afgøre, hvad der er sandt eller ej.

Det bedste forsvar, vi har imod at lade os narre af Satans falskneri, er at være så godt bekendt med evangeliets sandheder som muligt. Jo mere indgående vi kender til sandheden, jo lettere er det at se forskellen, når Satan præsenterer os for sine forfalskninger. Når han gør det, er vi nødt til at se efter forskellene og ikke efter lighederne, ligesom jeg gjorde med min dollarseddel, for det er der, at løgneren altid vil blive afsløret.

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) sagde: »Mormons Bog blotter Kristi fjender. ... Gud inspirerede i sin uendelige forudvidenhed til udformningen af Mormons Bog således, at vi kan opdage vildfarelse og vide, hvordan vi skal bekæmpe uddannelsesmæssige, politiske, religiøse og filosofiske vildledende tanker.«²

I dag ligger vi i krig mod Satan. Vi er som enhver anden hær nødt

til at vide, hvad fjenden er ude på. Viden om hvornår og hvor fjenden vil angribe, kan være uvurderlig information. At vide, hvem fjenden er, er at blive klogere end fjenden. Mormons Bog kan hjælpe os til at samle viden om Satans forfalskninger.

Smigrende tale er en form for falskneri

Over halvdelen af falsknerne i Mormons Bog benyttede sig af smigrende

tale og en karismatisk personlighed til at nå deres mål. Et eksempel på det er Sherem, som »havde fuldkommen kundskab om folkets sprog; derfor kunne han bruge megen smiger og megen overtalelseskraft i overensstemmelse med Djævelens magt« (Jakob 7:4). Kong Noas ugudelige præster brugte »tomme og smigrende ord« (Mosi 11:7), hvilket ledte folket til afgudsdyrkelse og anden ugudelighed. Korihor opnåede lignende

resultater på sin tid »og forledte manges hjerte« (Alma 30:18). Amalikija og Gadianton brugte begge deres hang til smiger til at samle en hær af ugudelige tilhængere (se Alma 46:10; Helaman 2:4).

Det er ikke et tilfælde. Smiger er tomt, uoprigtigt, hult og overdrevet. Nefi advarede mod dem, »som på denne måde skal undervise i falske og tomme og tåbelige lærdomme og skal være opblæste i hjertet og søge dybt for at skjule deres planer for Herren; og deres gerninger skal ske i mørket« (2 Ne 28:9).

Smiger bruges ofte til at bedrage; den dækker almindeligvis over et skjult motiv eller dagsorden. Smiger handler om form frem for indhold, og den appellerer til det naturlige menneskes forfængelighed og stolthed. Herrens profeter fortæller os dog de enkle, men vigtige sandheder, som vi har *brug* for at høre.

Smiger er det sprog, Satan benytter sig af. Præsident James E. Faust (1920-2007), andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, forklarede således: »[Satans] stemme lyder ofte så rimelig, og hans budskaber er så lette at retfærdiggøre. Det er en appellerende, indsmigrende stemme med en blid klang. Den er hverken hård eller uharmonisk. Ingen ville lytte til Satans røst, hvis den lød hård og streng.«³

»[Satans stemme] er en appellerende, indsmigrende stemme. ... Ingen ville lytte til Satans røst, hvis den lød hård og streng.«

Når verden præsenterer os for en ide, filosofi eller mening, der udelukkende synes at tale til vores forfængelighed eller stolthed eller blot lyder for godt til at være sandt, så bør det straks være en advarsel for os. Betragt sådanne ideer som falskneri. Sammenlign dem med de sandheder, som Herrens profeter lærer os om. Se efter forskellene, ikke lighederne, så vil de falske ideer blive åbenlyse.

Nehor – en populær falskner

Nehor benyttede sig i høj grad af Satans metode med at smigre. Lad os granske ham lidt nærmere for at lære lidt mere om åndeligt falskneri. Nehor, hvis lærdomme syntes at rumme ideen

om en forløser, var en populær og karismatisk prædikant blandt nefitterne. Nehor vandt sig mange tilhængere ved at prædike, »at hele menneskeslægten ville blive frelst på den yderste dag« og »få evigt liv« (Alma 1:4).

Forstår vi, hvorfor Nehors budskab har lydt så tillokkende? Han prædikerede om en afslappet Gud – en Gud, som, fordi han elsker alle, ville frelse alle, uanset hvad. Så værsgo, gør lige, hvad I har lyst til, for alt er godt. Det er en forførende filosofi, som var meget udbredt på Nehors tid (se Alma 1:5), akkurat som den er i dag. En fribillet til himlen er tilsyneladende noget, folk gerne vil have.

Så hvad er problemet egentligt med Nehors budskab? Lad os nu se på hovedpunkterne i hans argumentation igen:

- Gud har skabt alle mennesker – sandt.
- Gud elsker alle mennesker – sandt.
- Vi bør ikke være bange for Gud – sandt.
- Vi bør fryde os over tanken om frelse – sandt.

For så vidt er der mange ligheder mellem det Nehor prædikede og evangeliets sandheder. Men husk ligesom med møntfalskneri er vi nødt til at se efter forskellene, ikke lighederne. Så lad os se på Nehors sidste pointe:

- Gud vil skænke alle evigt liv – falsk!

Her er den store forskel, som fortæller os, at Nehor var en åndelig falskner. Frelse fra den fysiske død er garanteret alle, men frelse fra åndelig død er afhængig af vores villighed til omvendelse. Hvis vi omvender os, kan vi opnå evigt liv (se Jakob 6:11). Men der er ingen fribilletter.

Gideon og Alma indså falskneriet

Nehors ondskab kom for en dag, da han mødte Gideon, en retfærdig

lærer i Guds kirke. Gideon havde kæmpet mod kong Noa nogle år tidligere og havde således erfaring med åndelige falsknere (se Mosi 19:4-8). Nehor »begyndte at strides skarpt med [Gideon] for at kunne forlede kirkens folk; men [Gideon] modstod ham, idet han formanede ham med Guds ord« (Alma 1:7). Gideon genkendte Nehor for den falskner, han var. Da det fremgik tydeligt, tyede Nehor til en anden af Satans metoder – mord. Men Gideon døde ikke forgæves. Folket førte falskneren, Nehor, for Alma for at blive dømt.

Alma indså, at Nehor ikke blot var skyldig i præstelist og mord, men også, at dersom man ikke gjorde noget ved det, ville præstelist medføre folkets »fuldstændige undergang« (Alma 1:12). Så Nehor blev dømt til døden og »led ... en forsmædelig død« (Alma 1:15).

Gideon og Alma er eksempler for os. Når vi har Ånden hos os, vil vi se og høre »ting, som de virkelig er« (Jakob 4:13). Vi vil genkende Satans forfalskede planer og hans intriger »med en fuldkommen kundskab, ligesom dagens lys er forskellig fra nattens mørke« (Moro 7:15).

Vores falsknerfjende er kløgtig, men ligesom Gideon og Alma kan vi være kløgtigere. Akkurat, som jeg gradvist begyndte at indse forskellen

SATAN SPREDER LØGNE

»Satan, vores modstander,

ønsker at vi mislykkes. Han spreder løgne som en del af sine anstrengelser for at ødelægge vores tro. Han antyder snedigt, at tvivleren, skeptikeren og kynikeren er sofistikeret og intelligent, mens de, der tror på Gud og hans mirakler, er naive, blinde eller hjernevaskede. Satan vil tale for, at det er sejt at tvivle på åndelige gaver og profeteres lærdomme.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Frygt ikke, tro kun«, *Liahona*, nov. 2015, s. 78.

på mine dollarsedler, kan vi gradvist øve såvel vore øjne som vores sind og ånd til at indse forskellen på sandhed og løgn. Når vi gør det, vil vi gennemskue falsknerne og modstå deres løgne. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

NOTER

1. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 316.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Ezra Taft Benson 2014*, s. 133.
3. Se James E. Faust, »De kræfter, som frelser os«, *Liahona*, jan 2007, s. 4.

Man tæller sine gaver på Madagaskar

Mindy Anne Selu
Kirkens Tidsskrifter

Efter hans hustru på ulykkelig vis tabte deres første barn under graviditeten, følte Solofo Ravelojaona, at deres bønner blev besvaret, da hun et år senere blev gravid for anden gang. Han og hustruen, Hary Martine, anser det, at de fik deres datter, for en af deres største velsignelser. Solofo fortæller: »Fordi vi bad til Gud og han gav os hende, har vi givet hende et navn, der på malagassisk betyder »Guds svar«.

Solofo, en ung voksen fra Madagaskar, holder fast i kundskaben om, at Gud besvarer bønner og velsigner de trofaste, når tid er. »Livet er svært,« siger Solofo, »og når folk ikke får det, de ønsker, begynder nogle at spørge, hvorfor det sker for dem. De forlader måske Kirken eller drager deres tro på Gud i tvivl. Men når vi efterlever evangeliet og læser skrifterne, er det lettere. Når man virkelig efterlever evangeliet, kan man virkelig se velsignelserne.«

Når man bor i et land med alvorlige udfordringer, såsom ekstrem fattigdom, ustabil styre, en svag infrastruktur og naturkatastrofer, bliver det lysende klart, hvorfor Solofo siger, at livet er svært. Men for ham opvejer velsignelserne ved at efterleve evangeliet enhver modgang. »Jeg kan slet ikke tælle alle de velsignelser, jeg modtager, så længe jeg efterlever evangeliet,« siger han.

Eftersom Kirken er relativt ny på Madagaskar (den første gren blev stiftet i 1990), siger Solofo, at det sværeste ved at være medlem er de rygter og misopfattelser, der svirrer om Kirken. Solofo bemærker, at det er ligesom i Lehis syn om livets træ – »folk tager ikke rigtigt evangeliet til sig, fordi de skammer sig over for deres venner eller frygter afvisning fra familiens side.« Solofo mener selv, at han skiller sig lidt ud, for han har aldrig skammet sig over det. »Jeg efterlever evangeliet, og jeg har altid haft ønsket om at dele det med mine kolleger, selvom nogle af dem ikke rigtigt er interesserede.«

Trods de politiske omvæltninger og økonomiske udfordringer i fædrelandet sætter Solofo sin lid til de velsignelser, der kommer af at efterleve evangeliet.

Han bærer ofte et enkelt vidnesbyrd i en sådan grad, at hans kolleger har givet ham øgenavnet »pastoren.«

Midt i al den økonomiske og politiske tumult sætter Solofo og Hary Martine deres lid til de velsignelser, der følger med deres tempelpagter (de blev gift i templet i Johannesburg i Sydafrika, et år efter de var vendt hjem fra mission. Han tjente i Uganda og hun i Madagaskar) og til Herren generelt. »Jeg har evangeliet og lægger blot mit liv i Guds hænder,« forklarer Solofo. Han stoler på sit stærke vidnesbyrd, fordi han allerede tror på »Guds svar.« ■

MERE OM SOLOFO

Hvad kan du godt lide at spise?

Vi spiser mest ris – masser af ris. En ting, jeg godt kan lide, kaldes *ravtoto*. Vi bruger et særligt redskab til at hakke cassavablade i småstykker og serverer dem med ris og svinekød.

Hvad laver du i din fritid?

Jeg kan lide at spille på klaver, synge og læse. Grenspræsidenten vidste, at jeg elskede at synge og kunne spille klaver, da jeg blev medlem af grenen, så han sagde: »Aha, der har vi en, der kan lede koret,« så jeg tilbød mig. De havde ikke et kor tidligere, men jeg begyndte at undervise dem, og nu nyder de det.

FAKTA OM MADAGASKAR

Sprog: Fransk, malagassisk
Hovedstad: Antananarivo

STATISTIK

22.005.222 indbyggere (estimat fra 2012)

80 procent af de dyr, der findes i Madagaskar, finder man ikke andre steder på jorden

Det er verdens fjerdestørste ø
60 procent af al vanilje i verden eksporteres fra Madagaskar

KIRKEN I MADAGASKAR

9.190 sidste dages hellige
37 menigheder
2 stave
1 mission

**Ældste Dale G.
Renlund**

De Tolv Apostles
Kvorum

ÅNDELIG STABILITET BYG ET SKIB, DER IKKE KAN SYNKE

*Vi har brug for tilstrækkelig åndelig stabilitet
for at navigere succesfuldt gennem livet og vende sikkert
tilbage til vores himmelske hjem.*

I begyndelsen af det 17. århundrede bestilte den svenske konge Gustav II Adolf et krigsskib, som fik navnet *Vasa*. Skibet var dyrt og krævede mange ressourcer, især var det egetræ, som man brugte til at bygge fartøjet, dyrt. Gustav Adolf førte nøje tilsyn med skibsbyggeriet, idet han prøvede at sikre sig, at *Vasaskibet* ville leve op til hans forventninger.

Efter byggeriet var påbegyndt, beordrede Gustav Adolf at *Vasaskibet* blev gjort længere. Eftersom den bjælke, der støttede midten, allerede var blevet bygget af dyrt egetræ, gav kongen skibsbyggeren besked på at øge skibets længde uden at regulere bredden. Selvom skibsbyggerne vidste, at dette ville kompromittere *Vasaskibets* sødygtighed, tøvede de med at sige noget til kongen, som han ikke ønskede at høre. Så de gik med til det. Gustav Adolf insisterede også på, at skibet ikke blot skulle have et kanondæk, som man almindeligvis havde, men at der skulle være to kanondæk med de tungeste kanoner på øverste dæk. Skibsbyggerne gik igen mod deres bedrevidende med på det.

Den 10. august 1628 påbegyndte skibet *Vasa* så sin jomfrurejse. Efter *Vasa* havde forladt havnen, rykkede en kraftig vind i sejlene og fik skibet til at krænge over. Inden længe »var hun krænget helt over, og vandet fossede ind ad de åbne kanonporte og hun sank til bunds med sejl, vimpel og alt.«¹ *Vasaskibets* jomfrurejse løb op i en sømil (ca. 1300 m).

Gustav Adolfs ønske om et ekstravagant statussymbol ødelagde det, der kunne have været et imponerende fartøj og tidens mægtigste krigsskib. Skibsbyggernes modvilje til at sige fra – og deres frygt for kongens ugunst – gjorde, at kongen gik glip af deres viden og indsigt. Alle involverede mistede målet af syne; nemlig at beskytte Sverige og fremme rigets udenrigsinteresser. Et skib, der forsøger at

trods fysikkens love, er ganske enkelt en båd, som ikke kan flyde.

Hvis vi skal have held med at navigere succesfuldt gennem livet, får vi brug for tilstrækkelig åndelig stabilitet til at stå imod sidevinde og strømme, foretage de nødvendige vendinger og vende sikkert tilbage til vores himmelske hjem. Der er ting, vi kan gøre for at øge vores åndelige stabilitet. Jeg vil komme ind på fire punkter.

✦ **Adlyd Guds bud**

Det første er at adlyde Guds bud. Akkurat som det gode skib *Vasa* var underlagt nogle fysiske love, er vi alle underlagt nogle åndelige love. Ingen er undtaget. Vi har brug for at adlyde disse åndelige love, som vi omtaler som Guds bud.

Gustav Adolf følte måske, at det begrænsede ham at følge fysikkens love, da skibet skulle bygges, men *Vasa* var ikke sunket, inden det var kommet ud på sin mission, hvis man havde fulgt de love. I stedet ville det have frihed og bevægelighed til at opfylde formålet med, at det blev bygget.

Således giver lydighed mod Guds bud også os frihed, bevægelighed og evne til at opnå vores potentiale. Hensigten med buddene er ikke at begrænse os. Tværtimod fører lydighed til større åndelig stabilitet og varig lykke.

Lydighed er vores valg. Jesus bød: »Se, jeg har givet jer befalingerne; derfor, hold mine befalinger« (3 Ne 15:10). Så enkelt er det. Afgør det. Beslut jer nu for at være helt lydige. Der er intet, der vil give mere åndelig stabilitet. Intet der vil give os større frihed til at opfylde formålet med livet.

✦ **Giv agt på råd og bliv ved med at lære livet igennem**

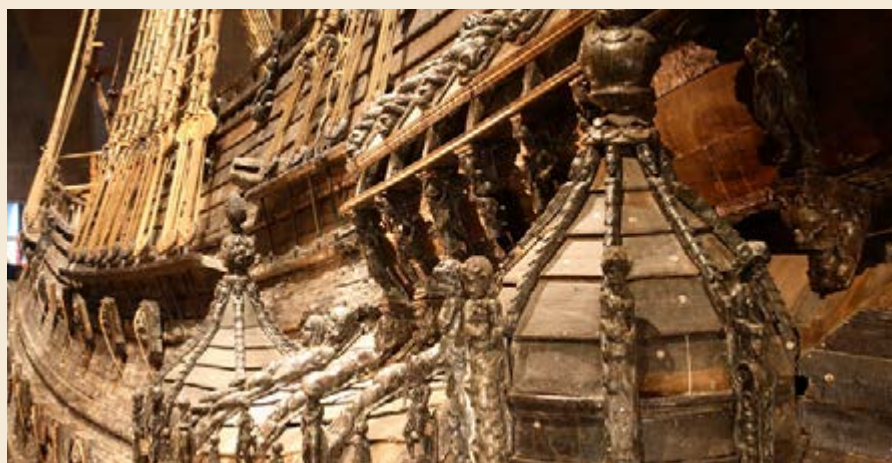
For det andet bør vi vise opmærksomhed og give agt på råd fra pålidelige kilder og beslutte os for at lære livet igennem.

En faldgrube ved at tilegne sig kundskab er den arrogance, der kan følge, hvis vi tror, at vi ved så meget, at der ikke er noget tilbage at lære. Vi har alle set det hos mennesker, der var alt for sikre på deres egen fortræffelighed. Det er virkelig svært at lære nogen, der tror, at de ved alt, noget.

Med det i tankerne og et ønske om livslang læring har præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, sagt: »Jeg er stadig et barn, der har meget at lære. Jeg kan lære noget af de fleste mennesker.«² Da præsident Eyring præsenterede mig for kaldet til at blive generalautoritet, lærte han mig en vigtig lektie. Han sagde, at når han hører nogen fortælle en historie, som han har hørt før eller bruger et skriftsted, som han kender ganske godt, så spørger han sig selv om, hvorfor Herren understreger det for ham, og hvad han endnu skal lære af den historie eller det skriftsted. Hvis vi ønsker at øge vores åndelige stabilitet, vil vi være lærevillige og tilstrækkeligt ydmyge til at tage imod råd, alder og erfaring uagtet.

Det er vitterligt vores valg. Vi kan lytte til og give agt på de råd, vi får af Kirkens ledere, især dem, vi har opretholdt som profeter, seere og åbenbarere; af forældre og betroede venner – eller lade være. Vi kan stræbe efter at lære livet igennem – eller lade være. Vi kan øge vores åndelige stabilitet – eller lade være. Hvis det ikke lykkes os at øge vores åndelige stabilitet, bliver vi som *Vasaskibet* – et skib, som ikke kan flyde.

✦ *Gør Jesus Kristus til fundamentet*

For det fjerde og vigtigst af alt øges vores åndelige stabilitet i proportion med, i hvilken grad vi gør Jesus Kristus til vores fundament.

Uden Kristus er vi som både, der kastes om på havets bølger. Vi har ingen kraft, for vi har intet sejl. Vi har ingen stabilitet, særligt i blæst, for vi har intet anker. Vi har ingen retning eller noget mål, for vi har intet at styre med. Vi er nødt til at gøre Kristus til vores fundament.

For at kunne møde, overvinde og være beredt på livets sidevinde og strømme må vi adlyde Guds bud, være ydmyge, lærevillige livet igennem, tjene andre og gøre Jesus Kristus til fundamentet for vores liv. Når vi gør det, øger vi vores åndelige stabilitet. Og ulig *Vasaskibet* vil vi blive i stand til at komme sikkert i havn, når vi har opfyldt vores mission. ■

Fra et foredrag holdt på Brigham Young University den 16. september 2014. Se den engelske tekst i sin helhed på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Brev fra det svenske rigsråd til kong Gustav II Adolf; oversættelse citeret i Richard O. Mason, »The *Vasa* Capsizes», virtualschool.edu/mon/CaseStudies/Vasa/vasa.html. Der er mange beretninger om *Vasaskibet*, se fx <http://www.vasamuseet.se/sv/Sprak/Dansk/> for historien bag og andre links.
2. Henry B. Eyring, i Robert I. Eaton og Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring*, 2013, s. 409.

✦ *Tjen andre*

For det tredje bør vi rette vores opmærksomhed udad og tage os af andre, det øger vores åndelige stabilitet at tjene andre.

Evhigheden kommer til at fremstå mere klart, når vi fokuserer på andre og stræber efter at hjælpe vor himmelske Faders børn. Jeg har erfaret, at det er meget lettere at modtage inspiration, når jeg beder for at finde ud, hvordan jeg kan hjælpe andre, end når jeg blot beder for mig selv.

Vi kan måske tro, at vi vil stå i en bedre situation for at hjælpe engang i fremtiden. I virkeligheden er det nu. Vi tager fejl, hvis vi tror, at det vil blive mere belejligt, når vi får mere tid, flere penge eller hvad som helst til at tjene andre. Uanset hvilke omstændigheder, vi står i, har vi et valg. Vil vi hjælpe andre eller ej? Vi dumper jordelivets prøvestand, hvis vi ikke vælger at hjælpe dem, der står i behov for hjælp. Og hvis vi hjælper, øger det vores egen åndelige stabilitet.

LÆR AT SPILLE EN SALME på 10 minutter!

Samlet og tilpasset af Daniel Carter

Kirkens afdeling for musik og kultur

Hvis du aldrig har spillet på klaver før, men altid har ønsket at lære det, så har du chancen nu. Alt du har brug for er et keyboard. Selvom du ikke har et derhjemme, kan du tage denne artikel med dig til et sted, hvor der er et klaver eller keyboard, hvor du kan begynde at lære.

Denne lektion er så enkel og let, at du er i stand til at spille en salme, når den er forbi. Rent faktisk er det muligt, at du kan spille melodien i en salme i denne lektion om ti minutter!

Er du klar? Lad os begynde!

Bliv klar til at spille på klaveret

1. Når du sidder ved klaveret og hviler dine fingre på klaviaturet, så skub bænken tilpas langt tilbage til, at dine albuer er let bøjede.
2. Sid på midten af bænken lige midt for.
3. Sid på kanten af bænken med rank ryg og tyngden for dig.
4. Hav begge fødder ordentligt på gulvet.
5. Sæt dig godt til rette og bevar den gode holdning.
6. Sørg for, at der er lys nok til, at du kan se både noder og tangenter.

7. Rejs dig op. Lad armene falde ned langs siden og slap helt af i hænderne. Bemærk deres naturlige kurve, som hvis de holdt om en bold. Når du sætter dig ned igen, så læg fingrene på klaviaturet og behold den samme naturlige kurve.
8. Hold dine fingre over klaviaturet, lad dine fingre mødes nær midten af det store

- hvide areal på de hvide tangenter. Hold dine håndflader over klaviaturet, men hvil dem ikke på tangenter eller på træet under tangenterne.
9. Rør tangenterne med det stykke af fingeren, der er lige under din fingerspids. Hold hver finger let bøjet, idet du løfter den fra knoglen bag på din hånd. Hold dine fingerled let bøjet, når du trykker på tangenterne.

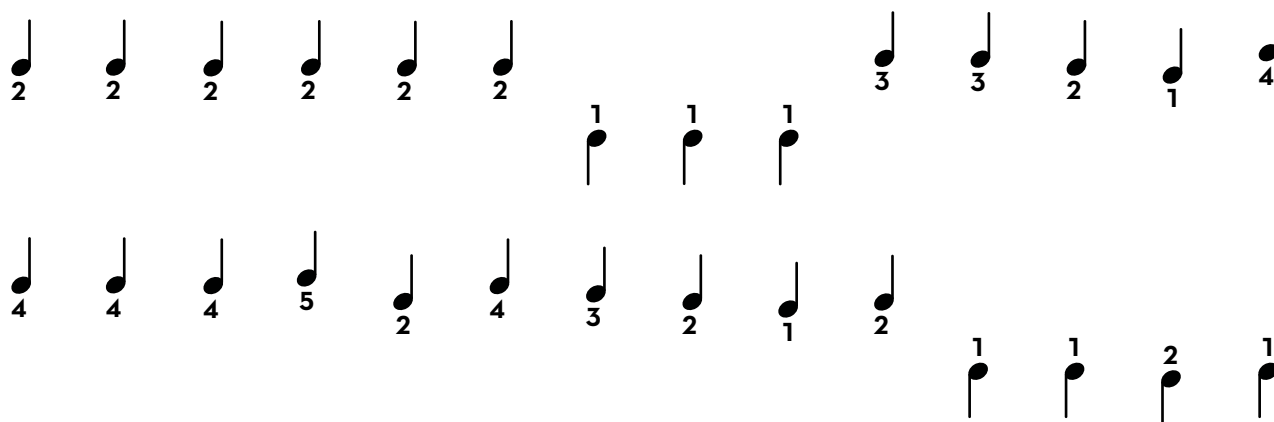

Spil med fingernumre

For at hjælpe dig med at lægge den rigtige finger på hver tangent får fingrene numre, som det er vist her. Fingernumrene er skrevet ved siden af noderne på siden.

Læg dine fingre over hver gruppering af fem tangenter, idet du holder hver finger over en tangent. Øv dig på at lade hvert fingernummer spille på den tangent, der er vist her. Noder, der går opad,

spilles med den højre hånd. Noder, der går nedad, spilles med den venstre hånd.

Spil »Et grønklædt højedrag«

Læg dine fingre på klaviaturet, som vist nedenfor.

Brug grupperne med henholdsvis to og tre sorte tangenter som hjælp til at orientere dig på klaviaturet.

Spil denne salme, følg finger-numrene som vist. Noder, der går opad, spilles med den højre hånd, noder, der går nedad, spilles med venstre. Øv dig på salmen, indtil du er fortrolig med den. Brug principperne om god fingerteknik under nipunkts-tjeklisten.

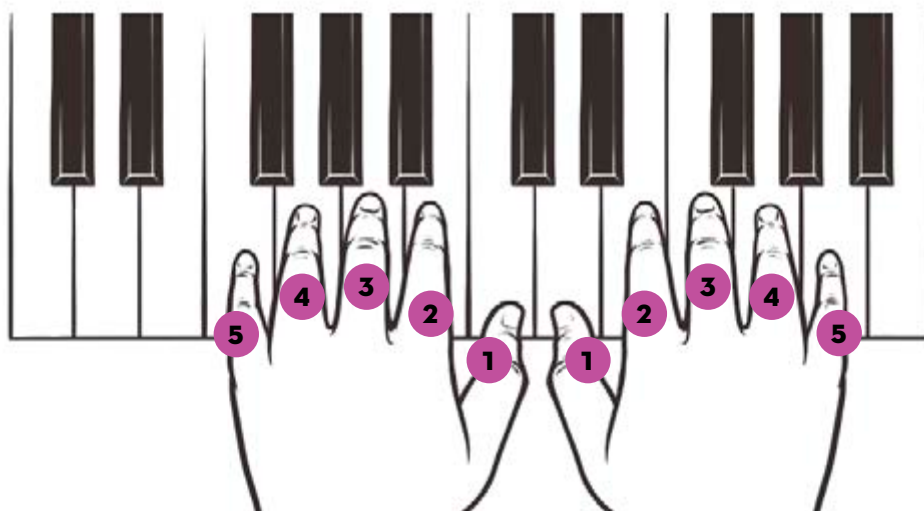
Nu er du blevet introduceret for at spille på klaver og har lært en enkel melodi. For at spille andre salmer er du nødt til at lære nogle grundlæggende principper om takter, rytme og noder.

Her er det bedste ved det; det, du lige har lært, er den første lektion i Kirkens Keyboard Kursus, som er tilgængeligt på seks forskellige sprog på Kirkens distributionscenter.¹ Den indeholder en instruktionsplan, der er let at følge enten alene eller i grupper. Du kan endog involvere hele din familie i

at lære at spille klaver sammen til familieaftens aktivitet. Kurset kan fuldføres på blot seks uger.

Adskillige studier viser, at privat musikundervisning fremmer elevernes koncentrationsevne, akademiske resultater og logiske tankegang.²

Ved at lære musikalske færdigheder udvikler vi de talenter, som Herren har givet os, øger vores viden og lærer, hvordan vi på forskellig vis kan bruge vores viden og talenter til at opbygge hans rige. ■

NOTER

1. Bestil Keyboard Course Kit på store.lds.org.
2. Se Laura Lewis Brown, »The Benefits of Music Education«, pbs.org; Jessica Velasco, »How the Arts Can Help Students Excel«, bloggen Science of Learning, 11. dec. 2012, scilearn.com/blog/how-arts-help-students-excel; »Music Helps Children Learn Maths«, *The Telegraph*, 22. mar. 2012, telegraph.co.uk.

OPSAT PÅ AT opgive

Mine færdigheder på klaveret var ikke imponerende, selv efter års øvelse. Mine forældre sagde, at jeg måtte opgive det på én betingelse: Jeg skulle lære 50 salmer.

Gretchen Blackburn

Jeg stormede ind i huset, med tårene strømmende ned ad kinderne efter endnu en skuffende klaverlektion. Jeg havde gået til klaver i fire år, og jeg var knap kommet videre end »Frikadellens flugt over plankeværket«. Min lærer havde prøvet at finde noget positivt at sige om mit forfærdelige spil, men det havde kun gjort, at jeg fik det værre. Mine forældre betalte for de klavertimer, som jeg hverken ønskede eller havde nogen forhåbninger omkring.

Jeg ønskede bare, at mine forældre ville lade mig opgive det. Jeg tryglede dem. »Jeg er villig til at gøre alt. Hvad kræver det?«

Efter de havde drøftet sagen med hinanden, sagde de: »Hvis du lærer 50 salmer, lader vi dig opgive det.«

Jeg begyndte straks at øve mig. Jeg ville så gerne stoppe med det, at jeg var villig til at bruge flere timer ved klaveret. Den første salme »Hav tak for profeten, du sendte«, (*Salmer og sange*, nr. 13) tog det mig næsten en måned at lære. Jeg var stadig opsat på at opgive det, så jeg fortsatte med at øve mig.

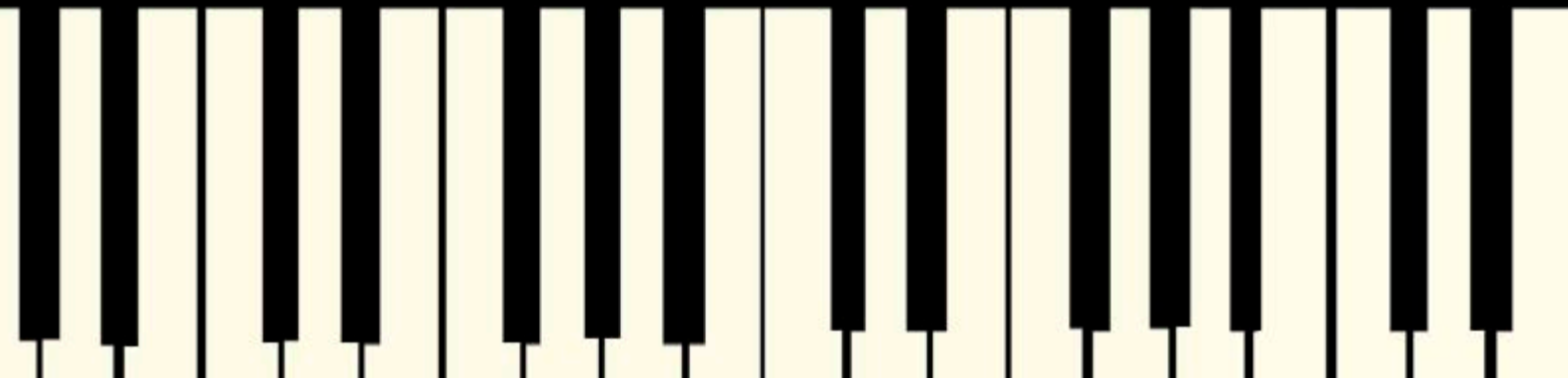
Så skete der noget interessant; det blev lettere at lære salmerne. Jeg følte mig gladere i ugens løb. Jeg tog mig selv i at nynne salmer i dagens løb og synge mere med på dem under nadvermødet.

Jeg holdt til sidst op med at føre regnskab over, hvor mange salmer jeg kunne. Efterhånden som jeg blev mere øvet, opdagede jeg, at jeg kunne lære en ny salme næsten perfekt på mindre end en halv time.

Da jeg endelig talte dem op, havde jeg lært langt flere end 50. Og det kunne ikke komme på tale, at jeg opgav at spille klaver. Jeg stolede langt mere på mine evner til at spille, og jeg mærkede salmernes styrke i mit liv.

Salmer er som skriften, de rummer sandhed. Når jeg spiller salmer, har jeg det som, når jeg fordyber mig i skriften. Det at lære at spille salmer satte gang i opbyggelsen af mit vidnesbyrd og at lære sandheden. Jeg opdagede, at jeg gennemgik ordene i de forskellige salmer, som hjalp mig gennem dagen. Det har styrket mit vidnesbyrd at spille klaver, og det har åbnet dørene for mig, hvor jeg end er kommet. ■

Forfatteren bor i New York i USA.

CHOK, SORG OG GUDS PLAN

*I den mest fortvivlende oplevelse i mit liv følte jeg,
at vor himmelske Fader var med mig hele vejen.*

Paola Çajupi

Det var en tidlig morgen i 2008, og min mor vækkede mig, fordi jeg skulle i skole. Jeg var i virkelig godt humør den morgen og vidste ikke, at den ville udvikle sig til den værste dag i mit liv, eller at det var sidste gang, jeg så hende. Jeg blev ikke til alle timerne den dag, for en ven af familien kom for at hente mig og fortælle mig, at min mor havde taget livet af sig. Jeg var kun 12 år gammel.

Jeg anede ikke, hvordan jeg skulle overleve uden min mor. Hun var min bedste ven.

Jeg græd i månedsvis. Jeg kunne ikke lide at gå i skole, for de andre børn behandlede mig anderledes og havde ondt af mig. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle gøre, jeg vidste kun, at jeg var nødt til at være stærk over for alle andre.

En dag fem eller seks måneder efter min mors død sad jeg alene på mit værelse ved vinduet og græd og prøvede at forstå, hvad jeg skulle med mit liv. Pludselig hørte jeg en stemme i mit hoved: »Du er min datter, jeg vil ikke lade dig lide.« Jeg vidste, det var Gud. Men det overraskede mig, for jeg troede ikke på Gud mere, især fordi jeg følte, at det var ham, der havde taget min mor fra mig. Selvom jeg ikke vidste, hvad han mente, følte jeg mig tryk.

Tre år senere tog jeg til Rom i Italien for at besøge min onkel. Han blev ved med at fortælle mig om den kirke, han

kom i. En søndag tog han mig med. Jeg vil altid huske at gå ind igennem kirkedørene for første gang og følelsen af vor himmelske Faders kærlighed, da jeg gik ind. Det føltes hjemligt.

Jeg begyndte at komme i kirke hver eneste søndag og til alle aktiviteter i ugens løb. Jeg elskede at være sammen med de unge i Kirken. De gjorde mig glad. De tænkte og troede på de samme ting, som jeg gjorde. Da der var gået tre måneder, var min sommerferie forbi, og jeg måtte tilbage til Albanien.

Da jeg kom hjem, fortalte jeg min far om mine følelser, og hvor glad jeg havde været i al den tid. Det huede ham ikke. Han sagde, at han ikke ville lade mig fortsætte med at gå i kirke eller lære mere om den. Så jeg måtte fatte mig med tålmodighed i de tre år, der var til, jeg blev 18. Så kunne jeg selv afgøre, om jeg ville døbes.

I den tid var jeg velsignet med mange mennesker, der fortalte mig, hvad de havde lært i Kirken om søndagen. En af dem var Stephanie. Hun havde boet i Italien, da min onkel sluttede sig til Kirken, men hun var vendt hjem til USA. Min onkel mente, at det ville godt for os at skrive sammen, så jeg tilføjede hende som ven på Facebook.

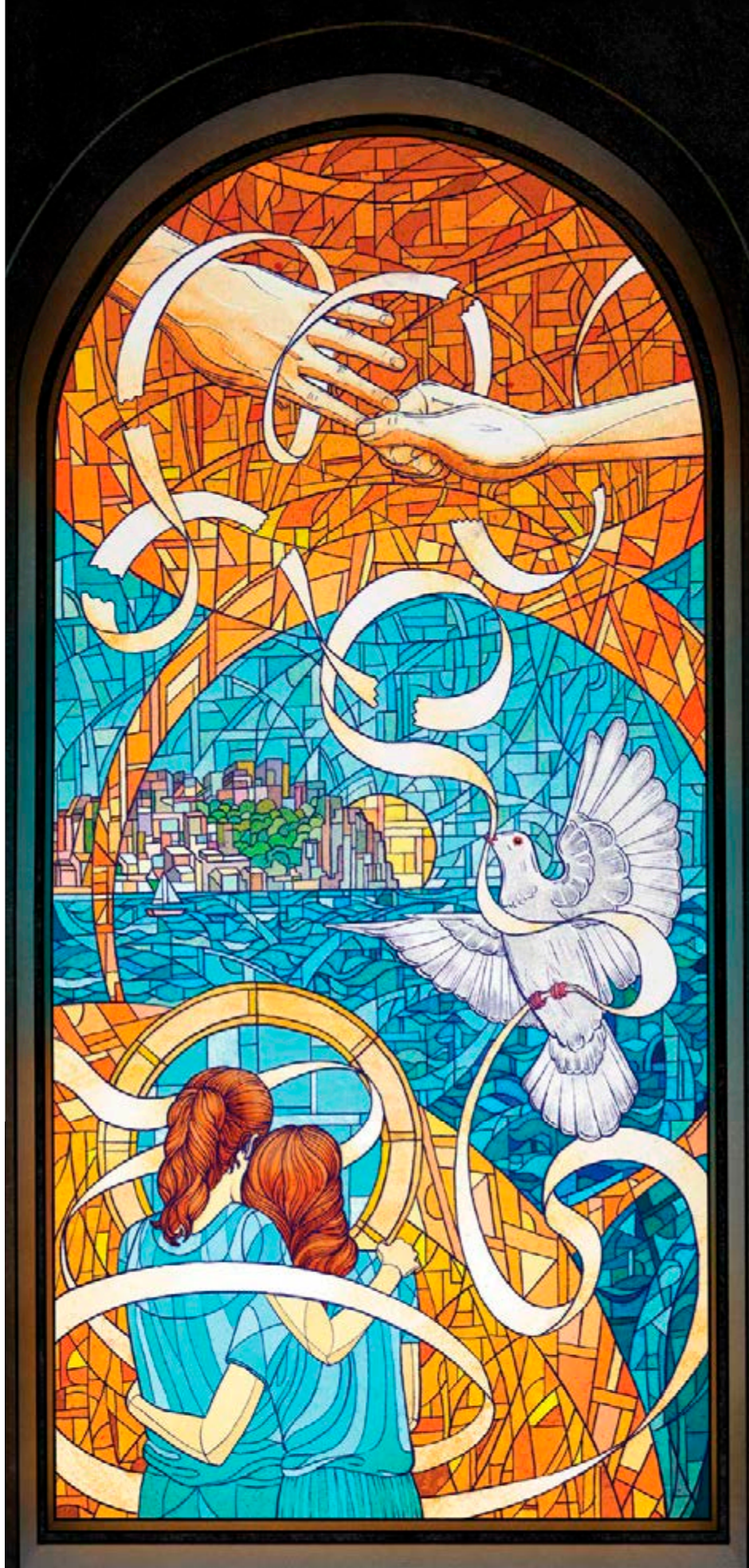
Selvom vi aldrig havde mødt hinanden ansigt til ansigt, vil jeg altid være taknemlig for, at hun hjalp mig med at

opbygge min tro og lære mere om Jesu Kristi evangelium. Hun skrev næsten hver eneste søndag til mig og fortalte mig om alt det, hun havde lært i kirken og besvarede mine spørgsmål. Hun var virkelig en god ven for mig.

Efter flere års tålmodighed kunne jeg endelig blive døbt to dage efter, jeg var blevet 18. Og snart kan jeg dele den glæde, jeg følte den dag, med min mor, for jeg vil døbes for hende. Jeg ved, at hun vil være stolt af det liv, jeg har valgt.

Jeg føler mig velsignet af vor himmelske Fader, fordi han har været med mig hele vejen på mange måder. Jeg var blot nødt til at vente og være tålmodig, for han havde en plan for mig. Han er den, der styrkede mig til at komme igennem alle de udfordringer, jeg mødte. Han var der altid og hjalp mig til at blive gledere. ■

Forfatteren bor i Albanien.

Ældste José A.
Teixeira
De Halvfjerds

SELVOM DU ER GENERT

Stol på Herren, og han vil velsigne jer i jeres bestræbelser for at forkynde evangeliet.

Da jeg var ny missionspræsident i Brasilien, skulle jeg interviewe nogle ældster. Jeg bad en af dem om at fortælle om sig selv.

»Jeg er meget genert,« fortalte han. Han var bekymret for, hvorvidt hans generthed ville være en hindring for at tjene.

Jeg spurgte: »Tror du, at Herren kan hjælpe dig til at være en god missionær alligevel?«

»Jeg tror, at Herren kan gøre hvad som helst.«

»Så lad ham hjælpe dig. Tror du, at du kan gøre det?«

»Det kan jeg,« sagde han.

Jeg må indrømme, at jeg tænkte: »Jeg håber, det går,« da han gik.

Ugerne gik, og snart kom de samme missionærer til interview igen. Denne gang sagde den generte missionærs kammerat: »Præsident, jeg ved ikke, hvad du sagde til ham, men det gjorde virkelig en forskel. Han er blevet virkelig god til at tale med folk.« Så jeg glædede mig til at mødes med ham igen.

ILLUSTRATION: DAVID MALAN

Da han kom ind på mit kontor, stirrede han ned på sine fødder.

»Jeg har gode nyheder,« sagde han. »Jeg er stadig genert, men jeg bad Herren om at hjælpe mig. Derefter åbnede jeg munden og begyndte at tale. Og ved du hvad? Jeg gør det hele tiden nu. Jeg husker end ikke, hvad jeg siger. Det utrolige er, at folk kan lide det. De føler Ånden. De forholder sig til mig, og hvad jeg fortæller dem.«

Jeg var forbløffet over at se, hvordan det havde ændret denne missionær at sætte sin lid til Herren. Han blev et stort redskab i at bringe mange mennesker glæde.

»Jeg er stadig genert, men jeg bad Herren om at hjælpe mig.«

Overvindelse af frygt

Når vi fortæller andre om evangeliet, kan vi sommetider være nervøse. Men som denne generte missionær viste, vil Herren vejlede os, hvis vi stoler på ham. Helligånden vil hjælpe os til at vide, hvad vi skal sige (se 2 Ne 32:2-3), og når folk mærker Ånden, reagerer de ofte positivt. Mange bliver fascinerede af det, vi tror på, og vil gerne vide mere.

Stor glæde

Jeg har et vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader vil vejlede os i vore bestræbelser for at dele evangeliet med andre, og at vi vil føle stor glæde i den proces. Rent faktisk vil den glæde ikke alene være med os nu, men også i den tilkommende verden (se L&P 18:16). Det er en god årsag til at træde ud af sin tryghedszone og gøre noget, selvom man er genert. ■

TRE FORMER FOR FRYGT, DU KAN OVERVINDE

Udover generthed kender jeg til tre andre ting, som vi frygter, og som kan få os til at sige: »Jeg er bange for at miste mine venner, hvis jeg fortæller dem om evangeliet.« Heldigvis kan den frygt overvindes med tro.

1. JEG VED IKKE NOK.

Hvis du mangler kundskab om evangeliet, kan fuldtidsmissionærerne hjælpe. De kan undervise os i genoprettelsens budskab, hjælpe os til at styrke vores tro på Jesus Kristus og til at forstå, hvad omvendelse er, og hvordan vi anvender den i vores liv, og hvorfor dåb og Helligåndsgaven er vigtig. En anden god kilde til kundskab er *Forkynd mit evangelium*. Jeg vil opfordre enhver ung mand og pige til at få et eksemplar og gøre den til en del af jeres daglige studium tillige med skrifterne.

2. JEG HAR ALDRIG GJORT DET FØR.

Hvis du mangler erfaring, så øv dig sammen med missionærerne! De kan hjælpe dig med at vide, hvad du skal sige eller lade være med at sige i visse situationer. Når du tilbringer tid sammen med missionærerne, vil du mærke den kærlighed, de har til evangeliet og deres medmennesker. De har fundet modet til at fortælle om evangeliet, de kan hjælpe dig, så du også får det.

3. JEG ER BANGE FOR AT FORTÆLLE OM DET.

Når vi bærer vores vidnesbyrd, hjælper vi vore venner til at se mere ophøjede ting, og de begynder at respektere og elske os i et andet lys. Det sker næsten hver gang. Mange unge mennesker siger: »Jeg var bange, men da jeg talte oprigtigt, begyndte min ven at stole på mig og stille flere spørgsmål.« Vi bør ikke være bange for at dele det, vi har. Det er dyrebart, for det kommer fra Gud. Og er der nogen bedre måde at vise vore venner kærlighed på end ved at dele det, som vi ved er sandt?

KUN FOR UNGE

ÆRLIG I ALLE TING

Alivsi H. er fra Jalisco i Mexico

Ved begyndelsen af hvert semester i skolen får vi et gratis skolesæt bestående af en notesbog, en kalender og nogle forskellige produkter. Et år stod jeg i kø for at få mit sæt, og jeg indså, at det sæt, jeg havde fået, var særlig nyttigt for mig.

Da skoledagen var omme, så jeg, at der igen blev delt ud. Det ville være let at stille sig i kø igen og få et sæt mere, og det besluttede jeg mig for. Det var jo trods alt gratis, og jeg havde brug for det.

Jeg skulle lige hurtigt på toilettet, hvor jeg så en mobiltelefon, som en pige havde glemt. Det var en af de

nyeste modeller, og jeg havde lige mistet min egen ugen før. Men jeg overvejede overhovedet ikke at beholde den. »Det ville være at stjæle,« sagde jeg til mig selv.

Da jeg så var på vej hen for at få endnu et gratis skolesæt, indså jeg, at det ville være lige så uærligt som at beholde mobilen, for jeg ville være nødt til at lyve og sige, at jeg ikke havde fået et før.

Jeg var taknemlig for denne lille oplevelse, der lærte mig noget stort.

Jeg afleverede telefonen og tog hjem med en enkel notesbog, en kalender og en produktprøve, men med en dejlig fornemmelse af at være ærlig i alle ting, selv de små. ■

VELSIGNET FOR AT ADLYDE TIENDELOVEN

Sabrina T. er fra São Paulo i Brasilien

Da jeg var lille, gik min familie og jeg igennem mange økonomiske vanskeligheder, indtil jeg var omkring 10 år. Min far kunne ikke finde andet arbejde, så han arbejdede som gadehandler og tjente meget få penge. Min mor var hjemme for at tage sig af mig og min yngre bror.

Men selv om vi havde det svært økonomisk, så havde vi et vidnesbyrd om at betale tiende og andre offerydelser. Vi betalte trofast vores tiende hver måned, og vi manglede aldrig noget. Vi ved med sikkerhed, at vi konstant blev

velsignet på grund af Herrens uendelige godhed, og fordi han holder sine løfter, når vi er lydige mod hans bud.

Vore økonomiske prøvelser er overstået. De velsignelser, som Herren har givet os i løbet af de sidste par år, har været overvældende.

Jeg ved, at de, som trofast betaler tiende og deres offerydelser i kærlighed og i den hensigt at velsigne andre, aldrig vil mangle noget, og at der kan være noget bedre i vente, som det skete for mig og min familie. Der vil følge flere velsignelser. Dette ved jeg. Dette har jeg oplevet. ■

SER DET GODT UD?

Se igen. Satan ønsker, at vi bytter sand glæde for en ren illusion om lykke, der aldrig vil tilfredsstille os. Tag aldrig en eneste bid.

(Se Dieter F. Uchtdorf, »Du kan gøre det nul«, *Liahona*, nov. 2013, s. 56).

»Jeg bliver drillet i skolen, fordi jeg er sidste dages hellig. Jeg ved, at jeg er nødt til at stå fast ved det, jeg tror på, men det er så svært! Hvordan bliver jeg modig nok?«

Du har ret i, at du må være modig for at tackle denne situation. Når alt kommer til alt, gav Jesus Kristus dette bud: »Rejs jer, og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkeslagene« (L&P 115:5). Men at have modet til at lade sit lys skinne kan både betyde, at man tager til genmæle mod dem, der mobber, eller at man ikke gør.

I begge tilfælde kan du lade modgangen inspirere dig til at gøre dit bedste. Når man arbejder hårdt på at styrke sit vidnesbyrd, kan man udvikle et stille mod, der kan hjælpe en til at tale noget imod eller ganske enkelt bare fortsætte med at gøre det rette, selvom andre driller en for det.

Det kan være meget frustrerende at blive drillet, men husk, at du kan bede om at være fyldt med kærlighed, så andre kan mærke Kristi kærlighed gennem dig (se Moro 7:48). Søg Helligåndens vejledning til at vide, hvordan du agerer på en kristusliggende måde, for ingen situationer er helt ens.

Alt afhængigt af situationen kan det være bedst at tale personligt med dem, der har haft det sjovt på din bekostning eller bare ignorere den uvenlige hån og fortsætte med at leve efter din overbevisning. Hvis andre ikke er interesseret i at lytte til det, du har at sige, så kan dit eksempel på venlighed, tilgivelse og oprigtighed være det bedste budskab, du kan sende.

Udvis ægte mod

Det er ikke sikkert, at de, som driller dig, holder op med det, blot fordi du er modig nok til at bede dem om at lade være med det, men det kan være, at de stopper, når du udviser modet til at leve, som det, du er, nemlig sidste dages hellig. Inden du ved af det, vil vor himmelske Faders støtte lyse omkring dig og forhåbentligt vil det åbne deres øjne for, at du har det gengivne evangelium i dit liv.

Bright U. er 17 år og fra Imo State i Nigeria

Find styrke i det grundlæggende

Bøn og faste er vigtigt, for det hjælper dig til at møde spydighederne og udfordringerne i skolen, akkurat som Jesus Kristus mødte meget modstand, da han var her på jorden. Det vil hjælpe dig til at udvikle mere kærlighed og tålmodighed med mennesker.

Walter C. er 15 år og fra Jaén i Peru

Bliv vejledt gennem bøn

I lang tid var jeg det eneste medlem på min skole. Mine nærmeste venner virkede til at forstå mig, men andre venner på skolen gjorde nar af mig. En dag bad jeg og følte trang til at tale med en af dem, som ansprogede de andre til at gøre grin af mig. Jeg forklarede, at jeg ikke var vred på ham, men jeg bad ham om at vise mig

samme respekt, som han selv ønskede at blive vist. Efter at han havde overhørt vores samtale, forsvarede en af mine lærere mig altid, når han så, at der var optræk til noget. Jeg ved, at Herren vil være med dig, når du taler med disse mennesker.

Shanela S. er 14 år og fra Pangasinan i Filippinerne

Opbyg dit vidnesbyrd

Få først et rigtigt vidnesbyrd om de sandheder, som du gerne vil fortælle andre om. Tilegn dig dernæst kærlighed til de mennesker, der gør nar af dig og undgå at havne i et skænderi, for Gud bakker aldrig op om splid (se 3 Ne 11:29). Og vigtigst af alt, stræb efter altid at have Ånden hos dig. Ånden vil hjælpe dig til få mere kærlighed og mod, og han vil give dine ord kraft.

Julia F. er 19 år og fra Hesse i Tyskland

Elsk jeres fjender

Jeg har været i lignende situationer.

Hvis du har tro og er ydmyg, vil du blive

velsignet med den styrke og tro, som du behøver for at kunne »elsk[e] jeres fjender og bed[e] for dem, der forfølger jer« (Matt 5:44). Jeg opfordrer dig til at granske skrifterne efter svar på, hvordan man kan være stærk. Bed, når du føler dig alene med din tro. I Romerbrevet 8:31 står der: »Hvad er

der mere at sige! Er Gud for os, hvem kan da være imod os?« Du har Gud på din side. Alt er muligt.

Reagan T. er 15 år og fra Utah i USA

Vær ikke bange

Tal mere om din tro eller gør bevidst noget for at bringe det på bane. Jeg stod engang

i en lignende situation og skrev: »Jeg elsker at være SDH« på min rygsæk. Det åbnede for en del missioneringsmuligheder og viste folk, at jeg ikke var bange for at lade dem vide, at jeg er sidste dages hellig. Hvad du end gør, så lad dem ikke få dig ned med nakken. Bed for dem og for dig selv. Snart vil du opdage, at når du fokuserer på at redde sjæle, vil du ikke være så bange for at lade dem kende sandheden i vor Faders evangelium.

Savanna P. er 14 år og fra Texas i USA

VORE OVERBEVISNINGERS MOD

»Det er ofte svært at skille sig ud og stå alene i mængden. Det er naturligt at frygte, hvad andre måtte tænke eller sige. Der er trøst i salmistens ord: »Herren er mit lys og min frelse, hvem skal jeg da frygte? Herren er værn for mit liv, hvem skal jeg da være bange for?« (Sl 27:1). Når vi gør Kristus til midtpunktet i vores liv, bliver vores frygt erstattet med vore meningers mod.«

Præsident Thomas S. Monson, se »Vær et eksempel og et lys«, Liahona, nov. 2015, s. 88.

KOMMENDE SPØRGSMÅL

»Hvordan kan jeg vide, at Gud lytter til mine bønner?«

Indsend dit svar og, hvis du ønsker det, et billede i høj opløsning, inden den 1. maj 2015 på liahona.lds.org, via e-mail til liahona@ldschurch.org, eller med post (se adressen på s. 3).

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) Dit fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) din skriftlige tilladelse, og dine forældres skriftlige tilladelse (e-mail kan bruges), hvis du er under 18 år, for at trykke dit svar og foto.

Svarene kan redigeres med hensyn til længde og tydelighed.

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles
Kvorum

Hvad laver apostlene?

Apostle er Guds tjenere. De rejser rundt for at besøge medlemmer af Kirken rundt om i verden.

Den første gang jeg var ude og rejse som apostel, mødte jeg en mand, som havde det svært med at efterleve visdomsordet. Jeg sagde: »Herren har sendt mig hertil for at give dig et meget enkelt budskab: »Du kan klare dette. Jeg lover dig, at han vil hjælpe dig, når du tager udfordringen op.«

Sender Herren en af de tolv apostle halvvejs rundt om jorden for blot at hjælpe et menneske? Svaret er *ja*. Han gør det hele tiden. ■

Fra ældste og søster Bednars tv-transmission Face to Face.

Carol F. McConkie
Førsterådgiver
i Unge Pigers
hovedpræsidentskab

Fred i hjertet

Da jeg var otte år, så jeg profeten, præsident David O. McKay (1873-1970). Han var kommet for at indvie en ny kirkebygning i Palmyra i New York i USA. Min familie var taget til indvielsen. Der var også kommet en masse andre mennesker. Vi var alle meget spændte på at se profeten.

Jeg var ganske lille, så det var svært for mig at se noget med alle de mennesker. Men jeg kunne alligevel mærke præsident McKays kærlighed. I et minut så jeg hans hvide hår og venlige ansigt. Jeg tænkte: »Det er sådan, at en Guds profet ser ud.« Jeg

havde læst om profeter i skrifterne, men dette var første gang, at jeg så en profet eller en generalautoritet i egen person. Jeg indså, at profeter er rigtige mennesker. Og de elsker os! Jeg vil altid huske den kærlighed og fred, jeg følte den dag.

Da jeg var 11, fik jeg en anden oplevelse, der hjalp mig til at føle fred i hjertet. Der skulle snart være stavs-konference, og jeg sang med i stavs-koret. Jeg var så spændt! Jeg havde en fin hvid skjorte på, og jeg følte mig speciel. Teksten til den sang, vi sang, var hentet fra Johannes 14:27:

»Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«

Disse ord berørte mig dybt, og jeg har husket dem lige siden. Da jeg sang de ord, vidste jeg, at de var sande. Jeg følte, at Helligånden fortalte mig, at det at følge Jesus Kristus hjælper os til at føle fred. Siden da er det skriftsted altid dukket op i mit sind og har givet mig fred, når jeg har haft udfordringer. Den sandhed, som jeg lærte som ung, har været til velsignelse hele mit liv. ■

Ethans VIDNESBYRD

Larry Hiller

Baseret på en sand historie

»Hør mig, hør mig vil Helligånden hviske. Hør mig, hør mig, jeg er sendt fra Gud« (Lille Liahona, apr. 2006, s. L13).

Ethan sad til fællestid og så på, at Sam, hans bedste ven, bar sit vidnesbyrd. Hans ven Sarah sad og ventede på, at det blev hendes tur. Sam fortalte om et tjenesteprojekt, han havde udført. Han sagde, at han havde et vidnesbyrd om at tjene. Sarah bar sit vidnesbyrd om familier. Ethans lærer bar også sit vidnesbyrd. Han talte om tempeltjeneste. De vidnede alle om, at Kirken er sand. Det virkede som om, at alle andre end Ethan havde et vidnesbyrd.

»Hvad har jeg et vidnesbyrd om?« tænkte Ethan.

Han tænkte tilbage på, da hans venner og han blev døbt for nogle få år siden. Hans primarylærer, søster Calder, havde talt om Helligånden.

»Helligånden kan give dig en brændende følelse i hjertet. Han kan hjælpe dig til at vide, hvad der er sandt,« havde hun sagt. »Og det er sådan, at man får et vidnesbyrd om det, man tror på.«

Det virkede som om, at alle andre end Ethan havde et vidnesbyrd.

Ethan prøvede at gøre det rigtige, så han kunne mærke Helligånden. Han læste i skrifterne og bad. Men han havde aldrig oplevet den brændende fornemmelse, som folk talte om. Betød det, at han ikke havde et vidnesbyrd?

Det spørgsmål kværnede rundt i Ethans hoved hele den næste dag. Han tænkte stadig over det, da han var ude på skateboard med Sam efter skole. Han vidste ikke, hvordan han skulle spørge Sam om det.

Til sidst sagde han: »Hej, Sam, var du bange, da du bar dit vidnesbyrd i går?«

Sam hoppede af skateboardet og gik hen på græsset. »Ikke rigtigt,« sagde han og satte sig ned. »Jeg havde båret mit vidnesbyrd for min familie aftenen inden.«

Ethan satte sig ved siden af ham med sit skateboard på skødet. »Men hvordan vidste du, at du havde et vidnesbyrd?«

»Jeg bad, og jeg fik en god følelse om det.«

Ethan nikkede eftertænksomt og drejede på et hjul på sit skateboard. Han ville også gerne have det sådan.

Da der var blevet mørkt og stille i huset den aften, knælede Ethan ned ved sin seng for at bede.

»Himmelske Fader,« sagde han, »vil du ikke nok give mig et vidnesbyrd. Hjælp mig til at vide, at Kirken er sand. At Joseph Smith var en profet. Og at Mormons Bog er sand.«

Ethan stoppede op midt i bønnen. Han tænkte sig om et øjeblik. Så spurgte han sig selv: »Ved jeg noget endnu?«

Og så kom der en stille, fredfyldt følelse over ham. Det var ikke en stærk brændende følelse. Men Ethan vidste, *at* det var Helligånden.

Så fik Ethan en tanke: »Jeg ved, at jeg ved.« Og da han tænkte over det, indså han, at han havde oplevet denne fredfyldte følelse før.

Når han læste i Mormons Bog, føltes det godt og rigtigt. Nu vidste han, at det var Helligånden, der vidnede for ham. Når han kom i kirke, og det føltes godt og rigtigt at være der, var det også Helligånden. Han havde allerede været ved at opbygge et vidnesbyrd!

Han behøvede ikke at vide alt lige nu. Men han vidste, at Helligånden var virkelig og kunne hjælpe ham med at opbygge hans vidnesbyrd.

Ethan begyndte at bede igen. Men denne gang var det for at sige tak. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Pesos til vor himmelske Fader

Angela Peña Dahle

»Hold Guds befalinger, thi det giver tryghed« (Børnenes sangbog, s. 68).

Ana tyggede på sin sidste bid tortilla. Den var blød og lækker. Ana elskede sin bedstemors tortillas. Det var det bedste ved morgenmaden.

Ana så på sin bedstemor, Abuela, som vaskede op.

Det var som enhver anden morgen. Men én ting var ikke det samme.

Abuela plejede at gå til markedet for at købe mad. Men ikke i dag. I dag var der ingen penge at købe mad for.

»Hvad skal vi mon spise i morgen,« undrede Ana sig over.

Så kom Ana i tanke om noget. Hun vidste, hvor der var nogle penge. I aften havde hun set Abuela lægge nogle få pesos ind i et hvidt klæde.

»Har du glemt det, Abuela? Du har penge at købe mad for.«

»Hvilke penge,« spurgte Abuela. Ana løb ind og fandt pengene. Hun rystede pengene ud af den lille pose. *Klir! Klir!*

Abuela smilede. »Det er vores tiende, Ana. Det er *Herrens* penge.«

»Men hvad skal vi så spise i morgen,« spurgte Ana.

»Du skal ikke bekymre dig,« sagde Abuela. »Jeg tror på, at vor himmelske Fader vil hjælpe os.«

Den næste morgen gav Abuela Ana den sidste majstortilla. Så satte hun sig ned i sin stol. Hun syede

røde blomster på en kjole og fortalte historier fra sin barndom. Hun virkede ikke spor bekymret.

Så hørte Ana, at det bankede på døren. Hun løb hen og åbnede døren.

»Onkel Pedro!«

»Jeg havde en følelse af, at jeg skulle besøge jer to,« sagde onkel Pedro. Han lagde tre poser på bordet. Den ene var fyldt med majsmel. Den anden var der kød i. I den tredje var der friske grøntsager fra markedet.

»Åh, min dejlige søn,« sagde Abuela. »Jeg vil lave den dejligste suppe med kødboller til dig!«

»Din suppe er den bedste i verden,« sagde onkel Pedro.

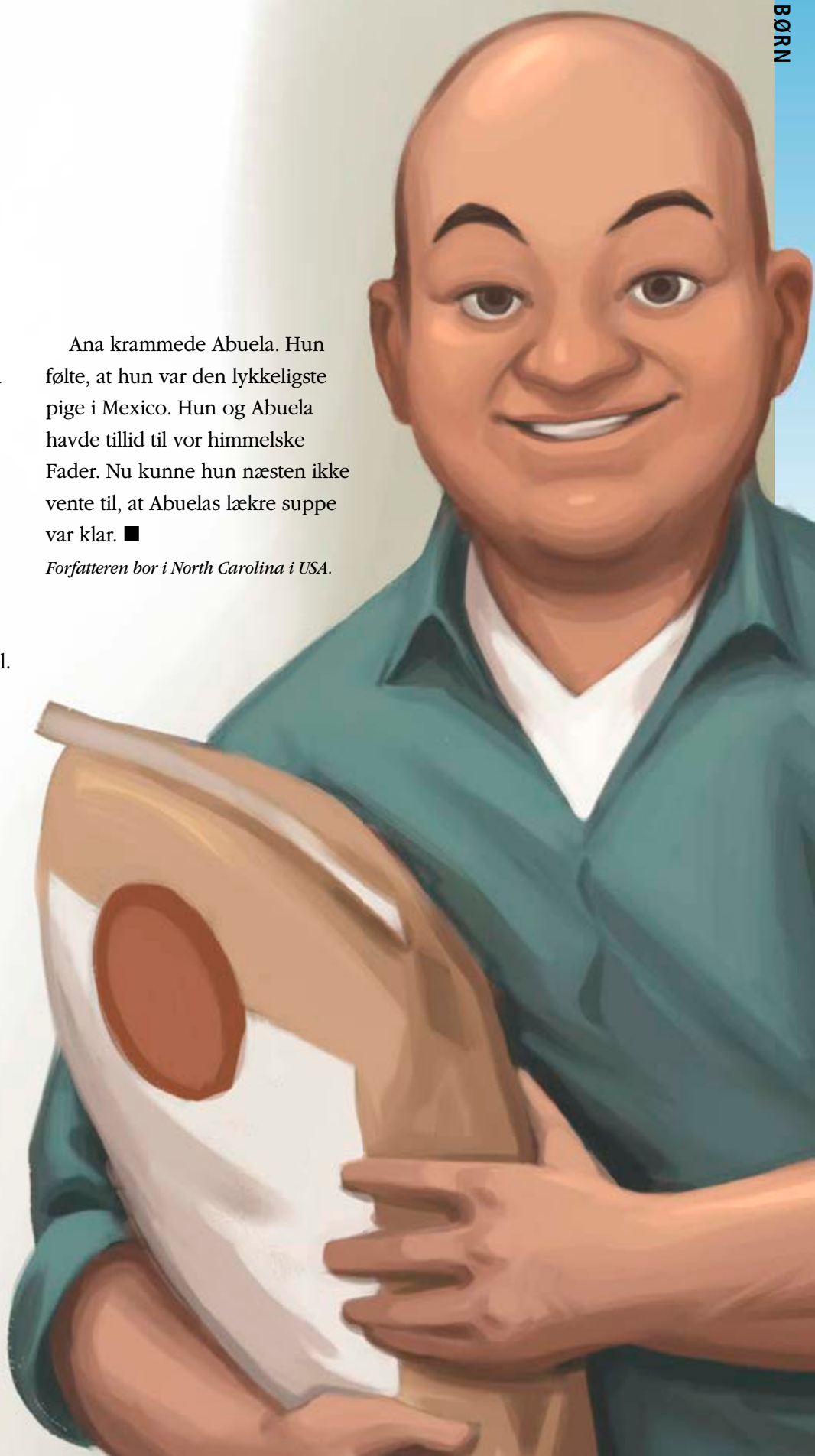
Ana lo og klappede i hænderne.

Så stoppede hun. Der var en ting, hun gerne ville vide. »Abuela, vidste du godt, at onkel Pedro ville komme i dag? Er det derfor, du ikke var bekymret?«

»Nej,« sagde Abuela. »Jeg tror på, at vor himmelske Fader vil velsigne mig, når jeg betaler min tiende. Og det gjorde han.«

Ana krammede Abuela. Hun følte, at hun var den lykkeligste pige i Mexico. Hun og Abuela havde tillid til vor himmelske Fader. Nu kunne hun næsten ikke vente til, at Abuelas lækre suppe var klar. ■

Forfatteren bor i North Carolina i USA.

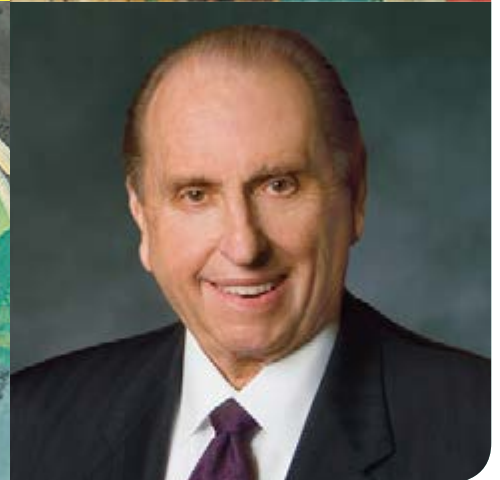
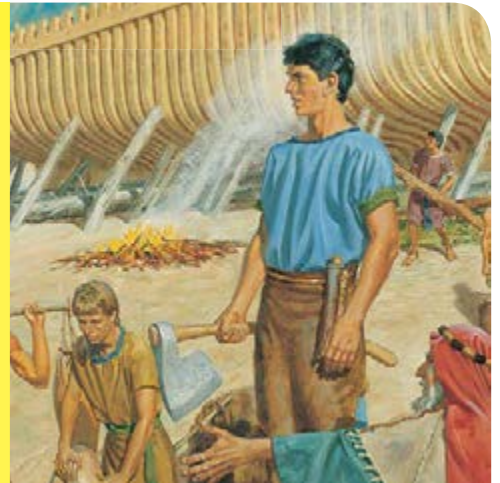

Følg profeter og apostle

Jenna Koford

Gud kalder profeter og apostle for at undervise os i det, som Herren ønsker, vi skal vide. I skriften kan vi læse om profeter som Noa, Nefi og Joseph Smith og apostle som Peter og Paulus. I dag har vi også profeter og apostle!

DETALJE FRA HERRENS HOLDER ORD, AF CLARK K. PRICE; DETALJE FRA JOSEPH SMITH, JUN., AF DANQUART A. WEGGELAND; DETALJE FRA HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE, AF PAUL MANN; DETALJE FRA NEFI OG LEHI BYGGER SKIBET, AF JERRY THOMPSON; ILLUSTRATIONER: GARTH BRUNER

Hvad er en »profet, seer og åbenbarer?»

En **profet** er Guds talerør.

En **seer** kan se det fortidige, nutidige og fremtidige.

En **åbenbarer** åbenbarer eller viser os Guds vilje.

- Alle medlemmerne af Det Første Præsidentskab er profeter, seere og åbenbarere. Det gælder også alle apostlene.
- Det er kun Kirkens præsident, der har myndighed fra Gud til at lede hele Kirken.
- Hvor mange levende profeter, seere og åbenbarere har vi i alt?

12, 15, 3 ELLER 1?

Svar: 15

Hvorfor er det vigtigt at følge profeten?

En profet er ligesom en person, der holder udkig fra tårnet (se også side 38). Han kan se den truende fare og fortælle os, hvordan vi kan sikre os. Han hjælper os til at følge Kristus.

Hvad har vores profet bedt os om at gøre?

Vores profet i dag er præsident Thomas S. Monson. Her er nogle ting, som han har bedt os om at gøre:

- Følge Kristi eksempel og elske alle.
- Betale tiende og donere til missionsfonden.
- Holde os fra dårlige film, dårligt TV og andre dårlige medier.
- Hænge et billede op af templet i alle værelser.
- Læse generalkonferencetalerne.
- Besøge de ældre og være en god næste.

Vælg en ting fra listen, som du kan gøre hver måned. Hvad vil du gøre? ■

Alma omvendte sig

Alma var præst for den ugudelige kong Noa. Han hørte profeten Abinadi forkynde om buddene. Alma vidste, at han måtte ændre sit liv og følge Gud i stedet for at gøre forkerte ting. Han skrev det ned, som Abinadi havde forkyndt. Han begyndte at undervise andre i evangeliet. Senere stiftede han familie og gav en af sine sønner navnet Alma.

Jeg stod på mål i går og var god til det. Så kom jeg i tanke om, at jeg måtte omvende mig, fordi jeg havde sagt noget grimt dagen før. Jeg var nødt til at gøre det, men jeg var midt i en fodboldkamp. Så huskede jeg noget. Man kan bede når som helst, man har brug for det! Da jeg havde bedt, havde jeg det godt med, at jeg havde omvendt mig.

Peter G. er 8 år og fra Utah i USA

Damon B. er 8 år og fra Utah i USA

Klip, fold og gem dette udfordringskort!

Jeg kan omvende mig!

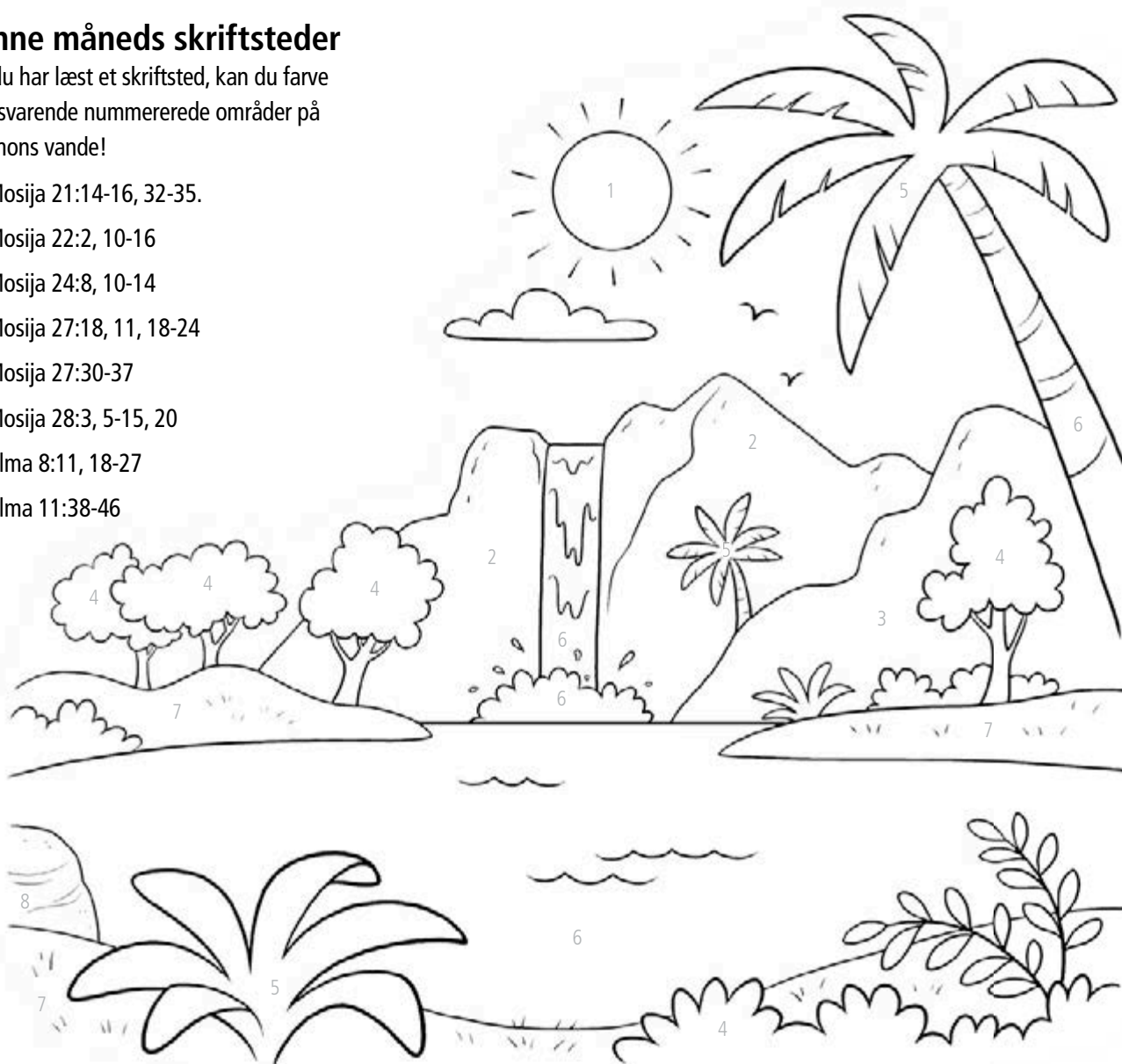
- Lær Mosija 18:9 udenad.
- Skriv eller tegn noget, som profeten sagde ved generalkonferencen.
- Vælg en ting, du vil gøre bedre. Prøv at gøre det denne måned.
- Jeg udfordrer mig selv til at ...

ALMA

Denne måneds skriftsteder

Når du har læst et skriftsted, kan du farve de tilsvarende nummererede områder på Mormons vande!

- 1 Mosija 21:14-16, 32-35.
- 2 Mosija 22:2, 10-16
- 3 Mosija 24:8, 10-14
- 4 Mosija 27:18, 11, 18-24
- 5 Mosija 27:30-37
- 6 Mosija 28:3, 5-15, 20
- 7 Alma 8:11, 18-27
- 8 Alma 11:38-46

Mormons vande

Alma gemte sig for den ugudelige kong Noa nær et fredeligt A sted, som blev kaldt Mormons vande. Mange mennesker kom for at høre Alma forkynde evangeliet. De ville gerne døbes. Da Alma døbte dem, afgav folket de samme løfter eller indgik de samme pagter, som vi gør, når vi bliver døbt. Du kan læse mere om disse løfter på næste side. ■

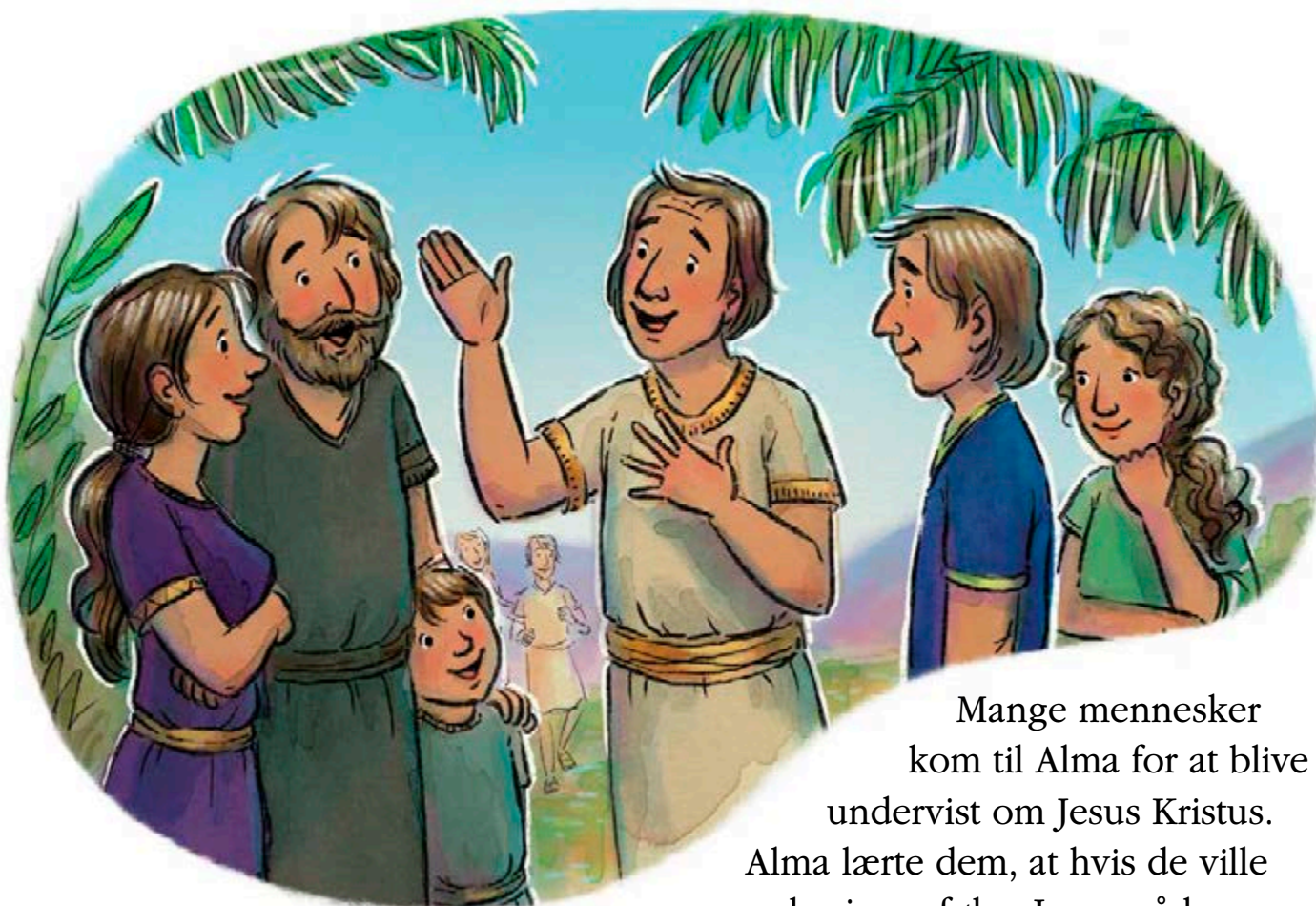
Alma døber mange mennesker

Abinadi var profet. Han lærte folk at tro på Jesus og at holde op med at gøre dårlige ting. Der var en ond konge, Noa, der var vred på Abinadi. For Noa ønskede ikke at omvende sig.

En mand ved navn Alma troede Abinadis ord. Han løb væk og gemte sig for den vrede konge. Han var ked af de forkerte ting, han havde gjort, og han omvendte sig, sådan som Abinadi havde lært dem om.

Mange mennesker kom til Alma for at blive undervist om Jesus Kristus. Alma lærte dem, at hvis de ville omvende sig og følge Jesus, så kunne de blive døbt.

Folk klappede af glæde. De lovede at trøste hinanden. De lovede at elske Gud og fortælle andre om ham. De var klar til at blive døbt.

Alma døbte dem en for en. De var meget glade for at blive en del af Jesu kirke.

Når vi bliver døbt, lover vi det samme, som Almas folk gjorde. Og vi bliver også en del af Jesu kirke! ■

Sabbatten er en særlig dag

ILLUSTRATION: APPYLL STOTT

**Præsident
George Q. Cannon
(1827-1901)**

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

SØG ÅNDELIGE GAVER

Hvor mange af jer søger de åndelige gaver, som Gud har lovet at skænke jer?

Enhver mand og kvinde i Kristi kirke kan få Guds Ånds gaver i henhold til deres tro og Guds vilje ...

Hvor mange af jer ... søger disse gaver, som Gud har lovet at skænke jer? Hvor mange af jer kæmper, når I knæler for jeres himmelske Fader sammen med jeres familie eller i løndom, for at få disse gaver tildelt? Hvor mange af jer beder Faderen om i Jesu navn at manifestere sig for jer gennem disse kræfter og gaver? Eller tager I bare dagene, som de kommer, ligesom døren, der bare drejer på sine hængsler, uden nogen anelse om dette emne, uden overhovedet at udøve tro, tilfredse med at være blevet døbt og medlem af Kirken og tænker I, at jeres frelse er sikret på grund af det?

... Jeg ved, at Gud gerne helbreder den syge, at han gerne skænker den gave at kunne skelne ånder,

visdommens gave, kundskabens og profetiens gave og alle andre fornødne gaver. Er der noget, vi er ufuldkomne i, så er det i vores pligt til at bede om de gaver, der kan fuldkommengøre os. Er jeg selv ufuldkommen? Absolut. Hvad er min pligt? At bede Gud om at skænke mig de gaver, som kan rette op på disse ufuldkommenheder. Dersom jeg er en vred mand, er det min pligt at bede om næstekærlighed, som er langmodig og mild. Dersom jeg er en misundelig mand? Bliver det min pligt at bede om næstekærlighed, som ikke misunder. Og så

fremdeles med alle evangeliets gaver. Det er hensigten med dem. Ingen mand bør sige: »Dette kan jeg ikke gøre noget ved, det ligger i min natur.« Det retfærdiggøres ikke af den årsag, at Gud har lovet at bistå med styrke for at rette op på de ting, og at han vil give gaver, der kan udrydde dem. Hvis en mand står tilbage i visdom, er det hans pligt at bede Gud om visdom. Det samme gør sig gældende for alt andet. Det er således, Gud har udformet det for sin kirke. Han ønsker, at de hellige fuldkommengøres i sandheden. I den hensigt har Gud givet disse gaver og skænket dem til dem, der har søgt dem. Dette for, at de kan blive et fuldkomment folk på jordens overflade, uagtet deres svagheder, for Gud har lovet de fornødne gaver til at fuldkommengøre dem. ■

Fra The Latter-day Saints Millennial Star, 23 apr. 1894, s. 258-261; opdateret retskrivning.

INDBLIK

Hvordan udvikler en tidlig tro sig til viden og et vidnesbyrd?

»Jeg kan ikke huske, at jeg ikke har troet på vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Jeg har elsket dem, lige siden jeg hørte om dem ved min engleagtige mors knæ, hvor vi læste i skriften og hørte evangeliske beretninger. Den barnetro er nu vokset til en viden og et vidnesbyrd om en kærlig himmelsk Fader, som hører og besvarer vore bønner.«

Ældste Ronald A. Rasband fra De Tolv Apostles Kvorum, »O, se hvilken kærlighed«, *Liahona*, nov. 2015, s. 90.

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

Genkend Satans falsknerier

Side
44

En nøgle til at kende forskellen på Satans løgne og Herrens sandheder.

FOR DE UNGE

Side
60

SELVOM

DU ER GENERT

Har du nogen sinde følt dig for genert eller bange til at fortælle om evangeliet? Her følger tre råd.

FOR BØRN

Følg profeter og apostle

Side
72

Hvilken ting kan du gøre i denne måned for at følge profeten, præsident Thomas S. Monson?

DANISH

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE